

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Destroy me
• CORRUPTED ROYALS •

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

THE OTHER SHELF

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı

destroy me

• CORRUPTED ROYALS •

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

OceanofPDF.com

Telif hakkı © 2023 *DESTROY ME*, M.A. Heard.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez; ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen çeşitli diğer ticari olmayan kullanımlar istisnadır.

Gerçek kişiler, şeyler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: [Cormar Covers](#)

Kapak Tasarımcısı: [Wander](#)

[Photography](#) Kapak Modeli: Andrew

Biernat

Editör: Sheena Taylor

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Adanma Şarkı](#)

[Listesi](#)

[Özet Beni Yok](#)

[Et Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Yayınlanmış](#)

[Kitaplar Bana Ulaşın](#)

[Teşekkür](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Adanmışlık

Kötü adamları seven tüm kraliçelere.

Umarım sizin için dünyayı yakıp kül edecek birini bulursunuz.

&

Doğum günün kutlu olsun, Abbie xox

OceanofPDF.com

Şarkı listesi

Buraya tıklayın - [Spotify](#)

Dancing in a Daydream – Roses & Revolutions, Weathers Calling on

Angels – J2, Natalie Major

Yoldan Çıkmış Oğul – Neoni

Hayvan – Chase Holfelder Yanan

Kalp – SVRCINA SOS –

Elizaveta

Skin – Rag’n’Bone Man

Kollarını Açık Tut – Tommee Profitt, Nicole Serrano Arabaları

Kovalamak – Tommee Profitt, Fleurie

My Sacrifice – Tommee Profitt, Nicole Serrano

[OceanofPDF.com](#)

Özet

İlk karşılaşmamız bir gece kulübünde oldu ve bu, en romantik fantezilerimden birinin gerçeğe dönüşmesi gibiydi.

Rus tanrısını gördüğümde yumurtalıklarım patladı. *Tanrım* derken, kaslı, uzun boylu, esmer ve ölümcül derecede çekici olduğunu kastediyorum. Aramızda bir şehri aydınlatacak kadar kıvılcımlar çakıyordu.

Sonra gece kulübünde bir patlama oldu ve üç saat boyunca birlikte mahsur kaldık, en kişisel detaylarımızı paylaştık... isimlerimiz hariç her şeyi.

İki yıl sonra, ikinci karşılaşmamız ilkinden tamamen farklıydı. Bratva'nın Rus infazcısı *Misha Petrov*'un benden nefret ettiği açıktı. Paylaştığımız o duygusal gece onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Görüyorsunuz, ailem bratva ve İtalyan mafyasının kan davalı düşmanları, bu da Misha'nın beni bir tehdit olarak gördüğü anlamına geliyor.

Keşke onun beni nefret ettiği kadar ben de onu nefret edebilseydim. Ama hayır, aptal kalbim istediğini istiyor.

Misha'nın her sert dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından çıkan her düşük sesli tehdit, nefesimin hızlanmasına neden oluyor.

Biz yeminli düşman olabiliriz, ama bu tehlikeli adamı istememek için kendimi tutamıyorum.

Bir de başka bir sorun var.

Eğer bir mucize eseri Misha'nın bana aşık olmasını sağlayabilirsem, *sadece* tüm bratva ve ailemle yüzleşmemiz gerekecek.

Ne ters gidebilir ki?

OceanofPDF.com

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Beni Yok Et

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm

CORRUPTED ROYALS serisinin **BAĞIMSIZ**
kitabı

Kitap 1

Yazarın Notu:

Bu kitap bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Aşırı şiddetle ilgili tetikleyici içerik

bulunmaktadır.

Grafik işkence

Kanlı oyunlar

Anksiyete

sorunları

Kaçırılma 18+

için uygundur

TW'yi atlamış olabilirim, bu yüzden lütfen sorumlu bir şekilde
okuyun.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Aurora

Misha Petrov; 22. Aurora D'Angelo; 18.

"Abbie, beni bekle," diye fısıldayarak en yakın arkadaşımın kolunu tutuyorum, tam da onun beni sürüklediği popüler gece kulübüne girmek üzereyken. "Sakın beni yalnız bırakma."

Abbie kahkahalarla gülerek, şakacı bir şekilde gözlerini devirir. "Sanki bunu yapar mıyım?"

Elimi tutar ve kapı görevlisi bize giriş izni verirken ben ona sıkıca yapışıyorum. Siyah ipek bluz ve pantolon giymiş, sarı saçlarını mükemmel bir topuz yapmış bir bayan bizi karşılar.

Kimliklerimizi kontrol ederken bize profesyonel ve sıcak bir gülümsemeye karşıladı, sonra bizi alt kata yönlendirdi. Orada, parti moduna girmiş kalabalığın arasından geçmemiz gerekiyordu.

"Kahretsin, burası tıklım tıklım dolu," Abbie'nin beni duyabilmesi için bağırarak zorunda kaldım. "Popüler olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Abbie yaklaşır. "Umarım VIP bölümü bu kadar kalabalık değildir."

Ona başımı sallayarak, bu çılgınlıkta ayrılmamak için elini sıkıca tutuyorum. Görünüşe göre Cenevre'deki herkes bu gece kulübünde.

Her zaman klostrofobiden muzdarip olmuşumdur ve tanımadığım yabancılar tarafından itilip kakılmak benim eğlence anlayışım değil.

Bu benim ilk gece kulübü deneyimim ve sadece Abbie sayesinde buradayım. Ailem benim onun evinde güvende olduğumu düşünüyor, muhtemelen Sartori tatil malikanesindeki Abbie'nin süitinin önünde nöbet tutan korumalarım da öyle.

Ailem, Paskalya'dan önce bir hafta boyunca Abbie'yi ziyaret etmeme isteksizce izin verdi. Ailem Sartori'leri tanıdığı için bana sadece iki koruma verildi. Ancak Abbie kaçmayı bir sanat haline getirmiş ve benim her zaman yanımda olan korumalarımın kaçmayı çok kolaymış gibi gösterdi.

Meraklı gözlerle etrafımdaki her şeyi inceliyorum. Kulübün içi karanlık, renkli, yanıp sönen ışıklar hızlı ritimle titreşiyor ve havayı dolduruyor. Büyük dans pistinin her iki yanında barlar var ve barmenler siparişleri yetiştirmek için koşturuyorlar.

İnsanlar gülüyor ve konuşuyor, erkekler kadınlarla flört ediyor. Büyük bir grup, sanki sonsuz enerjileri varmış gibi odanın ortasında dans ediyor. Bu, ortamı bulaşıcı bir heyecanla dolduruyor.

Bu gerçeküstü bir durum.

VIP bölümüne çıkan merdivenleri tırmanırken, midemde bir korku hissediyorum.

Babam kulüpte olduğumu öğrenirse, başım büyük belaya girer.

Öğrenmeyecek. Sakin ol.

Abbie, dağ gibi bir adama benzeyen kapı görevlisine gülümsüyor ve "Sartori ve D'Angelo" diyor.

Kapı görevlisi, VIP bölümüne girebilmemiz için ağır bordo renkli kordonlu ipi çözmeden önce gözlerini bana çevirir.

Aile ismimin çok güçlü olduğunu biliyorum, ama hayatımın çoğunu yatılı okulda geçirdiğim için, istediğimi elde etmek için bu gücü kullanmaya alışkın değilim. Okul bittiğine göre, Abbie sosyete hayatına benden daha hızlı uyum sağlıyor.

Abbie'ye yaslanarak, "Ailemize söylemeyecek, değil mi?"

diye soruyorum. O alaycı bir şekilde, "Tabii ki

söylemeyecek. Rahat ol." diyor.

Etrafa bakındığımda, korkum çabucak unutuldu.

Vay canına, VIP bölümü çok daha iyi.

Lüks bir ortamda, sol tarafta rahat bordo kanepeler ve koyu renkli ahşap sehpalara var. Her yerde saksı bitkileri, melek ve kerub heykelleri var. Işıklar loş ve burada stroboskopik ışıklar yok.

Alt kattan gelen müzikle, buradaki atmosfer samimi ve kaotik değil. Aslında kendi düşüncelerimi duyabiliyorum.

"Burası çok daha iyi," diyorum Abbie'ye, boş bir kanepeye doğru yürürken.

Pahalı kumaştan koltuğa oturan Abbie bana gülümsüyor. "Merak etme. Birkaç içkiden sonra dans pistine çıkmaya hazır olacaksın."

"Hayatım pahasına dans edemediğimi biliyorsun." Bara bakarak gülümsüyorum. Üç barmen takım elbise giyiyor, oysa alt kattakiler siyah gömlek ve pantolon giymiş.

Hâlâ ailemin bu geceki kaçamağımızı öğrenmesinden endişe duyarak, "Bizi kimse tanımayacak mı?" diye soruyorum.

Abbie bana dönerek omuzlarımı tuttu ve gözlerime baktı. "Kızım, biz Avusturya'daki Humboldt Uluslararası Kız Okulu'nda kilitliydik. İnsanların bizim varlığımızı bildiğini bile ciddi olarak şüpheliyim. Böyle bir fırsat bir daha elimize geçmez, o yüzden rahatla ve kendini bırak."

Haklı. Sıradan insanlarla kaynaşmak, sıradan bir on sekiz yaşındaki kız olmak gibi fırsatlar pek sık gelmez. İtalya'nın en ünlü suç patronlarından Caruso D'Angelo'nun kızıysan, hiç gelmez.

"Tamam," arkadaşşıma gülümsüyorum. "Rahatlayacağım."

"İçki. İhtiyacımız olan şey bu." Elini havada salladı ve bir garson hemen yanımıza geldi. "İki cosmopolitan ve iki lemon drop shot lütfen."

Garson uzaklaştığında Abbie bana sırtıttı. "Lemon drop shot içtim bir kez. Çok seveceksin."

"Peki ya cosmopolitan?"

"Annem çok sever. Alkol tadı neredeyse hiç hissedilmiyor."

Kendimi rahatlamaya zorluyorum ve yakalanma korkusunu bir kenara itiyorum. Endişelenerek gecemi mahvedeceksem, gizlice dışarı çıkmanın ne anlamı var?

Bana ikinci bir deri gibi uyan *Dolce & Gabbana* napa deri pantolonuma ve gümüş pullu kısa bluzuma bakıyorum. En sevdiğim *Jimmy Choo* gümüş ışıltılı süet yüksek topuklu ayakkabılarımla birlikte. Ayakkabılar her zaman bacaklarımı olduğundan daha uzun gösterir.

Kristal süslemeli Bon Bon mini çantamı masanın üzerine koyup kanepeye yaslanıyorum. "Öyleyse içip dans edelim mi?" Derin bir nefes alıp diğer masalarda oturan çeşitli gruplara bakıyorum.

"Ve çekici erkekleri gözlerimizle sikelim. Artık rahatlayalım, sonra da çatı barına gidelim." Abbie bana yaklaşır. "Ooh, saat iki yönündeki adam fena görünmüyor."

Barda oturan adama bakıp burnumu kırıştırdım. "Otuzlu yaşlarında ve kederini unutmaya çalışıyor gibi görünüyor."

"Ne olmuş yani?" Bana yaramaz bir gülümseme atar. "Yaş sadece bir sayıdır ve ben onun sorunlarını unutturabilirim."

Aramızda her zaman cesur olan arkadaşşıma gülerek başımı sallıyorum. "Sen iflah olmazsın."

Rahat bir pozisyona geçerek, gözlerini erkeklerin üzerinde gezdirir. "Bir gün, görücü usulü evlilik için sol elimize bir nişan yüzüğü takılacak. Kurallar ve yükümlülüklerin olmadığı bir gece istiyorum."

Onun sözleri ruhumun derinliklerinde yankılanıyor.

Abbie açık kahverengi gözlerini bana çevirir. "Başka biri olabilseydin, kim olmak isterdin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Mafya prensesi dışında herhangi biri mi?" "Evet."

Garson içkilerimizi getirir ve o ayrılır ayrılmaz Abbie bana bir shot verir. "İçerken cevabını düşün."

Dudaklarım kıvrılır ve onun alkolü içmesini izlerim. Tiksinmiş bir yüz ifadesi takınmayınca, shot'ımı yutarım.

Sıvı o kadar ekşi ki gözlerimi kapatıp titremekten kaçınmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Aman Tanrım." Bir titreme daha beni sarar. "Bu çok ekşi."

Abbie eğlenerek güler, sonra bana cosmopolitan'ı uzatır.

"Bu ekşi olmasa iyi olur," diye mırıldanıyorum ve dikkatlice bir yudum alıyorum. Dilimde, kızılçık tatlılığından hafif limon ekşiliğine kadar her türlü lezzet patlıyor. "Ooooh." Abbie'ye onaylayan bir gülümseme atıyorum ve bir yudum daha alıyorum.

"Güzel. Değil mi?"

"Evet." Boş shot bardağına etkilenmemiş bir bakış attım. "Ama limon shotları olmaz."

Kokteyl bardağını benimkine kaldırır. "Eğlence, özgürlük ve umarım ateşli seks dolu bir geceye."

"Dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına," diye gülümsüyorum ona.

Ama seks hariç. Onu özel biriyle paylaşıyorum, tek gecelik bir ilişkiyle değil.

Kadeh kaldırdıktan sonra bardağı masaya koydum. "Dünyada herhangi biri olabilseydim..." Bir iç çekip başımı salladım. "Hayır, yine de bu hayatı seçerdim. Çünkü bu sayede en iyi arkadaşım olarak seni kazandım."

"Aww." Abbie eğilip beni sıkıca kucakladı. "Seni seviyorum, tatlı arkadaşım."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, aramızdaki duygusal anın tadını çıkararak.

Geri çekilirken, üç adam dikkatimi çekti. Hepsi tertemiz takım elbiseler giymişlerdi. Onlardan yayılan gücü ve tehlikeyi hissedebiliyordum, adımları emin ve kendinden emindi.

Parmaklarımı Abbie'nin koluna doladım ve onu salladım. "Bara doğru giden üç adama bak."

Kafasını o kadar hızlı çeviriyor ki, boynunu incitmemesi mucize. "Tatlım. Tanrım."

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum, gözlerim adamlardan birine takılmış durumda. Üç parçalı, kraliyet mavisi bir takım elbise giymiş olsa bile, kaslarının kumaşı gerdiğini açıkça görebiliyorum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı tanımının tam karşılığı.

"Hepsi de kadınları baştan çıkaran çekiciliğe sahip," diyor Abbie. "İşte bu. Bir harem istiyorum."

Bir kahkaha patlaması kaçıyor ve bu, uzun boylu, esmer ve yakışıklı beyefendinin gözlerini benim yönüme çevirmesine neden oluyor.

Açık mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, içimdeki nefes kesiliyor.

Vay canına, o muhteşem.

Güzel kelimesinin bir erkeği tanımlamak için doğru kelime olmadığını biliyorum, ama lanet olsun, o sadece... bayılmaya değer kadar güzel.

"Aurora..."

O açık mavi gözler, koyu kahverengi saçlarla birleşince, onu adeta tanrısal bir varlık gibi gösteriyor.

Mavi her zaman en sevdiğim renk olmuştur.

Hmm... Keskin ve belirgin yüz hatları. Sağlam, kare omuzları ve geniş göğsü, giydiği yelekle daha da güzelleşiyor.

Bakışlarım yavaşça onun her santimini dolaşıyor ve sonra sadece cennet gibi tanımlanabilecek açık mavi gözlerine odaklanıyor.

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor ve midemde bir heyecan var.

"Aurora!" Abbie fısıldayarak bağıyor, sonra ön kolumu tutup beni trans halimden çıkarmak için sallarken gülmeye başlıyor.

Adamın yüzüne utanmadan baktığımı fark edince irkildim ve dikkatimi arkadaşşıma çevirdim, yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Tanrım. İkiniz birbirinizi gözlerinizle soyundunuz resmen." Arkadaşıım kendini yelpazeledi ve içkisinin yarısını bir dikişte içti.

Alkol gerçekten iyi bir fikir.

Kokteylimi alıp, cosmopolitan'ın son damlasına kadar utançımı boğmaya çalışıyorum. Bardağı dudaklarımdan indirirken, dilim kaçan bir damlayı yakalamak için dışarı çıkıyor. Gözlerim kendi kafasına göre hareket ediyor, çünkü uzun boylu, esmer ve yakışıklı beyefendiye kilitleniyorlar, ancak onun bakışları hala bana odaklanmış durumda.

Tanrım.

Beni ezici bir utangaçlık duygusu kaplar ve hızla onun yoğun bakışlarından gözlerimi kaçırırım. Bardağı masaya bırakır ve gözlerimi Abbie'ye dikmeye zorlarım.

"Hâlâ bana bakıyor," diye fısıldıyorum, sanki adam müziğin sesini bastırıp beni duyabilecekmiş gibi.

"Biliyorum," diye gülüyor, geniş gülümsemesi onu muhteşem gösteriyor. Abbie gülümsediğinde yüzü her zaman aydınlanıyor. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri bu.

Elini sallayarak garsonun dikkatini çeker ve bir tur daha cosmopolitan sipariş eder. Garson duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, Abbie, "Dikkatini çekmenin tadını çıkar, Ra-Ra," der.

Gözleri hâlâ üzerimdeymiş gibi hissediyorum ve çantama uzanırken bakışlarım onun yönüne kayıyor, sadece haklı olduğumu doğrulamak için.

Sadece birkaç saniye ona bakabiliyorum, sonra yine korkup çekiniyorum ve yanaklarım daha da kızarıyor.

Bu utanç verici ve aynı zamanda çok çekici. Sürekli ona bakmakla, saklanabileceğim bir yer aramak arasında gidip geliyorum.

En iyi arkadaşıma bakıyorum ve diğer iki erkeğin ilgisinden ne kadar mutlu olduğunu görünce, bunun eğlenceli olduğunu itiraf etmeliyim.

Ağzımın titrek bir gülümsemeye dönüşmesine izin vererek, cesurca nefes alıp, uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamlarla göz göze geliyorum.

Bu sefer, ağzının sol köşesi sıcak bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve ardından başını hafifçe eğiyor.

Tanrım, kalbimin daha hızlı atmasına izin verme. On sekiz yaşında... neredeyse on dokuz yaşında kalp krizinden ölmek istemiyorum.

"Eğlenceli, değil mi?" diye sordu Abbie, sonra içkisini üç adama doğru kaldırdı ve onlara en güzel gülümsemesini gösterdi.

"Evet," diye onaylıyorum. VIP bölümünün geri kalanına bakınıyorum, o muhteşem adama bir kez daha bakmak için çaresiz görünmemeye çalışıyorum.

Ama yine başaramıyorum ve farkına varmadan, ateşli bir bakışlaşmaya giriyoruz. Yemin ederim ki, aramızda bütün şehri aydınlatacak kadar kıvılcımlar uçuşuyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Misha

Armani ve Alek'in şakacı sohbetine pek dikkat etmiyorum. Kızlara ilk kim yaklaşacak diye tartışıyorlar.

Geldiğimizden kısa bir süre sonra, kahkaha sesleri dikkatimi çekti ve sadece melek olarak tanımlanabilecek bir varlıkla göz göze geldim. O zamandan beri o kadından gözlerimi ayıramıyorum.

Kalp şeklindeki yüzü, düğme burnu, mükemmel şekilli elmacık kemikleri ve çene hattı, onu şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın yapıyor.

"Siyah saçlı güzel benimdir," diye mırıldandım ve votkayı boğazımdan aşağı döktüm. Diğerini, kendi tarzında güzel olanı, onlar kapışsınlar.

"Ben flörtöz olanla şansımı deneyeceğim," diye gülüyor Alek. "Antrenmana başlamadan önce sevişmem lazım."

"Rüyada gör, dostum," diyor Armani, sesi kahkahayla hafifleşiyor. "Sen başarısız olunca, ben devreye girip işi bitireceğim."

Bunu çok sık yapmıyoruz.

Hatta neredeyse hiç yapmıyoruz.

Alek ve ben bratva için infazcımız, Armani ise İtalyan mafyası için infazcı. Bratva ve mafya elli yılı aşkın süredir ittifak halindeler, bu yüzden kardeş gibi birlikte çalışıyoruz.

Son beş yıldır, suç dünyasının derinliklerine atıldık, patronlarımızın gözetiminde peşine düştüğümüz herkesi öldürüp dövdük. Sadakatimizi kanıtladıktan sonra, en iyilerle eğitim alma şansı sunuldu bize.

Bu, St. Monarch's'ta eğitime başlamadan önceki son gecemiz. Bratva'nın başı Viktor Vetrov, eğitim almamız için emir verdi ve amcasının St. Monarch's'ı yönettiğini bildiğim için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Patronumun tembellik ettiğimi duymasını hiç istemem. Böyle şeyler, bir infazcı olarak geleceğin veya hayatta kalma şansın için hiç de iyiye işaret değil.

Önümüzdeki dört yıl kalacağımız St. Monarch's'a giriş yaptıktan sonra, en yakın gece kulübünü ziyaret etmeye karar verdik.

Düşüncelerim aklımdan geçerken gözlerim hala siyah saçlı güzelliğe kilitli.

Ama bu gece, ben Misha Petrov, tetikçi ve eğitimdeki infazcı değilim.

Sadece bir kadınla iyi vakit geçirmek isteyen bir adamım.

Onu gördüğüm anda, onun aradığım kadın olduğunu anladım.

Bana bir bardak daha votka uzatıldı, sonra Armani'nin "İki bayan ne sipariş edecek?" diye sorduğunu duydum.

"Cosmopolitan," diye cevaplıyor barmen.

Gece kulübü St. Monarch's'ın yakınında olduğu için, barmen bizim gibilerle yüz yüze gelmeye alışık olmalı.

Elimizin arkasındaki dövmeler de bizi ele veriyor. Sağ elimizde üç kılıç ve orta parmağımızda dua eden ellerin üzerinde bir tespih var. Kılıçlar Alek, Armani ve benim için, tespih ise sevdiklerimiz için, onların güvende olmaları için dua ediyoruz.

Sol elimde iki cümle var, biri enine, diğeri bilekten yüzük parmağına kadar. Enine yazılan kelimeler Rusça, boyuna yazılanlar ise İtalyanca.

Rusça: Vernost' delayet vas sem'yey.

İtalyanca: La lealtà ti rende una famiglia.

Her ikisi de sadakatın sizi aile yaptığını ifade ediyor.

Güzellik bir kez daha bakışlarını çalar ve bu sefer dolgun dudakları nefes kesici bir gülümsemeye dönüşür.

Tanrım. O çok zarif.

Başımı eğerek ona selam veriyorum ve bu, gülümsemesini daha da genişletiyor.

Yirmi bir yaşında, hayatın sunabileceği çirkinlikleri ve güzellikleri gördüm, ama bu kadın "güzel" kelimesine yepyeni bir anlam kazandırıyor.

O minyon, onu korumak istememe neden olacak kadar kadınsı, ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hareketleri, parmaklarının bardağı kavrayış şekli, bir yudum alırken dudaklarının açılışı, içimde derin ve ilkel bir şeyi harekete geçiriyor. Onun her santimini sahiplenmek istiyorum.

Evet, tartışmaya gerek yok, aramızdaki çekim, yatak odasında patlayıcı bir gece yaşayacağımızı garanti ediyor.

Kulübün sıkı bir kimlik politikası olduğunu ve girmek için on sekiz yaşından büyük olmak gerektiğini bildiğimden, onun reşit olup olmadığı konusunda endişelenmeme gerek yok.

"Harekete geçecek misin?" diye soruyor Alek.

Kafamı sallıyorum, gözlerim kadından hiç ayrılmıyor. "Henüz değil. Aramızda bir şeyler oluşmasını bekliyorum ve doğru anı bekliyorum."

"Daha fazla gelişmesine izin verirsen, kız kendiliğinden alev alacak," Alek gülüyor.

"Bana şans dile," diyor Armani, kadınlar için sipariş ettiği iki cosmopolitan'ı alırken.

"Siktir et," diye şaka yapıyor Alek. "Senin başarısız olmana ihtiyacım var, böylece ben devreye girebilirim."

Armani bize kendinden emin bir sırıtış atar, sonra onu kadınların oturduğu yere doğru yürürken izleriz. Flörtöz olan kadın kirpiklerini indirir ve Alek'i inlemeye neden olan davetkar bir bakış atar.

Güzelliğimin yüz hatları gerginlikle gerilir, çantasını kapar ve ayağa fırlayarak arkadaşını kendi başına bırakır ve tuvaletlere giden koridora doğru koşar.

Mmm... küçük geyik ürkek.

Başımı geriye eğip, votkayı boğazımdan aşağıya döküp bardağı masaya koyuyorum, ayağa kalkıyorum.

Gözlerim VIP bölümünü tarar, herhangi bir tehdit var mı diye kontrol eder. Her zaman tetikte olmak benim kanıma işleştirdir.

"İyi avlar," Alek gülerek, bana sadece bir bakış atıp Armani'nin flörtöz kızla konuşmasını izlemeye devam ediyor.

Boş koridorda yürürken, bayanlar tuvaletinin kapısından geçip duvara yaslanıyorum ve küçük geyiğin çıkmasını bekliyorum.

Dakikalar geçer ve içeri girmeye canım çekilir, ama bu isteğe boyun eğmeden hemen önce kapı nihayet açılır.

Küçük geyik saklandığı yerden çıkarken bana bakmıyor bile, ben de dikkatini çekmek için bileğini tutuyorum. Şaşkın bir nefesle dönüyor ve çantası omzuma çarpıyor.

Derin yeşil gözleri bana doğru açılır, dudakları aralanır ve sonra sanki arıza yapmış gibi gözlerini kırpmaya başlar. "Kahretsin... Üzgünüm. Sana vurmak istemedim."

Onun gergin davranışını çok sevimli ve eğlenceli buluyorum.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye mırıldanıyorum, hala ince bileğini elimde sıkıca tutuyorum.

Dokunuş hissedilir ve ikimiz de aşağıya bakarız. Aramızda elektrik akımı geçtiğine yemin ederim.

Tanrım, cildi ipeksi kadar yumuşak ve kemikleri elimde kırılabilir gibi hissediyorum.

Başka bir kadın koridora giriyor ve tuvaleti kullanacağını düşünerek, küçük geyiği kapıdan çekip çıkarıyorum. Karşı koymadan geliyor ve itaatkarlığı yüzüme memnuniyetle bir gülümseme konduruyor.

Keşke ellerimi lekeleyen kanı bilseydin. Benden kaçmak için hızlı ve sert koşardın.

Ama benden asla kaçamazsın, malen'kiy olen'.

"Küçük geyik" adı ona çok yakışıyor, özellikle de benim gibi bir avcıdan geldiği için.

Tuvaletten birkaç adım ötede, bileğini bırakıp kalçasını kavradım. Sırtını duvara dayayana kadar onu itekledim, sonra başımı eğip, dipsiz gözlerine bakakaldım.

Çok güzeldi. Çok etkileyiciydi.

Genelde, seçtiğim kadını büyüleyecek kadar flört ederdim, sonra onu en yakın motele götürür ve aklını kaçıran kadar sikerdim.

Ama bu sefer öyle olmadı. Bütün gece ona bakabilirdim. Gözleri ağzıma indi, sonra tekrar gözlerime döndü.

"Merhaba." Yumuşak sesinde ihtiyat ve şaşkınlık karışımı var.

"Merhaba."

Ona bakmaya devam ettiğimde, gözlerini bir kez daha indiriyor, sonra garip bir kahkaha atıyor. "Bu hiç de garip değil."

"Ne?" Kafamı eğip tekrar onun bakışlarını yakalamak için, o yeşil irislerin bana bakmasını istiyorum.

Çantasının askısıyla oynadı, sonra tekrar kıkırdadı. Görünmez saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana baktı. "Bana bakıyorsun."

"Çünkü daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Bir sanat eserini hayranlıkla izlemek için zaman ayırmayı seviyorum."

Yanaklarındaki pembe lekeler koyulaşır ve dudakları gururlu bir gülümsemeyle oynar.

Ondan dalgalar halinde yayılan gergin enerjiyi hissedebiliyorum ve normalde bir kadını rahatlatmak için yapacağım şeyleri, benim küçük geyiğim için yapmak istemiyorum.

Onun üzerinde yarattığım etkiyi, yanaklarında açan rengi, irislerinin giderek koyulaşmasını seviyorum.

Bakışlarım yavaşça mükemmel dudaklarına, ince boynuna kayıyor, dilimin ve dişlerimin cildinde bırakacağı izleri şimdiden hayal edebiliyorum. Aşağıya doğru ilerlemeye devam ediyorum, gümüş kumaşın altından görünen hafif dekoltesini içime çekiyorum.

Gözlerim onun açıkta kalan karnında durduğunda, parmaklarım onun belini sarana kadar elimi yukarı kaydırıyorum, avucum onun cildinin sıcaklığını emiyor.

Çok yumuşak.

Derisinde tüylerim diken diken oluyor ve vücudunda bir titreme hissediyorum.

"Ben de hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Gözlerimi tekrar ona çevirip, "Çekiciliği," diye açıklıyorum.

"Öyle mi?" diye fısıldadı, dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı.

Dikkatim, ısı güdümlü bir füze gibi ağzına odaklanır ve onu tatmak için eğilmeye başlarım.

"Evet," diye mırıldanıyorum, sesim aramızdaki yoğun çekimden dolayı kısık çıkıyor.

.

"Normalde yabancılarla rastgele koridorlarda durmam." Sesi samimi bir fısıltıya düşer.

Küçük geyiğim geri çekilmiyor ya da beni durdurmaya çalışmıyor. Bunun yerine, parmak uçlarına yükseliyor, avuç içlerini göğsüme koyuyor ve ağzını bana uzatıyor.

"Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve derin.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, ayaklarımın altındaki zemin sarsılır ve vücudum onun vücuduna çarpar, başını duvara vurur.

Zemin tekrar titrer, müzik kesilir ve yerine çığlıklar gelir.

  g d lerim devreye girer ve ne tür bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden, küçük geyi imin kolunu tutar ve onu korumak için vücudunu arkama çekerim.

Silahlı olmayabilirim, ama bir insanı öldürmenin yüz farklı yolunu biliyorum.
Ve  ld rece im, çünkü ne olursa olsun,  p c   m  alacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Aurora

Bu benim için çok gerçeküstü bir durum, sindiremiyorum bile. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, ağzım kurudu ve o bana bu kadar yakın olduğu için neredeyse delirmiş gibi hissediyorum.

Sanki bu gezegende onun için önemli olan tek kadın benmişim gibi bana bakıyor.

Hiçbir erkek bana bu şekilde bakmamıştı ve başını eğdiğinde, sanki manyetik bir güç beni ona doğru çekiyormuş gibi hissediyorum.

Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor ve dudaklarımız birbirine değdiği anda, etrafımdaki dünya titriyor.

Vay canına.

Hiç bu kadar yoğun bir an yaşamamıştım. Kesinlikle bir erkekle yaşamamıştım.

Özel bir kız yatılı okuluna gitmem, bakire kalmamı sağladı. Bu an, ilk öpücüğümün olmasını umduğum her şey. Bir rüyanın gerçekleşmesi.

Her şey tekrar titriyor, ağzı ağzımdan ayrılıyor ve bir saniye sonra, başıma acı yayılırken duvara çarpıyorum.

Çok şaşıyorum ve kendimi toparlayamadan onun arkasına çekiliyorum.

Panik içindeki çılgınlıkları duymam ve havanın korkuyla gerilmesini hissetmem birkaç saniye sürer.

Ne oluyor?

Dudaklarım bir soru sormak için açılır, ne soracağımı bilmiyorum, sonra sağır edici bir patlama havayı titretir ve konuşma yeteneğimi elimden alır.

O bana dönüp kollarını bana doladığında ve beni koridorun derinliklerine doğru ittiğinde kulaklarımda bir tıslama sesi duyuyorum. Ayaklarım yere bile değmiyor ve vücudu görüşümü engellediği için hiçbir şey göremiyorum.

Başımı çevirip baktığımda, duvarın sıvasında sivri çatlaklar oluşurken duvarın titrediğini görüyorum.

Göğsümde bir çığlık yükseliyor, ama dudaklarımdan çıkamıyor. Kollarını bana daha sıkı sarıyor, sonra düşüyoruz. Düşüş sonsuz gibi geliyor, etrafımızda enkaz ve kaos varken, onun "*Blyad*" diye küfrettiğini duyarım.

Karanlık beni sarıyor ve sert ve acımasız bir şeye çarpmadan hemen önce toz boğazımın arkasını kaşındırıyor.

Acı yan tarafımı kaplıyor, sonra sanki vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

O kadar şok olmuşum ki çığlık bile atamıyorum.

Korku beni sarıyor, hayatım boyunca bildiğim koruyucu balonu patlatıyor. O kadar yoğun ki, zihnim bu dehşetin akıl sağlığıma pençelerini geçirmemesi için çaballıyor.

Gözlerimi kırpmaya çalışıyorum, toz gözlerimi tahriş ediyor. Bir dakika önce yattığım yerde yüksek bir çarpma sesi duyulur ve ben yana doğru çekilirken hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Onun vücudunun altına sürükleniyorum ve başım göğsüne bastırılıyor.

Etrafımızda cehennem yağarken, zihnim sersemlemiş durumda, ama bir düşünce parlak bir ışık gibi parlıyor: Bu adam, en romantik fantezilerimden çıkmış gibi. Sadece ölümcül derecede çekici değil, aynı zamanda koruyucu da.

Mio principe.

Öyle hissediyorum. Beni kurtarmaya gelen, hayat kurtaran bir öpücükle beni ayaklarımdan süpüren bir prens.

Tonlarca betonun altında ezilirken böyle düşünmek aptalca. Şu anda hayatım gözlerimin önünden geçiyor olmalı. Korkudan boğulmalı ve son duamı etmeliyim.

Bunun yerine, sanki bir binanın bizi canlı canlı gömmek üzereyken onu durdurabilecek gücü varmış gibi ona sarılıyorum.

Çöken yapı etrafımızda gürültüyle ve inleyerek yerleşirken, göğsünün avuçlarımın içinde sabit olduğunu hissettiğimde, şiddetli şoktan titrediğimi fark ediyorum. Kalp atışları hızlı ama benim gürleyen kalp atışlarım gibi değil. Bana kıyasla sakin.

Keskin bir nefes alıyorum ve saniyeler geçiyor, sonra o yavaşça vücudunu yukarı iterek bana nefes almam için biraz alan bırakıyor.

Nefes almak istemiyorum. Hiçbir şeyin bana zarar verememesi için vücudunun benimkine baskı yapmasını istiyorum. Kemiklerimin derinliklerine işleyen soğuğu, onun sıcaklığıyla kovmak istiyorum.

Yavaşça, sersemliğim geçiyor, ama yerine şok dalgası geliyor.

Sadece betonun gıcırdaması ve çatlaması duyuluyor, her birkaç saniyede bir patlama sesi beni sarsıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi tehlikeli ve öfkeli geliyor.

"Ben..." Derin bir nefes almaya çalışıyorum, ama öksürük kriziyle sonlanıyor ve göğsüm alevler içinde kalıyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve yanaklarımdan süzülürken buz gibi cildimde sıcaklık hissediyorum.

Aniden karanlık, yanıp sönmeye başlayan kırmızı bir ışıkla bozulur. Işık, onu görebilmem için yeterince parlaktır.

Mio principe.

Üzerini kaplayan kalın toz tabakasına rağmen, bir şekilde daha da yakışıklı görünüyor ve gözlerinin mavisi, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir ışıktan daha parlak. Neredeyse göz kamaştırıcı.

O da beni görebiliyor olmalı, çünkü hareket ediyor, sonra elini yanağıma koyuyor ve başparmağıyla gözyaşımı siliyor.

"Neren acıyor?" diye soruyor, yüzünde ölümcül bir ifadeyle.

"Her yerde," diye inlerim, fısıltıdan daha yüksek sesle konuşamıyorum çünkü bir şeyin üzerimize düşmesinden çok korkuyorum.

Eli yüzümden ayrılır ve kendini tamamen benden uzaklaştırmaya başlar.

.

Parmaklarım, artık mavi olmayan, gri ve kahverengi tozla kaplı ceketini kavrar.

kahverengi tozla kaplı ceketine tutunurum

"Yapma!" Panik, kelimeyi yıpranmış ve savunmasız hale gelene kadar uzatır.

"Kalkma."

"Şşş." Ses rahatlatıcı ama beni sakinleştirmek için yeterli değil. "Hiçbir yere gitmiyorum." Etrafımıza bakındığını izliyorum. "Bizi çıkarana kadar gitmeyeceğim."

Gözlerimi gittikçe daha hızlı kırpmaya başlıyorum ve nefes almak çok zorlaşıyor. Titreyerek başımı çeviriyorum ve kırmızı ışık uğursuzca yanıp sönerken, etrafımızı saran kırık beton duvarları görüyorum.

Canlı canlı gömüldük.

Hayır.

Nefesim hızlanıyor, kulaklarımda yüksek sesle duyulana kadar.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Beton. Her yer beton.

"Hey," diye bağılıyor.

Hayır

Sert bir el çenemi kavrar ve ona bakmak zorunda kalırım. "Paniklemek bir işe yaramaz. Sakin ol."

Hayır

Nefesim hızlanmaya devam eder, ta ki ciğerlerime hava gitmez hale gelene kadar. Sanki boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Kollarını başımın iki yanına koyarak bana o kadar yaklaşır ki, dudaklarımda nefesini hissedebiliyorum. "Benimle birlikte nefes al, *malen'kiy olen'*."

Yüzüm çöküyor ve sıcak gözyaşları şakaklarımda akıyor. "Ben... yapamıyorum."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, sanki patlayacakmış gibi. Baskı, kaburgalarımıdaki ağrıyı on katına çıkarıyor, sanki cehennemin en derinlerine doğru sürükleniyormuşum gibi hissediyorum.

Ağzını ağzıma bastırıyor. "Nefes al." Onun sıcak nefesinin içime dolduğunu hissediyorum ve içgüdüsel olarak ciğerlerime çekiyorum.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve çok daha açık mavi olan gözlerinin etrafındaki koyu mavi halkaya odaklanmaya çalışırım.

O nefes verdiğinde ben nefes alıyorum ve bir şekilde kalbimin göğsümden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissetmemem için beni sakinleştirmeyi başarıyor.

"Ben... klostrofobikim," diye fısıldıyorum, sesim korkudan kısılmış. "Canlı canlı gömülmek en büyük korkum."

Bunu hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim. Abbie'ye bile. O sadece dar alanlardan korktuğumu biliyor.

Küçükken kuzenimle saklambaç oynuyordum ve çamaşır şutuna saklanmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Çamaşır odasına inen yolun yarısında sıkıştım ve beni çıkarmak saatler sürdü.

"Canlı canlı gömülmedin. Yakında kurtarılacağız." Gözlerinde o kadar çok güç var ki, kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Kendimi toparlamaya ve tekrar paniğe kapılmamaya çalışarak soruyorum, "Nereden biliyorsun?"

“Olanları zaten bilmesi gereken insanlar var ve bizim burada olduğumuzu biliyorlar. Bizi kurtarmaya gelecekler.”

Aksanı daha kalın ve ben buna takılıyorum. "Rus musun?"

Başını sallıyor, dikkati etrafımızdaki betona odaklanmış.

"Seyahat mi ediyorsun?" sordum, sanki şimdi onu tanımak için uygun bir zamanmış gibi. Ama en azından bu, odaklanabileceğim başka bir şey veriyordu.

"Öyle de denebilir." Gözleri yine benimkilere kilitlenir ve göğsümdeki kaynayan kaos biraz yatıştır. "Kalkacağım, yaralarını kontrol edeyim."

Başımı sallıyorum, ama yine de parmaklarım ceketini sıkıca tutuyor, ta ki o elini benimkinin üzerine koyup parmaklarımı giysisinden çekene kadar.

"Ben buradayım," diye beni sakinleştirir ve ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkar. Çömelir ve etrafımıza bakarak küçük alanı gözden geçirir.

Gözlerim kırık beton bloklardan birine, sonra kırık çelik çubuktan sarkan gümüş renkli bir kumaş parçasına kayıyor.

Gözleri çıplak ayaklarımdan başlayarak vücuduma kayıyor. *Jimmy Choo* topuklu ayakkabılarımdan nereden olduğunu bilmiyorum.

Bakışları benim tarafımda durduğunda, eğildi ve parmakları buz gibi tenimi okşadı.

Kendimi yukarı itebilmek için elimi yere koyarım, ama o, "Kıpırdama" diye bağırır.

Nedenini sormadan, ceketini çıkarır ve gömleğinin düğmelerini açmaya zahmet etmeden gömleğini yırtar, düğmeler her yere saçılır.

Sol kolunda karmaşık bir dövme var. Omzunun üzerinde bir kartal kanatları dövmeyle işlenmiş, ardından yılanlar pazı boyunca aşağı doğru ilerleyerek

dua eden ellerle bir haçı ereveliyor. Sağ kolu yıldızlarla kaplı. Bazılarında Rusça yazılar var, ama çoğu boş.

Dövmeleri ve çıplak göğü ne kadar seksi görünse de, o anın ciddiyeti beni derinden etkiliyor. Damarlarım kurşunla dolmuş gibi hissediyorum.

Gömləğinin kollarını yırtıp, kalan kumaşı katlayarak yanıma bastırıyor ve kolları kullanarak belime bağlıyor.

"Ne kadar..." Soruyu yutkunarak soruyorum. "Ne kadar kötü?"

Geçici bandajın sıkı olduğundan emin olduktan sonra, gözlerimin içine bakarak yalan söylüyor: "Hiç de kötü değil."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldarım, boğazım panikle kapanır.

Yaklaşarak, sağ eliyle yanağımı okşadı. Dokunuşu neredeyse sevgi dolu gibiydi.

"Burada ölmeyeceksin. Anladın mı?"

Her hücrem ona inanmak istiyor, ama tanrı gibi görünse de, o her şeye kadir değil.

Gözlerinden mutlak bir güven parıldarken, sesi alçak ve emredici bir tonda, "Ben çok daha kötüsünden kurtuldum. Bu yüzden senin ölmeyeceğini biliyorum. Güven bana, *malen'kiy olen'*."

Kafamı sallıyorum ve onun haklı olması için tüm kutsal varlıklara dua ediyorum.

Dikkatimi başka yere çekmek için soruyorum, "Bu kelimeler ne anlama geliyor?"

Ağzının köşesi, enkaz ve betonla çevrili olduğumuz halde hiç de uygun olmayan sıcak bir sırtışla yukarı kalkar.

"Küçük geyik."

Gözlerimin arasında bir kırışıklık oluşur.

"Neden?" "ünkü sen de bir tavşan gibi ürkeksin."

Dudaklarım gülümsemeye başlıyor, ama başka bir patlama sesi beni ürpertir ve korku tekrar ön plana çıkar.

"Benim de sana bir lakabım var," titrek bir sesle itiraf ediyorum. Endişemi ve dehşetimi gizleyemiyorum, ama onunla konuşmak tamamen çökmememi sağlıyor.

Elini başımın altına sokar ve kaldırarak, yastık olarak kullanabilmem için kıvrılmış ceketini altına yerleştirir. Sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi nazikçe beni yatırır.

"Ne?" diye soruyor, yanıma uzanıp başını koluna dayayarak.

"*Mio principe.*"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Beni prens mi sanıyorsun?"

"Aptalca geldiğini biliyorum." Anlamam bir saniye daha sürüyor. "Bekle. İtalyanca mı konuşuyorsun?"

O başını sallar.

Zihnim hala bulanıkken, ancak şimdi soruyorum: "Yaralandın mı?" Başını sallar. "Sadece birkaç çürük ve morluk."

Acı çektiğine dair hiçbir işaret göstermediği için ona inanıyorum.

Sanki bir şey hatırlamış gibi, bana yaklaşıp, başımı kaldırır ve parmaklarıyla enseme inceler.

"Başım iyi," diye onu sakinleştiriyorum.

Gözleri yine benimkilere takılır. "Başka bir yerin ağrıyor mu?"

Dürüst olmanın en iyisi olduğuna karar verip, "Göğsüm. Nefes aldığımda ağrıyor" diye itiraf ettim.

Elini kaburgalarımın indirip göğsümü kontrol ediyor.

Aşağıya bakınca, *Dolce & Gabbana* marka payetli kısa bluzumdan geriye hiçbir şey kalmadığını görüyorum. En azından siyah sütyenim göğüslerimi örtüyor ve düşerken onu da kaybetmedim.

"Kaburgaların kırılmış olabilir." Dikkatini tekrar yüzüme çevirir. "Nefes almakta zorlandığın an bana söyle."

Başımı sallıyorum. "Sadece acıyor, ama nefes alabiliyorum."
Elini başımın yanına koyup alnıma bir öpücük kondurarak beni şaşırttı.
Saatler geçmiş gibi hissetsem de, muhtemelen sadece on dakika geçmiştir.
Zihnim biraz berraklaşır, ama anında yeni endişelerle bombardımana tutulur.
"Arkadaşım!"

"Eminim iyidir," diyor.
Abbie onun arkadaşıyla birlikteydi. Umarım birlikte dirler.
Belki de bina çökmeden önce dışarı çıkmayı başarmışlardır.
Tanrım, umarım öyledir. Yardım
isteyecektir. "Sence ne oldu?" diye
soruyorum. "Bir patlama."
Gözlerimi ona dikiyorum. "Bomba gibi mi?"
O başını salladığında, vücudum korkuyla ağırlaşır.
Abbie ve beni öldürmek için mi yapılmış?
Kahretsin, bu çileyi atlatırsam, ailem muhtemelen beni öldürecek.
Dikkatlice kolunu boynumun altına sokar. Ona daha yakın olmaya çalışırım
ve kolları beni sardığında, şakaklarım onun sıcak göğsüne bastırıldığında
gözlerimi kapatırım.
"Uyuya kalma," diye uyarıyor beni.
"Tamam." Gözlerimi açıp, belirgin karın kaslarına bakıyorum. "Spor yapıyor
musun?"
"Evet."
Göğüs kafesimde küçük acı alevleri yakan, mizahsız bir kahkaha atıyorum.
Acının geçmesini bekliyorum, sonra mırıldanıyorum, "Egzersizden nefret
ederim. Terlemeyi sevmiyorum."

"Mmh..." Boğazından derin bir ses çıkar. "Bana tüm sırlarını anlatacak mısın?"

Kırık betona bakıyorum ve kalbimde acımasız bir umutsuzluk yerleşiyor. "Ölmeden önce bir kişiye anlatabilirim."

Dudaklarını saçlarıma bastırır, sonra mırıldanır, "Ölmeyeceğine söz veriyorum."

Benim gözetimimde olmaz."

Başımı geriye eğip gözlerinin derinliklerine bakıyorum, yanıp sönen kırmızı ışık her birkaç saniyede bir bağlantımızı kesiyor.

Adını bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, böyle olmasını tercih ediyorum. Kim olduğunu bilmemek her şeyi bir şekilde kolaylaştırıyor.

Ben onun küçük geyiği olacağım, o da benim prensim olabilir, çünkü tüm bu dehşetin ortasında bir fantezi örmek, buradan sağ salim çıkacağımıza inanmamı sağlıyor.

Çünkü kabul edelim ki, acı gerçek şu ki, bu gece ikimiz de burada ölebiliriz ve ben bu korkunç gerçekle başa çıkamıyorum.

Bu yüzden, acı gerçekle yüzleşmek yerine, fanteziye tutunuyorum.

Prensime güçlüdür ve beni ölümden koruyacaktır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

Misha

Yardım gelme belirtisi olmadan dakikalar acımasızca geçtikçe, endişem göğsümü kemirecekmiş gibi hissedilecek kadar artıyor.

Küçük geyiğim yavaş yavaş kan kaybından ölüyor ve sesinden gücünün azaldığını duyabiliyorum. İç organlarında yaralanma olmasa da kaburgalarının kırık olduğundan da eminim.

Düşüş sırasında onu korumak için ne kadar uğraşsam da, beton parçalarının onu parçalamasını engelleyemedim. Metal çubuk onu bıçakladığında vücudunun darbeyi aldığını hissettim, bu sırada üstü yırtıldı.

Sırtıma çok şiddetli bir darbe almış olsam da ve birkaç kaburgamın kırıldığını bilsem de, acıyı görmezden gelip küçük geyiğime odaklanıyorum.

Daha kötüsünü yaşadığımı söylerken yalan söylemedim. İşkence gördüm, vuruldu ve ölümün eşiğine kadar dövüldüm, ve bu sadece bratva'ya kabul törenim sırasında olanlar. Kabul töreni, bir infazcı olarak hayata hazırlanman için acımasızdır, böylece düşman tarafından yakalandığında baskı altında pes etmezsin.

Bu gece, yaşamayı seçtiğim hayata kıyasla çocuk oyuncağı.

Bunu kız kardeşim için yaptım. Anne babamıza ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama Aslanhovlar bizi o cehennemden kurtarana kadar yetimhanede büyüdük. Alek'le böyle tanıştım. Anne babası kız kardeşimle beni evlerine aldı ve bize bir yuva verdi. Bizim için bir aile oldular.

Alek'in babası Bay Aslanhov, bratva'nın üst kademelerinde yer alır ve Viktor Vetrov adına Moskova'nın bir bölümünü kontrol eder.

Bratva'ya katıldım çünkü Bay Aslanhov'un ailesini koruduğu gibi, kız kardeşim Tiana'yı korumak istedim.

Sonuçta, yaptığım her şey Tiana için.

Endişemi yüzüme yansıtmamaya çalışarak küçük geyiğimin şakağına bir öpücük daha konduruyorum.

Onun paniğini ve korkusunu dağıtmak ve uyanık kalmasını sağlamak için, "Sen bana sırlarını söylersen, ben de sana benimkileri söylerim" diyorum.

Zayıf bir kahkaha atıyor. "Kulağa... anlaşıyor gibi geliyor."

Elimi saçlarının üzerinde gezdirirken, onu kendime sıkıca sarılma isteğiyle mücadele ediyorum.

Tanrım, keşke bu beton mezardan çıkıp onu güvenli bir yere taşıyabilsem.

"Sebzeleri severim," diye itiraf ettim.

"Hah," diye gülmek üzereydi, ama acı onu durdurdu. "Sebzeleri seven tanıdığım ilk erkeksin."

"Yetimhanede büyüdüğünde, boş mideni doldurabileceğin her türlü yiyeceğe minnettar olmayı öğrenirsin," ona başka bir sırrımı daha anlatırım.

Başını geriye eğip gözlerime bakar ve aramızda görünmez bir kıvılcım hissederim. Kaşları çatılır ve gözleri şefkatle dolar. "Bu çok kötü. Böyle büyüdüğün için üzgünüm."

Kafamı sallayıp yüzündeki tozu silmeye çalışıyorum. "Sıra sende."

Bir an düşünür, sonra gözlerini gözlerime dikip itiraf eder, "Sen benim ilk öpücüğüm olacaktın." Burnunu kırıştırarak kendini düzeltir, "Şey, öpüştük. Sayılır."

Şok dalgası içimi sarar ve alnımda bir kırısklık oluşur. "Neden beni durdurmadın?"

"Çünkü seninle olmasını istedim."

Göğsüm memnuniyetle doldu ve ağzımın köşesi yukarı kalktı. "Neden? Beni tanı mıyorsun ki."

Omuzlarını silkiyor ve hareketin neden olduğu acıdan irkiliyor. "Gözlerin çok güzel ve mavi benim en sevdiğim renk."

"Muhteşem," diyorum, bu kelimenin kendimle ilişkilendirebileceğim son kelime olduğunu düşünerek.

"Evet. Saatlerce gözlerine bakabilirim."

Sessizlik onu takip eder ve patlamadan önce hissettiğim çekicilik tüm gücüyle geri döner.

"Hâlâ öpmek istiyor musun?" diye soruyorum, sesim derin ve alçak.

Yüz hatları gerilir ve gözlerinde bir anlık hüznün gördüğüme yemin edebilirim, sonra fısıldar, "Lütfen. Öleceksem, en azından düzgün bir öpücük istiyorum."

Kafamı salladım, sesim kararlılıkla doluydu: "Ölmeyeceksin. Böyle değil."

Gözleri yaşlarla parlıyor ve aramızdaki çekim canlı bir tel gibi vızıldayana kadar ona bakıyorum.

Tiana, nazik davrandığım tek kadın. Kız kardeşime, onun bir hazine olduğu gibi davranırım.

Bu yüzden bir kadına şefkatli bir öpücük vermek, daha önce hiç yapmadığım bir şey. Ama bu benim küçük geyiğimin ilk öpücüğü.

Ve bu onun son öpücüğü olabilir.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp başımı eğiyorum ve dudaklarını öpüyorum.

Göründükleri kadar yumuşak ve dolgunlar ve dilim ağzına girdiğinde, sanki onu sihirli bir şekilde iyileştirecekmiş gibi onu öpüyorum.

Dilim onun diline dokunduğunda ve dişlerim dolgun alt dudağını çekiştirdiğinde, vücudunda titremeler hissediyorum.

Sağ eli omzumu kavrar ve parmakları yavaşça boynuma doğru kayar, beni orada tutar.

Ondan memnuniyet ve ihtiyaçla dolu bir inilti kaçır ve ağzının kadifemsi tadı beni aklımı kaçırmak üzere.

"*Khristos, moy malen'kiy olen*." Göğsümden gelen bir homurtuyla, her santimini yutmak istesem de öpüşmeyi kesiyorum.

Ama o yaralı ve biz tonlarca betonun altında gömülü durumdayız.
Bu ne zaman ne de yer.

Gözlerimiz buluştu ve onun gözlerindeki rüya gibi ifadeyi görünce, öpücüğü sevdiğini anladım.

Titreyerek nefes alır ve fısıldar, "Vay canına."

Vay canına, bu yüzyılın en hafif tabiri. Küçük geyiğimin tadına bakmak, onu tamamen istememe neden oluyor.

Zümrüt gözlerinde hala gözyaşları parlıyor ve "Teşekkür ederim, *mio principe*" dediğinde her kelimesinde samimi olduğunu görebiliyorum.

Hafifçe başımı sallıyorum. Duygusal bir adam değilim, ama koşullar duygularımı yüzeye çıkarıyor. "Hayır. İlk öpücüğünü bana verdiğin için teşekkür ederim, *moy malen'kiy olen*". Bunu ömür boyu saklayacağım."

Şaşkınlık yüz hatlarını gerginleştiriyor. "Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin."

Keşke çoğu insan için benimle yüz yüze gelenlerin kabusu olduğumu bilseydin.

"Bana başka bir sır daha söyle," diyor, sesi öpüşmeden önce daha zayıf geliyor.

"Sen, nazikçe öptüğüm tek kadınsın."

Ağzının köşesi gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor ve onun gücünün azaldığını görmek, şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri.

Gözleri kapanır ve derin nefes almaya çalışırken onu izlerim. Sonra gözlerini açar ve dipsiz yeşil irisleri tekrar bana odaklanır. "Bakire olarak öleceğim. Değil mi?" Gülmeye çalışır. "Sence melek olur muyum?"

Sen zaten bir meleksin.

Düşüncelerimi dile getirmek yerine, başımı sallıyorum, "Bakire olarak ölmeyeceksin. Buradan çıkacağız ve seni yoldan çıkaracağım."

Bu sefer yüzünde muhteşem bir gülümseme yayılır. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

Aniden bir gürültü duyuyoruz ve başımı kaldırıyorum. Tereddüt etmeden bağıriyorum, "Aşağıdayız!"

"Yardım edin!" küçük geyiğim ağlamaya çalışıyor, ama sesi uzağa ulaşmıyor.

Onu bırakıp, en yakın betondan parçayı kapıp, açıkta duran bir boruya vurmaya başlıyorum.

İnsanların kazdığını duyabiliyorum ve bu, kalbimde umut patlamasına neden oluyor.

O yaşayacak.

"Misha!" Alek'in bağırdığını duyuyorum, bu da bana onların yaklaştığını gösteriyor. Beton gıcırdarken üzerimize toz yağmaya başlıyor.

Küçük geyiğimin üzerine hızla çömeliyorum, böylece enkazın hiçbirisi onun üzerine düşmesin diye.

.

Sonra gözlerim onun hareketsiz yüzüne kilitleniyor ve kalbim göğsümde titriyor. "Net!" Daha da çömelerek nefes alıp verişini kontrol ediyorum ve korku beni sarar. "Net, moy malen'kiy olen'." Hayır, benim küçük geyiğim. Ölmana izin vermeyeceğim.

Sen yaşayacaksın!

Daha fazla enkaz düşüyor, sonra aniden, parlak projektör ışıkları sıkışıp kaldığımız küçük alanı dolduruyor.

"Gel, Misha!" Alek kırık beton levhanın kenarına uzanır ve bana elini uzatır.

Kafamı sallıyorum ve kollarımı küçük geyiğimin gevşek vücudunun altına sokarak onu kaldırıyorum. "Onu al!"

Alek'in yüzü tiksinti ile bozulur. "O kaltağı bırak da elimi tut.

O D'Angelo'nun kızı."

Sözlerin anlamını kavramam biraz zaman aldı.

"Tanrım, Misha," diye bağırır Armani, Alek'in yanına, çıkıntıya gelirken. "Caruso D'Angelo az önce geldi. Buradan gitmeliyiz, yoksa izinsiz bir savaş çıkacak."

Küçük geyiğime bakarım ve onu öylece bırakamayacağımı anlayarak kardeşlerime dönerim. "Onu alın."

"*Mat' Khrista*," diye bağırır Alek, sonra pencere pervazına daha fazla eğilir ve onu benden alır.

"Dikkatli ol," diye bağırırım ona, zıplayıp kırık bir beton parçasını yakalayıp delikten tırmanırken.

Tam boyumu uzatabildiğim anda, etrafıma bakınıp yıkılmış gece kulübünü gözlerimle taradım. Lanet olası bir savaş alanı gibi görünüyordu.

Gözlerim bir grup erkeğe takılır ve rakip İtalyan çetesinin lideri Caruso D'Angelo'yu fark edince, Alek'ten kızı alıp enkazın üzerinden geçerim.

Caruso kızını tanıır ve bana doğru koşar. Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve bratva ve mafyanın düşmanı ile karşı karşıya kaldığımda göğsümde bir hırıltı yükselir.

Şiddetli bir gerginlik havayı ağırlaştırır ve vücudumdaki her kas yüksek alarmda olur.

"Petrov," diye bana hırlar.

Kızı ona doğru itiyorum. "Bunu profesyonel bir iyilik olarak kabul et. Bir dahaki sefere onu öldürürüm."

Kızını göğsüne sıkıca sararken burun delikleri genişler. "Gitmen için sana beş dakika veriyorum." Çenesini sıkarak, "Bunu profesyonel bir iyilik olarak kabul et," der.

Siktiğimin herifi.

Kızına son bir kez bakma isteğine direniyorum, ellerim yanlarımda yumruk haline gelmiş.

Ondan uzaklaşırken, Alek ve Armani'yi tam arkamda, yüzlerinde öfkeli ifadelerle görüyorum.

Tek kelime etmeden ve gözlerimizi düşmandan ayırmadan, yavaşça moloz yığınının çıkıp St. Monarch's'tan gelen bir grup muhafızın beklediğı arabaya doğru ilerledik.

St. Monarch'ın müdürü Carson Koslov, gözlerini D'Angelo'dan ayırmadan bize bakmıyor.

Siktir, ona vermek istediğim ilk izlenim bu değildi. Carson'ın kardeşi Viktor Vetrov'un vaftiz babası ve bu haberin onlara ulaşacağından hiç şüphem yok.

"Bin," diyor Direktör Koslov ve hepimiz zırhlı SUV'nin arkasına oturduğumuzda yolcu koltuğuna biniyor.

Muhafızlar aceleyle arabaya biniyor, bazıları başka bir SUV'ye biniyor ve yıkılmış gece kulübünden uzaklaşırken, pencereden dışarı bakıp D'Angelo'nun kızıyla birlikte ambulansa koştuğunu izliyorum.

Benim küçük geyiğim, küçük bir yılan çıktı.

Düşmanla birlikte bir çukurda mahsur kaldığım gerçeğini kabullenirken, yorgunluk kemiklerime işliyor.

Kafamı sallıyorum, beni kandırmayı başardığı için ondan nefret ediyorum.

Benim kim olduğumu bilmiyor olabilir mi?

Hayır, kollarımdaki yıldızları gördü ve ellerimin arkasındaki dövmeleri de görmüş olmalı. Bunların ne anlama geldiğini biliyor olmalı.

Bilmiyor olsa bile, bu hiçbir şeyi değıştirmez. O bir D'Angelo ve bu yüzden benim düşmanım.

Dilimde acı bir tat var ve bir an için sadakat ile ona karşı hissettiğim çekim arasında kalıyorum.

Ama bu sadece bir anlık, sonra duygularımı bastırıp başımı çevirip kardeşlerime bakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Kolum kırıldı," diye homurdanıyor Armani. "Sadece birkaç çürük," diye cevaplıyor Alek. "Sen?"

"Birkaç kaburga kırığı. Ciddi bir şey yok." Dikkatimi Müdür Koslov'a çeviriyorum. "Bizi almaya geldiğiniz için teşekkürler."

Sadece başımı sallıyor.

"Kulübe saldıranın kim olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyorum.

"D'Angelo," diye cevaplar Direktör Koslov. "Kızı ve arkadaşının orada olduğunu bilmiyordu."

Acı bir gülümseme dudaklarımdan kaçarken başımı sallarım. "Yani hedef biz miydik?"

"Evet. Viktor bu konuyla ilgilenecek. Senin antrenmanlarına odaklanmanı istiyor."

Bombalamanın asıl hedeflerinin biz olduğumuzu duyduğumda şaşırmadım, ama bunu bilseydim, D'Angelo'ya kızının cansız bedenini teslim ederdim.

Yeşil, iri gözler intikam dolu düşüncelerime giriyor, ama acımasız bir hareketle onu hafızamdan siliyorum ve bana hissettirdiği her duygu, öldürdüğüm ruhların çığlıkları arasında gömülüyor, bir daha gün ışığını görmeyecek.

O sadece bir hatadan ibaret. Bir daha asla yapmayacağım bir hata.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Aurora

İki yıl sonra...

Misha Petrov; 24. Aurora D'Angelo; 21.

Abbie ile özel jetinde otururken, küçük pencereden dışarıya bakıyorum. Ne zaman zamanım olsa, düşüncelerim patlamanın olduğu geceye ve prensime geri dönüyor.

Bugüne kadar hala kim olduğunu bilmiyorum.

Yalan söylemeyeceğim. Hastaneye beni ziyarete gelmediğinde çok üzıldüm ve benimle iletişime geçmeyeceği anlaşıldığında hayal kırıklığına uğradım.

Ama zamanla hayal kırıklığı azaldı ve geriye güzel bir anı kaldı.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı gizemli adamım sonsuza kadar benim prensim ve öptüğüm ilk erkek olacak. Onu düşündüğümde midem her zaman kelebeklerle doluyor ve umarım bu hiç bitmez.

Evet, neredeyse ölüyordum, ama o gece etrafında kurduğum fantezi, yaşadığım travmayı çok daha ağır bastırıyor. Bir bakıma, tüm bunları atlatmama yardımcı oldu.

Ailem, Abbie ile gizlice dışarı çıktığım için çok kızmıştı, babamdan o adamı bulmasını istemeye cesaret edemedim. Gizlice, bir yerde ona rastlayacağımı umuyordum.

Abbie de patlamada yaralanmıştı. Bacağı kırılmıştı, ama şans eseri prensimin arkadaşlarından biri onu oradan sağ salim çıkarmıştı.

Şimdi prensime adını sormadığım için pişmanım. Ve dürüst olmak gerekirse, ona prensim diye hitap ettiğim için kendimi aptal hissediyorum.

Beni düşünüyor mu acaba?

Beni hatırlıyor mu?

"Ne düşünüyorsun?" Abbie, beni düşüncelerimden çıkarmak için soruyor.

Onun beni öptüğünü ona hiç söylemedim. Bunu onunla paylaşmaya cesaret edemedim. Bu romantik an, kimsenin bozamayacağı kadar kalbimin derinliklerine gömüldü.

"St. Monarch's hakkında," diye yalan söylüyorum.

"Harika dört yıl olacak." Abbie'nin heyecanı her zaman bulaşıcıdır ve kalbimi hafifletir. "Beş yıldızlı bir kalede yaşamak," diye hayalperestçe iç geçirir, "ve antrenman yapmadığımız zamanlarda şımartılmak harika olacak."

"Evden çıkabildiğim için mutluyum," diye mırıldanıyorum.

Evet, ailem gece kulübüne gittiğim için beni cezalandırmak için resmen eve kapattı, sonra da babam dört yıl boyunca St. Monarch's'a gideceğimi açıkladı.

St. Monarch's, yeterli parası olan suç dünyasından herkes için özel ve seçkin bir tatil köyü ve eğitim merkezine dönüştürülmüş bir kaledir. Aynı zamanda, cinayetin hoş görülmediği dünyadaki tek tarafsız bölgedir.

St. Monarch'ın babamın düşmanları tarafından yönetildiğinin tamamen farkındayım, ancak bu kurum katı kurallara bağlı olduğu için güvende olacağım. St. Monarch, dost ya da düşman, herkese açıktır.

Bratva'nın önceki başkanı Alexei Koslov, St. Monarch's'ı devraldığından beri, bu tesislerde kimsenin öldürüldüğü bilinen bir olay olmamıştır.

İster inanın ister inanmayın, suçlular arasında bir onur kodu vardır ve St. Monarch's'ın kapısından içeri girdiğinizde, düşman değil, para ödeyen bir müşteri olarak görülürsünüz.

ve dūřman olarak g r lmezsiniz.

"Eğitim zor olacak mı sence?" diye sorar Abbie.

"Hiçbir fikrim yok." Arkadaşımın gözlerine bakarım. "En iyiler St. Monarch's'ta eğitildi, bu yüzden muhtemelen çok zorlu olacaktır."

Bu yalan değil. En iyi suikastçılar, koruyucular (korumalar ve bodyguardlar), kaçakçılar... Tanrım, aklınıza gelebilecek her türlü suçla ilgili kişi bu kurumda eğitilmiştir.

Bu yüzden St. Monarch's'a gidiyoruz. Babalarımız, aile işlerimizi  ğrenmemizin zamanının geldiğini düşünüyor. Ayrıca silah kullanmayı öğrenmemizi ve kavgada kendimizi savunabilmemizi istiyorlar.

Önümüzdeki dört yıl boyunca, gerçek mafya prensesleri gibi davranmayı  ğreneceğiz.

Hem endişeli hem de heyecanlıyım, ama en azından artık evde tıklıp kalmayacağım.

Abbie bana gülümsüyor. "Umarım orada yakışıklı erkekler vardır. Gözümüzün bayram etmesi, orada geçireceğimiz zamanı harika hale getirecektir."

Abbie hayattaki her şeye karşi her zaman olumlu bakıyor. Onu bu kadar çok sevmemin bir başka nedeni de bu. Her durumdan en iyi şekilde yararlanmayı başarıyor.

Ona sadece g l msediğimde, devam ediyor: "Orada gelecekteki kocalarımızla tanışacağımızı hayal et." Gözlerini devirip i  çekiyor: "Gece kulübü felaketinden sonra babalarımız bizi zorla evlendirmedikleri için şanslıyız. Önümüzdeki dört yıl özgürlüğümüzün son dört yılı olacak gibi hissediyorum. St. Monarch's'ı bitirdiğimizde artık evlenmekten ka ınamayacağız."

"Doğru," diye homurdanıyorum.

Görücü usulü evliliğe karşi olduğum bir sır değil. Bu, benim hayal ettiğim masalsı bir hayat değil.

Dışarıda sadece bulutlar olsa da, küçük pencereden tekrar dışarı bakıp, "Keşke hayaller gerçek olsaydı," diyorum.

"Evet," diye onaylar Abbie. Çenesini kaldırır. "Kendi hayallerimizi gerçeğe dönüştürmemiz gerekecek. Canımız çıkıncaya kadar çalışıp dünyayı yöneten sert kızlar olacağız."

Gülüşüm dudaklarımdan taşar ve Abbie'ye başımı sallarım. "Evet, bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Arkadaşım bana ciddi bir bakış atar. "*Biz*. Bunu birlikte yapacağız." "*Biz*," diye onaylarım, Abbie'ye olan sevgim kalbimi ısıtır.

Pilot, yakında iniş yapacağımızı ve kemerlerimizi bağlamamızı duyurur.

Bizi St. Monarch'a kadar eşlik edip sonra eve dönecek olan korumalarımıza bakıyorum. Korumaların St. Monarch'ın arazisine girmelerine izin verilen tek zaman, eğitim gördükleri zamandır. Tesis güvenlidir ve arazide ek koruma gerekmez.

Emniyet kemerimi kontrol ettikten sonra Abbie'ye gülümserim. "En azından peşimizde gölgeler olmayacak."

O hevesle başını sallar. "Önümüzdeki dört yıl harika olacak. Sütlerimiz birbirine bitişik. Eski günlerdeki gibi olacak."

"Okulu özlediğini itiraf ettiğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye onu takılıyorum.

Burnunu kırıştırır. "Okulu özlemiyorum, ama seni her gün görmeyi özlüyorum. Son iki yıldır, her gün seninle birlikte olamadığım için yoksunluk belirtileri yaşadım. Yemin ederim, babam St. Monarch's'a gideceğimi söylediğinde sevinçten takla attım."

"Aww," diye mırıldandım. "Ben de seni özledim."

Sadece ailelerimiz bir araya geldiğinde birbirimizi görebiliyorduk. Açıkçası, ailem bana St.

Monarch's'tan bahsettiklerinde Abbie kadar mutlu oldum. Elbette, orada yaşamak ilginç bir deneyim olacak, ama Abbie'yi her gün tekrar görebileceğim için çok mutluyum.

"Babanın söylediklerini hatırla," diyor korumalarımın biri olan Elio. "St. Monarch's beş yıldızlı bir tatil köyü değil."

Abbie gözlerini devirdi, ama bu Elio'nun devam etmesini engellemedi. "En iyilerin en iyileri orada eğitiliyor." Bana sert bir bakış attı. "Düşmanların her yerde olacak. Öldürmek yasak olsa da, başka şeyler olabilir ve o zaman onların seni öldürmesini dilersin. Her zaman arkanı kolla."

"Tanrım," diye mırıldanır Abbie. "Ne moral bozucu." Elio'ya somurtarak bakar. "Ailemizden de aynı konuşmayı dinledik, senden de dinlememize gerek yok."

Abbie'ye başını sallar ve şans eseri, ikisi kavga etmeye başlamadan önce piste ineriz.

Elio, St. Monarch'ın Abbie'nin anlattığı kadar pembe bir yer olmadığını bana hatırlatmasına gerek yoktu. Babam, bratva ve İtalyan mafyasının üyeleri şu anda orada eğitim gördüğünü ve onları ne pahasına olursa olsun kaçınmam gerektiğini kafama kazımişti.

Ailem, beni sonsuza kadar gerçek dünyadan saklayamayacaklarını bildikleri için St. Monarch's'a gitmeme izin veriyorlar. Bir noktada, suç dünyasının nasıl işlediğini öğrenmem gerekecek ve şimdi bunun için en uygun zaman.

Muhafızlarımız uçaktan inmenin güvenli olduğunu doğruladıktan sonra, zırhlı SUV'ye doğru yola çıkıyoruz. St. Monarch'ın amblemi yolcu ve sürücü kapılarına kazınmış.

Abbie ile arka koltuğa binerken heyecanlanıyorum. Bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor, kahverengi gözleri parıltıyor.

Muhafızlar bagajlarımızı başka bir SUV'ye yüklerken, Abbie soruyor: "Bagajlarımızı boşalttıktan sonra ne yapacağız?"

"Etrafta dolaşıp her şeyin yerini görebiliriz."

"Tamam, ondan sonra masaj randevusu alalım." Gözleri yaramaz bir ifadeyle doluyor. "Umarım erkek masörleri vardır. Karın kasları ve sert dokunuşları harika olur."

"Tanrım," diye gülüyorum. "St. Monarch's'ın bu tür hizmetleri sunduğunu ciddi olarak şüpheliyim."

Hayal kırıklığına uğramış gibi davranarak içini çekiyor. "Bir kız umut edebilir."

Muhafızlar SUV'lere binerler ve kısa süre sonra Abbie ve ben Cenevre'ye geri döndüğümüz için mutluluktan coşarız. İkimiz de karlı Alpler ve resim gibi şehirleri ve köyleriyle İsviçre'yi seviyoruz.

St. Monarch's'ı uzaktan görebildiğimizde, heyecan ve gerginlikten midem bulanır. Kalenin yenilenmiş olduğunu biliyorum ve tepenin üzerinde gururla durduğunu görünce, onu keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Ağaçlarla çevrili bir yoldan yukarı çıktığımızda muhteşem arazileri gözden kaybediyoruz ve bir an sonra, büyük ve heybetli kapılar önümüzde beliriyor.

"Vay canına," diye haykırıyorum.

"Bir daha söyle," diye mırıldanıyor Abbie.

St. Monarch's bir kaleden daha fazlası. Bu yerin ne kadar görkemli ve anıtsal olduğunu kelimelerle ifade edemem. Pinterest'ten çıkmış bir fotoğrafa benziyor.

Kapıdaki muhafızlar kimliklerimizi kontrol edip bilgilerimizi doğruladıktan sonra, kapılar yavaşça açılır ve araba ile araziye gireriz.

"Aman Tanrım," diye gülüyor Abbie. "Burayı çok seveceğim."

Mükemmel bir şekilde bakımlı bahçeler, iki meleğin kılıç dövüşü yaptığı heykelin bulunduğu muhteşem bir çeşmeye giden yolun iki yanını süslüyor.

Her yerde, ağır silahlarla donanmış, siyah savaş uniformaları giymiş muhafızlar var.

SUV'lar girişe giden merdivenlerin önünde durur. "Kahretsin, balo elbisesi giymeliydik sanki," diye şaka yapar Abbie.

"Evet." Kapıdan çıkan bir kadın görüyorum ve onu işaret ediyorum. "Hayır, tayt ve kısa üst giyiyor. Sorun yok."

"Vay canına, çok güzel," diyor Abbie.

"Ve muhtemelen ölümcül," diye ekliyor Elio. "Buraya arkadaş edinmeye gelmedin." "Ugh." Abbie kapıyı iterek açıyor ve dışarı çıkıyor.

Elio'nun kapımı açmasını bekliyorum ve SUV'den indiğimde, etrafa göz gezdiriyorum.

O kadar geniş bir alan var ki, düşmanlardan kaçınmak çok kolay olmalı. Saklanacak çok yer var.

"Hadi, gidelim," diyor Abbie. "Sütlerimizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Abbie'ye katıldığımda, dört muhafız kaleden çıkar, ardından St. Monarch'ın müdürü Carson Koslov gelir.

"St. Monarch's'a hoş geldiniz. Ben müdür Koslov." Adam elli yaşın üzerinde olsa da çekici ve keskin bakışları üzerimizde. "Muhafızlarım sizi sütlerinize götürecek, saat yedide yemek salonunda eşimle birlikte akşam yemeğine katılırsanız çok sevinirim."

Abbie başını sallar. "Bizim için bir zevk olacaktır." "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diye eklerim hemen.

Müdür Koslov bize başını sallayarak selam verdikten sonra dönüp bizi dört muhafızla baş başa bırakır.

Elio yanıma gelir ve bagajlarımız indirildikten sonra şöyle der: "Sen buradayken ben Cenevre'de kalacağım. Bir şey olursa bana haber ver, seni almaya gelirim."

"Teşekkürler, ama sen eve gidebilirsin. Bay Sartori'nin tatil malikanesinde bütün bir ordu konuşlanmış durumda."

"Ben de orada olacağım," diye homurdanır korumam. "Bir şey olursa ara."

Onu yatıştırmak için başımı sallarım.

Sonunda, kişisel korumalarımız SUV'lere geri binerler ve biz de onların kapılara doğru sürüşlerini izleriz.

"Tanrım, hiç gitmeyecekler sandım," diye mırıldanır Abbie, sonra bana heyecanlı bir gülümseme atar. "Geldik bebeğim!"

Sarılırız ve St. Monarch'ın korumaları bagajlarımızı içeri götürdüklerinde, biz de onları takip ederiz.

Önümüzdeki dört yılın hayatımı değiştireceğine dair bir his var içimde. İyi anlamda.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Aurora

Vay canına.

Abbie'nin süitine girdiğimde, nutkum tutuldu.

En iyi otellerin başkanlık süitleri bile burayla boy ölçüşemez.

"Evet," diyor Abbie, odaya hayranlıkla bakarak, "Cennetteyiz."

"Bayan D'Angelo," diye seslenir gardiyanlardan biri dikkatimi çekmek için.

"Süitiniz yan odada."

Abbie'ye bakıyorum. "Hemen dönerim." "Acele et," diye bağırıyor.

Yan odadaki gardiyanı takip ediyorum ve süitimdeki renklerin Abbie'ninkinden farklı olduğunu görünce yüzümde parlak bir gülümseme beliriyor. Onunki soluk mor ve altın rengi mobilyalarla döşenmişken, benimki kraliyet mavisi ve gümüş rengi.

Bu renkler bana hemen uzun boylu, esmer ve yakışıklı beyefendiyi hatırlatıyor. Her iki süitte de şömine, dinlenmek için kanepeler, 85 inçlik televizyonlar,

zarif bir sehpa ve bana Roma'yı hatırlatan mermer heykeller var. "Anahtar kartınız, Bayan D'Angelo," diyor güvenlik görevlisi.

Gülümseyerek kartı ondan alıyorum. "Teşekkür ederim."

Yalnız kalır kalmaz yatak odasına koşuyorum ve odanın ne kadar muhteşem olduğunu görünce çığlık atıyorum. Kral boyutu bir yatak, zeminden üç basamakla yükselen bir platformun üzerinde duruyor. Basamaklar, platform ve pervazlar, tüm lüksün üzerine antika bir hava katan karmaşık klasik desenlerle süslenmiş.

Bayıldım.

Tanrım, bayıldım.

Yatak örtüsü muhteşem, kumaşı ipekten daha yumuşak ve yastıklar çok yumuşak. Yatağın karşısında bir masa ve tavandan tabana geniş pencereler var.

Yaklaşınca, aşağıdaki bahçelere bakarken ağzım açık kalıyor. Arazinin sağında, ağaçların gölgesinde kaybolan bir patika görüyorum ve solunda, çitlerde küçük beyaz çiçekler açan bir labirent var.

Bahçenin her yerinde, her biri güzel çiçek tarhlarıyla birbirinden ayrılmış patikalar var. Ayrıca bakımlı çimler, banklar ve çeşmeler de var.

Burası muazzam bir yer. Burada asla sıkılacağımı sanmıyorum.

Abbie bunu görünce ölecek. Abbie!

Süitimden fırlayarak, dar pantolonumun cepleri olmadığı için anahtar kartımı sütyenime sıkıştırıyorum. Hızla kapısını çalıyorum ve kapıyı açtığı anda elimi tutup beni içeri çekiyor.

"Manzarayı gördün mü?" diye bağırarak beni balkona sürükledi. Heyecanla bahçeleri işaret etmeye başladı. "Önce onu resmediyorum. Sonra şunu. Ve şunu. Aman Tanrım, o ağaçların gölgesinin altında ne kadar güzel olacağını hayal edebiliyor musun?"

Gülerek kolumu onun koluna takıyorum ve manzarayı hayranlıkla seyrediyorum. "Bunu gördüğümde, senin bunu çizmek isteyeceğini hemen anladım."

"Burası muhteşem," diyor nefes nefese, sonra bana dönüp bakıyor. "Senin süitin nasıl?"

"Aynı düzen ama kraliyet mavisi ve gümüş rengi dekor. Acaba annem özellikle bu renkleri mi istemişti?"

Başını eğdi, yüzünde eğlenceli bir ifade vardı. "Tabii ki istedi." Bana göz kırparak ekledi, "Küçük kızı için sadece en iyisi."

Ona gözlerimi devirdim. "Umarım ailem yakında benim artık küçük bir kız olmadığımı anlar."

"Bundan ciddi şüphelerim var." Abbie kapıyı işaret eder. "Hadi keşfedelim!"

"Evet. Her şeyi görmek için sabırsızlanıyorum." Oturma odasından geçerken soruyorum, "Anahtar kartın yanında mı?"

"Kahretsin." Abbie yatak odasına koşar ve bir dakika sonra siyah ve altın rengi kartla geri gelir. "Seninkini nereye koydun?"

"Sütyenimin içine," diye gülümserim.

"İyi fikir." Abbie, benim asla cesaret edemeyeceğim kadar dekolte olan dar bluzunun içine kartını sokar.

Koridora çıkıyoruz ve ben pervazları işaret ediyorum. "Detaylar muhteşem."

"Kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissediyorum," diyor Abbie.

Muhafızların giydiği siyah savaş kıyafetini giymiş bir adam bize doğru yürür.

Abbie'nin kaşlarından biri yukarı kalkar ve yanından geçerken, "Eğer tüm muhafızlar böyle görünüyorsa, yumurtalıklarım patlayacak," diye mırıldanır.

"Şşş..." Gülerek kolunu tutar ve onu daha hızlı yürümeye zorlarım. Onun duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde, ona şaşkın bir bakış atarım. "Seni duydu."

"Amaç da buydu," diye gülerek, sonra arkasını dönüp, "103 numaralı oda!" diye bağırır.

"Aman Tanrım, beni öldüreceksin."

Omzunu omzuma hafifçe dayadı. "Sadece seninle biraz eğleniyorum. Yüz ifadelerin paha biçilemez."

"Booo."

Önümüzdeki dört yıl boyunca bu güzel yerde Abbie ve ben birlikte olacağımız için mutluyuz, merdivenlerden aşağı inip her koridoru ve odayı keşfetmeye başlıyoruz.

Saate bakıyorum ve Direktör Koslov ve eşiyle akşam yemeğine katılmamıza hala dört saat olduğunu fark edince rahatlıyorum.

"Hey, sanırım burası eğitim kanadı," diyor Abbie. "Silah seslerini duyuyor musun?"

"Evet, ama günümüzün çoğunu burada geçireceğimize göre, bu kanadı kaçınmak isterim. Hala görülecek çok şey var."

Abbie beni dinlemek yerine başka fikirleri var ve elimi tutarak sağımızdaki ilk kapıya doğru çekiyor. Kapıyı çalmadan açıyor ve içeriye bakıyoruz.

"Sadece bir spor salonu," diye mırıldanır. "Terli erkeklerin dövüştüğü bir yer değil."

Arkadaşıma başımı sallarım. "Hiç erkekleri düşünmüyor musun?"

"Hayır." Yüzünde bir gülümseme belirirken "P" harfini vurgular. "Beni tanıyorsun."

"Evet." Ona şakacı bir şekilde iterek bir sonraki kapıya doğru yürüdüm.

Ayak sesleri duyuyorum ve omzumun üzerinden bakınca, daha önce Abbie'nin flört ettiği güvenlik görevlisi olduğunu görüyorum.

"Kahretsin. Seksi güvenlik görevlisi alarmı. Flört ettiğin adam tam arkamızda," diye fısıldarım.

Abbie'nin başı hızla döner ve adamın spor salonuna girmesini görür.

Aniden geriye doğru çekilirim ve Abbie spor salonuna doğru koşarken ona yetişmek için kendimi koşarken bulurum.

"Sana söylememeliydim," diye şikayet ederim.

"Sadece on dakika." Ellerini birleştirir ve bana yalvaran bir bakış atar.

"Açlıktan kıvranan vajinam için."

"Tanrım," diye gülerek başımı sallarım. Kapıyı işaret ederim. "Hadi yapalım şunu."

İçeri sürüklenirim ve tipik Abbie tarzında, adama parlak bir gülümseme atar.

Artık daha yaklaştığımız için, şakaklarındaki gri saçları görebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, çekici bir adam, ama ben daha genç ve benim yaşına yakın erkekleri seviyorum.

Adamın açıkça otuzlu yaşlarının sonlarında, hatta kırklı yaşlarında olması Abbie'yi caydırmaz, aksine kolumu bırakmasına neden olur.

Yaklaşır, genelde yaramaz gözlerinde meraklı bir bakış vardır. "Sen bir koruma mısın?" Adam cevap veremedi, elini kendine doğru sallarken dişleri alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde çeker. "Çünkü bu vücudun korunmaya ihtiyacı var."

"Ciddi misin?" diye bağıyorum, ağzım açık kalıyor. Az önce söylediğine inanamıyorum.

İkinci el utanç çok güçlü, utanmaz arkadaşım adına yüzüm alev alıyor.

Adamın gözleri ona dikilir, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak onun önüne geçer.

Etkilenmiş görünmüyor, ama ben Abbie'den hemen etkilenmeyen biriyle hiç karşılaşmadım. O çok güzel ve eğlenceli biridir. İnsanlar onu her zaman sever.

"Bayan Sartori," diye mırıldanıyor, sesi sanki kızgınmış gibi, ya da daha kötüsü, ona kızgınmış gibi, "Umarım dersimde de aynı hevesi gösterirsiniz."

Ooooh, kahretsin.

"Hangi ders?" diye soruyor, onun soğuk tavırları karşısında bir an için şaşkına dönmüş.

Ağzının köşesi kibirli bir sırıtişla yukarı kalkar. "Ben Nikolai Vetrov, önümüzdeki dört yıl boyunca savaş eğitmeni olacağım." Bir adım yaklaşır ve hatta biraz eğilir. "Seni terleteceğim ve her saniyesinden nefret edeceksin, bana güven."

Aman Tanrım.

Nikolai Vetrov, Viktor Vetrov'un kuzeni ve Direktör Koslov'un vaftiz oğlu. Burada olduğunu biliyordum, ama... Kahretsın!

Her şey boku yedi.

Abbie gidip düşmana asılmak zorundaydı.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," diye aceleyle söylüyorum. Abbie'nin elini tutup onu spor salonundan dışarı çekiyorum.

Arkadaşımı daha iyi tanımalıydım, çünkü az önce aldığı reddedilmenin acısını yaşamak yerine bana sırtıyor. "Aşık oldum."

"Hayır, değilsin." Aklını kaçırmış gibi ona kaşlarını çatıp, açık yan kapıdan dışarı sürüklerim. "Sen delisin."

Onu bir bankın üzerine çekip ona dönerek, "Nikolai Vetrov'un bratva ile bağlantıları var. O bizim düşmanımız." diye söylüyorum. Ona başımı sallayarak, "Bağlantıları bir yana, ailesi bratva'nın bir parçası. Ayrıca, senden en az yirmi yaş büyük." diyorum.

Abbie başını sallar, yüzünde yine o yaramaz gülümseme belirir. "Yaş sadece..."

"Bir sayı," cümlesini tamamladım. "Tamam, yaş meselesini görmezden gelebilirim, ama hadi ama, baban altını ıslatır. Nikolai Vetrov yasak bölge."

O sadece bana bakıyor ve dinlemediğini zaten görebiliyorum. Tartışmak için dudaklarını aralıyor, ama bir homurtu ikimizin de başını sola çevirmesine neden oluyor.

Beş adamın antrenman yaptığı... ya da kavga ettiği açık bir çim alan var. Şu anda emin olamıyorum. Yumruklar uçuşuyor ve kan var, bu yüzden tam bir kavga olduğunu düşünüyorum.

"Bebek İsa, beni kutsa," diye mırıldanıyor Abbie. "Evet, burası cennet."

Bu sefer itiraz edemem. Beş terli, kaslı adamın kavgasını izliyoruz. Testosteron kokusu havayı dolduruyor ve bu kokunun Abbie için uyuşturucu gibi olduğunu biliyorum.

Nikolai'yi unutmuş, ayakta durup salya akıtıyoruz ve adamlardan biri bize bakınca donup kalıyor. Yavaşça yüz hatlarının taşa dönüştüğünü izliyorum.

"Onu daha önce nerede görmüştük?" diye soruyor Abbie.

"Ha?" Arkadaşımdan adama, sonra tekrar arkadaşına bakıyorum. "Onu tanımıyorum."

"Oh, hatırladım!" diye haykırıyor, sonra tüm özgüveniyle erkeklerin grubuna doğru yürüyor.

"Tanrım, seninle başa çıkamıyorum," diye fısıldayarak onun peşinden gittim.

Başka bir adam, bize bakmakta olan adamın yanına geçip, birdenbire bağırır. "Sartori ve D'Angelo, bu lanet olası yerin tam da ihtiyacı olan şeyler. Fahişeler."

Abbie durur. "Ne oluyor lan?"

Adamlardan biri sol elinin arkasını kaldırarak bize dövmeli cümleleri gösterir. "Siktir git, orospu."

İtalyanca kelimeleri okudum. *Sadakat seni aile yapar.*

Kahretsin!

Onlar sadece İtalyan mafyasına değil, aynı zamanda bratva'ya da mensuplar.

Öne atılırim ve Abbie'nin elini tutup onu düşmanımızdan uzaklaştırırken, gözlerim kaleden bize doğru yürüyen başka bir adama takılır.

Şoktan bacaklarım anında uyuşur ve ağzım açık kalır.

Prensim.

Onu görmek kalbimin deli gibi hızlı atmasına neden oldu ve ağzım kurudu. Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı ve hatta biraz başım döndü.

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte orada. Bize doğru yürüyor.

Bizim yönümüze bakıyor ve gözleri bana takıldığında, açık mavi gözlerinin yoğunluğu ve güzelliği beni yine aynı şekilde etkiliyor.

Tanrım, teşekkür ederim.

Ağzım mutlu bir gülümsemeye kıvrılıyor ve kalbimin göğsümde deli gibi attığına yemin edebilirim.

Kulübün bombalandığı gecenin anıları zihnimde canlanıyor.

Beni korumak için elinden geleni yaptığını hatırlıyorum. Beni nasıl sakinleştirdiğini. Paylaştığımız sırları. Bana verdiği öpücüğü.

"*Mio principe*," diye fısıldıyorum, onu sonunda bulduğum için hayranlıkla.

Yüzü taş gibi sertleşir ve beni gördüğünde yüzünde mutlu bir sürpriz ifadesi yoktur.

Beni hatırlamıyor mu?

Gözlerinin nefretle dolduğunu izlerken, yavaş yavaş gülümsemem kaybolur.

Diğer iki adamın yanında durur ve ancak o zaman onların gece kulübünden arkadaşları olduğunu anlarım.

Hepsinin yüzünde benzer ifadeler var – sanki düşmanlarına bakıyorlar ve bizi öldürmeyi planlıyorlarmış gibi. Sonra ellerinin arkasında aynı dövmeleeri görüyorum ve artık hepsinin bratva olduğunu anladığım için midem bulanıyor.

Hayır. Prensım bratva'ya mı ait?

Zihnim, üzerime on tonluk bir çekiç gibi çöken gerçeği kabul etmeyi reddediyor.

Duygusuz mavi gözler baştan ayağa vücudumu tarar, sonra yüzünde tiksinti dolu sert çizgiler belirir.

"Hayatta kaldığını görüyorum. Ne yazık," diyor, sesi sert, sanki keskin cam parçaları kalbimi kesiyormuş gibi. "Öldüğünü umuyordum."

Hayır

Dudaklarım açılıyor, ama şoktan hiçbir kelime çıkmıyor.

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Bir dahaki sefere aynı hatayı yapmayacağım. Seni öldüreceğim, D'Angelo."

Abbie kolumu tutar ve beni zorla uzaklaştırır. Gözlerim mümkün olduğunca uzun süre ona takılı kalır.

O bratva mı?

Hayır, benim prensim değil.

Abbie beni kaleye geri sürükler ama girişin yanında duran bir muhafızın önünde durur. "Dışarıdaki adamlar kim? Buraya bakan üç kişi." "Onlar bratva ve mafya infazcıları, Bayan Sartoni. Soldan sağa Misha Petrov, Armani De Santis ve Alek Aslanhov," diye cevaplar muhafız profesyonel bir ses tonuyla.

Misha Petrov.

Sonunda adını öğrendiğim gün, onun bratva olduğunu da öğrenmek zorunda kaldım. Ve beni hor gördüğü de açıktı.

Beni o kadar şefkatle öpen adam benden nefret ediyor.

Hayatımı kurtaran adam şimdi ölmemi istiyor.

Onun etrafında tüm fantezilerimi kurmuş, tekrar karşılaşacağımız günü hayal etmiştim, ama bir kart evi gibi, her şey etrafımda çöküyor.

Bu gerçeğin farkına varınca o kadar sarsıldım ki, bir kolumu belime doladım ve diğer elimi Abbie'nin elinden çekip kaleye koştum.

"Aurora!"

Abbie hemen arkamda, koridordan koşarak merdivenleri çıkıp, başka bir koridordan geçerek odama ulaşıyorum. Sütyenimden anahtar kartını çıkarıp, kapıyı açmak için iki kez okutmam gerekiyor.

Abbie beni süitime kadar takip etti ve kapıyı çarparak kapattıktan sonra, pencerenin önünde durduğum yere koştu.

Ne kadar uğraşsam da, gözlerimi Misha'nın arkadaşlarıyla birlikte durduğu çimlere indirmekten kendimi alamıyorum. Kavga ettikleri diğer üç adam ortada yok, sadece üç bratva ve mafya infazcısı var.

Misha.

Adı bile muhteşem. Ona çok yakışıyor.

Gözlerim onu açgözlülükle içime çekiyor. Son iki yıl ona iyi gelmiş. Hatırladığımdan daha uzun ve daha kaslı. Çocukça özelliklerinin bir kısmı kaybolmuş, yerine sert bir adam gelmiş.

Bazı yönlerden, hiç tanıdık gelmiyor. "Onları dinleme," diyor Abbie.

O her şeyi bilmiyor.

Onunla ilgili kurduğum hayalleri bilmiyor.

Ağlama isteğiyle mücadele ederek gözlerimi kapatıyorum ve itiraf ediyorum, "O benim ilk öpücüğümdü."

Onun keskin bir nefes aldığını duyuyorum, sonra kolu belimin etrafına dolanıyor. "Bilmiyordum."

Tüm harika anılar kül olurken yavaşça başımı sallıyorum. "Sana söylemediğim için üzgünüm. O kadar özel görünüyordu ki, onu kimseyle paylaşmak istemedim."

Yumruk yüzüme çarptığında çenem titremeye başlar. İki yıl boyunca, Misha'nın beni bulup ayaklarımdan süpürmesini hayal ettim. Hayallerim canlı bir güç haline geldi, her günümü aydınlattı ve geceleri beni uykuya taşıdı.

Ona bekaretimi vermeyi hayal ettim. Ona sahip olduğum her şeyi verirdim. Şimdi hepsi... gitti.

Her rüya lekelendi.

Abbie bana bakıyor, sonra yüzünde şefkat beliriyor. "Ona aşık oldun mu?"

"Çok aşık oldum." Ağlıyorum ve gözyaşlarım akmak üzere. "O gecedan beri düşündüğüm tek şeydi."

En iyi arkadaşım beni sıkıca kucaklar ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Üzgünüm, Ra-Ra."

Çocukken bana taktığı takma adla seslendiğini duyunca gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlar. Mücadeleyi bırakır ve kollarında hıçkırarak ağlarım, dayanılmaz bir acı kalbimi parçalar.

Abbie beni daha sıkı sararken elini saçlarımlaın üzerinde gezdirir. "Çok üzgünüm, Ra-Ra. Şşş. Seni seviyorum."

Duygularımı kontrol altına alıp ağlamayı kesmem birkaç dakika sürer.

Abbie geri çekildi ve gözlerime baktı. "O bir pislik."

Kafamı sallıyorum. "O mükemmeldi." Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Onun bratva olduğuna inanamıyorum."

Abbie bir süre bana bakar, sonra gözlerini kısar. "Bratva olsa ne olur?"

Alnımda bir kırıışıklık oluşur. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu savaşı ve insanların ne düşündüğünü siktir et." Umursamazca omuz silkiyor. "Eğer onu önemsiyorsan ve o da seni önemsiyorsa, o zaman devam et."

Omuzlarım çöküyor ve neredeyse tekrar ağlamaya başlıyorum. "O beni umursamıyor." Elimini pencereye uzatıyorum ve ikimiz de üç arkadaşın hala konuştuğı yere bakıyoruz. "Benden nefret ediyor. Fırsatını bulduğunda beni öldüreceğini söyledi."

Aniden Misha başını kaldırır ve bize bakar. Gözlerimiz karşılaşır ve daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi, yoğun bir çekim hissedirim ve midem kıpır kıpır olur.

Bir süre daha bakıyor, sonra uzaklaşmaya başlıyor ve görüş alanımdan çıkıyor.

"O seni nefret eden bir adam değildi," diyor Abbie. "İkiniz de o gece kulüpte her şey karıştıktan önce olduğu gibi birbirinize baktınız. Çekim hala orada."

Kalbim burkulurken başımı sallarım. "Onun tarafında değil. Ben sadece nefret gördüm."

Misha Petrov.

Kollarının beni sardığını neredeyse hissedebiliyorum.

Gözlerimi tekrar kapatıp, bu anıyı unutmaya çalışıyorum, ama yıllarca rüyamda gördükten sonra, fazla çaba sarf etmeden aklıma geliyor.

Ağzımın üzerinde hissettiğim dudakları. Ne kadar harika bir tadı vardı. Yanağıma dokunan avucunu. Güç ve rahatlık veren sözlerini.

Çekiciliği.

Gerçektir. Değil mi?

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Aurora

Bir kez daha iyice ağladıktan sonra, tüm duygularımı bir kutuya tıkıştırırmam gerekiyor, böylece Direktör Koslov ve eşi ile akşam yemeği randevumuza hazırlanabiliriz.

Abbie süitine gitmek için ayrılır ve kapı arkasından kapanırken, *"Bu gece Misha'yı göreceğim miyim?"* diye düşünüyorum.

Banyoya giderken bu düşünceyi kafamdan atmak için çok çaba sarf ettim. Kendime bir banyo hazırladım ve en sevdiğim *Dior* banyo bombası ve incilerini ekledim. Hava en sevdiğim *Blooming Blossoms* kokusuyla dolduğunda, kıyafetlerimi çıkardım ve ılık suya daldım.

Gözlerimin üzerine nemli bir bez koyup derin bir nefes alıyorum ve yumuşak çiçek kokusunun beni rahatlatmasını diliyorum. Akşam yemeğinde duygusal bir karmaşa yaşamak istemiyorum.

Suyun yumuşak hissine odaklanmaya çalışıyorum ama düşüncelerim Misha'ya yönelince bu çabam başarısız oluyor.

Misha.

Onun adını düşünmeden duramıyorum. İki yıl sonra sonunda adını öğrenmek gerçek dışı geliyor.

Bu öğleden sonrasını zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum, saldırgan bratva infazcısıyla uzun zamandır hayalini kurduğum adamı bir türlü bağdaştıramıyorum.

Tanıştığımız gece bana karşı çok şefkatli ve neredeyse sevgi doluydu. Aramızda anında bir bağ kuruldu.

O adama sırlarımı anlattım.

Bana doğruyu mu söyledi? Yetimhanede büyüdüğü konusunda? Gerçekten pştğ tek kadın ben miydim? Yoksa hepsi yalan mıydı?

Hayır. Kimse o kadar iyi rol yapamaz. Ayrıca, Misha beni kurtarmazdı. lmemize izin verirdi ya da daha kötüsü, beni kendi elleriyle öldürürdü.

Yani ekim gerçek miydi? Değil mi?

Keşke zihin okuma yeteneğim olsaydı.

Yine, gözlerindeki nefret, sesindeki acımasızlık aklıma geliyor. Çok acıtıyor.

Yüzümdeki havluyu çekip alıyorum ve sinirli bir şekilde i çekiyorum. Keşke bir şey söyleseydim. Herhangi bir şey! Bunun yerine, orada durup sözlerinin üzerime asit gibi yağmasına izin verdim.

Bir i çekerek, lifime biraz vücut şampuanı döküp hızlıca yıkanıyorum. Yıkanmayı bitirdiğimde, tüm duygularım hala göğsümde kaotik bir karmaşa halinde ve sorularımın hiçbirine cevap bulamıyorum.

Akşam yemeğini iptal edip yorganın altına girip kalp kırıklığımın acısını dindiremediğim için, kendimi kurularyıp vücuduma losyon sürüp giyinme odasına gidiyorum.

Misha'dan nefret etmek yerine, zihnimde onun yatak odamda beni beklediği bir fantezi canlandırıyorum.

Beni kollarına alıyor ve nefesim kesilene kadar öpüyor. Gözlerinde bana olan tüm sevgisiyle, acımasız sözlerini açıklıyor. Beni yatağa yatırıyor ve vücudumu taparcasına seviyor, benim sevdiği tek kadın olduğumu söylüyor.

"Kes şunu!" diye kendime bağırıyorum.

Klotumu giyip askıdan bir gece elbisesi alırken hareketlerim sinirli.

Koyu yeşil elbiseyi giyerken akşam yemeğinde ne giyeceğimi umursamıyorum bile. *Dolce & Gabbana* topuklu ayakkabılarımı giyip saçımı tokadan çıkarıyorum ve

fırçayla tarıyorum.

Ugh, makyaj yapmak bile istemiyorum ama makyaj masasına oturup rutinimi yapıyorum. Son dokunuş olarak, ailemin on altıncı doğum günümde bana hediye ettiği zümrüt platin takı setini takmaya karar veriyorum.

Bu gece bir an önce bitsin de, yorganın altına girip hayallerimin yitip gitmesini yas tutabileyim.

İşimi bitirince, süitimin anahtar kartını bir el çantasına koyup Abbie'nin odasına yürüyorum. Kapıyı çalıyorum ve kapıyı açması bir dakika sürüyor.

"Nasıl bu kadar çabuk hazırlanabiliyorsun?" diye şikayet eder ve yatak odasına koşar.

Onu takip edip yatağının kenarına oturuyorum.

Abbie makyajına devam eder ve maskarasını sürmeden önce aynada gözlerime bakarak "Nasılsın?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Kafa karıştırıcı ve yürek parçalayıcı. Akşam yemeğine gitmektense yatağıma girmeyi tercih ederim."

Makyajına devam ederken, "Bu gece, rahatlatıcı yiyecekler sipariş edip yatakta uzanarak konuşabiliriz, böylece içini dökebilirsiniz" diyor.

"Bence bir geceden fazla sürecek," diye fısıldıyorum.

Onu zihnimde ve kalbimde o kadar çok yüceltmişim ki, tüm hayallerimi yıkmak iki yıl daha sürebilir.

"İstedğin kadar zaman al." Abbie yakut kırmızısı rujunu sürüyor, sonra bana dönüp bakıyor. "Ama bence ona cehennemi yaşatmalısın. Onunla flört et, o ne kadar direnirse, sen de onu o kadar *zor* duruma sok." Kaşlarını oynatıyor. "Kelime oyunu yaptım."

"Evet, onu bilemem. Beni öldürürse onunla flört edemem," diyorum alaycı bir şekilde, çenemi avucuma dayayarak.

"St. Monarch'ta olmanın güzelliği de bu," diyor Abbie yaramaz bir gülümsemeyle. "Seni öldüremez."

"Vay canına, kendimi çok şanslı hissediyorum," diye mırıldanırım. "Ayrıca, flört etme becerisi olan sensin. Ben ise ikinci el utançtan muzdarip olanım." Konuyu değiştirmek isteyerek, "Nikolai Vetrov'a kullandığın o flört cümlesi gerçekten çok utanç vericiydi," derim.

"Evet, biliyorum." Tabureden kalkar ve siyah elmas kolyesini bana uzatır, boynuna takmam için yardım ister. "Aklıma başka bir şey gelmedi. Adam sinir bozucu derecede çekici."

"Oooh... Abigail Sartori'nin ruh ikizini bulmuş olması mümkün mü?" Gerdanlığın tokası yerine otururken alaycı bir şekilde soruyorum.

Bana dönerek, yumuşak kahverengi gözlerinde heyecan parıldıyor. "Sana bir meydan okuma var."

"Hayır, hayır, hayır," diyorum, gülerek.

"Hadi ama, eğlenceli olacak." Yatak odasından çıkarken, "Ben Nikolai'yi kazanmaya çalışacağım, sen de Misha'yı. Kim önce erkeğini kazanırsa, diğerinden bir dilek hakkı kazanır."

"*Keşke* bu tür cesaret oyunları bulmasan," diye mırıldanırım. "Son kaybettiğimde, beni uçaktan atlattın."

Süitten çıkarken Abbie bu anıyı hatırlayarak güler. "Çok eğlenceliydi." Elimi tutar. "Sadece o pisliğe, ondan korkmayan bir mafya prensesi olduğunu göstermek için yap. Kendin için yap."

"Onunla flört etmek ona mafya prensesi olduğumu nasıl gösterecek? Bence sadece çaresiz biri gibi görüneceğim," diye fikrimi söylüyorum.

"Ona geri adım atmadığını ve hiçbir şeyden korkmadığını göstereceksin." Beni merdivenlerin başında durdurur. "Erkekler konusunda asla yanılmam ve bu adamın senden hoşlandığından yüzde yüz bir eminim."

seninle ilgilendiğinden yüzde yüz eminim. Aranızdaki kıvılcım beni bile terletmeye yetecek kadar sıcaktı."

Abbie'nin sözleri bana bir umut ışığı verdi. Geçmişte erkekler konusunda her zaman haklı çıkmıştı.

"Bir düşün."

"Tamam," diye
pes ettim.

Merdivenlerden aşağı ineriz ve aşağıya vardığımızda ön kapıya doğru bakarım. Misha, Alek'e sigara uzatırken bir duman bulutu üfler ve gözlerimiz karşılaşır.

Daha önce olduğu gibi, yoğun bakışları beni tepeden tırnağa süzer, sonra gözleri benden uzaklaşır ve arkadaşlarına Rusça bir şey söyler, bu da onları güldürür.

Çok uzaktayım, tam olarak ne dediklerini anlayamıyorum, ama gülüşlerinden, benimle ilgili olduğunu tahmin ediyorum.

"Gel, Ra-Ra," diye fısıldar Abbie, beni yemek salonuna doğru çekerek.

Odaya girdiğimizde, diğer konukların akşam yemeğinin tadını çıkardığı masalara göz gezdiriyorum. Bazıları bize bakıyor ve çoğu erkek Abbie'nin güzelliğini hayranlıkla izliyor.

Direktör Koslov ve Nikolai dışında kimseyi tanımıyorum.

"Ne şanslıyım. Romeo'mla konuşabileceğim," diye şarkı söyler Abbie, beni onların masasına doğru sürüklerken.

"Juliet gibi onun için kendini öldürme," diye mırıldanırım.

"Bayanlar," Direktör Koslov başını sallayarak bizi selamlar. Beklediğimden tamamen farklı görünen karısına işaret eder.

Ne beklediğimi bilmiyorum ama dost canlısı, güzel bir kadın beklemiyordum. Umarım onun yaşına geldiğimde onun yarısı kadar güzel olurum.

"Bu benim eşim, Hailey Koslov." Sonra Nikolai'yi işaret etti.

"Daha önce tanıştık," dedi Abbie, Nikolai'ye çekici bir gülümsemeyle.
"Memnun oldum."

"Eminim," diye mırıldanır Nikolai.

Hepimiz otururuz ve ben Hailey ile Abbie'nin arasına otururum. Abbie, Nikolai'nin yanında oturduğu için yüzü gülüyor.

"Babanın sağlığını düşün," diye fısıldarım, sadece onun duyabileceği şekilde. Abbie bana doğru eğilir. "Babamın kalbi güçlüdür. Hayatta kalacaktır."

Ona başımı sallarım, yüzümde bir gülümseme oluşmasını engelleyemem. Hailey bize bakar. "Size verilen sütlerden memnun musunuz?"

"Evet, odalar çok güzel. Teşekkürler," diye Abbie ve kendim adına cevap veriyorum.

ben
im
adı
ma
cev
ap
veri
yor
um.

Önümüze tabaklar konuyor, salatalar sanat eseri gibi görünüyor.

"Burada kalmaktan memnun musunuz?" diye soruyor Direktör Koslov

"Çok," diye cevaplar Abbie, sonra Nikolai'ye göz kırpar. Bu gece ikinci el utançtan öleceğim.

"İyi," diyor Nikolai. "İkiniz için sıkı bir program hazırladım."

Ugh. Abbie'nin kendisiyle flört etmesine misilleme yapmak için beni işkenceye maruz bırakacak.

"Kalbi hızlandırmak için biraz ter ve acı gibisi yoktur. Sabırsızlanıyorum," diye karşılık verir Abbie.

Derin bir nefes alıp yemek salonuna göz gezdiriyorum. Bakışlarım, bana daralmış gözlerle bakan Misha'ya takılıyor.

Müdür Koslov aramızdaki bakışmayı fark eder ve "St. Monarch'ın arazisindeyken seni öldürme izni yok" der.

"Vay canına," diye hayretle söylüyorum, onun doğrudanlığı karşısında hazırlıksız yakalanmışım. Kendimi durduramadan, "Burada olduğumuz sürece bize suikast düzenlenmeyeceğini duymak ne kadar da güzel. Ne şanslıyız," diye mırıldanıyorum.

Müdür Koslov benim alaycı tavrımdan hiç etkilenmez ve devam eder: "Burada olduğunuz sürece, savaş ve silah kullanma eğitime katılacaksınız. Ayrıca kaçırılma durumunda ne yapmanız gerektiğini gösteren bir ders de alacaksınız."

"Nikolai tüm derslerde eğitmenimiz mi olacak?" diye sorar Abbie.

Tanrım. Lütfen söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme.

"Çünkü onun *silahını* görmek isterim."

Tanrım, kurtar beni.

Bölüm 8

Misha

Bir daha ona bakmaya cüret etme.

Sakin!

Blyad'!

Gözlerim Aurora D'Angelo'ya takıldığında içimden bir iç çekiş geldi. O bir düşman olabilir, ama lanet olsun, yürüyen bir ıslak rüya gibi görünüyor.

Siyah saçları son gördüğümünden çok daha uzamış, ama hala ipeksi gibi görünüyor ve muhtemelen hatırladığım kadar yumuşak.

Yüz hatları gençlik yıllarının son izlerini kaybetmiş ve sadece "mükemmel" olarak tanımlanabilecek kadınsı bir güzelliğe kavuşmuştu.

"Bakıyorsun," diye mırıldanıyor Alek.

Gözlerim ona, sonra da votka bardağına kayıyor. Bardağı alıp içindekinin yarısını içiyorum, kafamı toplamak için alkolün yakıcı etkisine ihtiyacım var.

Kadınların önümüzdeki dört yıl boyunca St. Monarch's'a devam edecekleri konusunda uyarıldık. Arkadaşlarım ve benim eğitimimizi tamamlamamıza iki yıl var, bu yüzden önümüzdeki yirmi dört ay zor geçecek.

Uyarıya ve kendimi hazırlamak için zamanım olmasına rağmen, bu öğleden sonra Aurora'yı gördüğümde yine de aklım başımdan gitti.

Kendine düşmanı nefret etmeni söylemek bir şey, ama çekicilik devreye girdiğinde işler tamamen farklı bir hal alıyor.

Ve lanet olsun, çekicilik var. Hatırladığımdan daha güçlü.

Aramızdaki o lanet kıvılcım, yangın bombasıyla birlikte cehenneme gidebilir.

Sonra ona fırsat bulursam onu öldüreceğimi söylediğimde yüzündeki kalbi kırık ifade vardı. Tanrım, bunu izlemek çok acı vericiydi ve bu tehdidi dile getirerek kendimi ihanet etmiş gibi hissettim.

Kendime, kadının babasının bratva ve mafyaya karşı gelme aptallığından sorumlu tutulamayacağını söylemek istiyorum, ama bizim dünyamızda işler böyle yürümüyor.

D'Angelo ve Sartori, bizim hayatımıza yönelik suikast girişiminin başarısız olmasının ardından kızlarının hedef olduğunu bildikleri için son iki yıldır onları sakladılar.

Her zaman göze göz, dişe diş. D'Angelo ve Sartori, bratva ve mafyanın üç oğlunu ortadan kaldırmaya çalıştılar ve bu nedenle, ailemiz onların kızlarını ortadan kaldırarak bu iyiliğin karşılığını verecek.

Bu sadece zaman meselesi.

Tam olarak dört yıl. Sonra hayatları sona erecek.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, aldaticı organım Aurora'nın bratva ve mafyanın elinde ölmesini istemiyor.

Yavaş ve acımasız olacak.

Tanrım, bu iş bize intikamımızı alabilmemiz için verilmiş olabilir.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Bir kadını öldürmek benim için sorun değil. Eğer o kişi bratva veya mafyanın hedefi ise, o da diğer işler gibi bir iş haline gelir.

Ama Aurora'yı öldürmek, sadakatimi ve akıl sağlığımı hiç olmadığı kadar sınayacak.

Gözlerim Aurora'yı bulur ve Koslov müdürle konuşurken gerçek bir mafya prensesi gibi davranışlarını izlerim.

O gece onun içindeki mafya prensesini görmeliydim, ama bunun yerine, ona çok hızlı ve çok aşık oldum. Onun güzelliği gözlerimi kör etti.

Kafamı sallayıp, beni şahin gibi izleyen arkadaşlarıma dikkatimi veriyorum.

"Tanrım, Misha," Armani gülüyor, "batmışsın diyebilir miyiz?"

Sandalyeimden kalkıp masadan uzaklaşırken, "Sigara içmem lazım," diye mırıldanıyorum.

Sadece stresli olduğumda sigara içerim ve şu anda Aurora'nın varlığı beni çok rahatsız ediyor.

Kendimi kontrol altına almam gerekiyor.

Arkadaşlarım da ön kapının merdivenlerine çıkar ve Alek bir sigara yakar. Sigara bana uzatırken, "Neden direniyorsun? O kadını becer ve dört yılı dolduğunda en azından bakire olarak ölmesin," der.

Arkadaşlarıma Aurora'nın bakire olduğunu söylediğime pişman oldum.

"İki yıl oldu," diyor Armani gülerek. "Bekaretini çoktan kaybetmiştir."

Ağızlarından çıkan sözlerden nefret ediyorum, daha da çok Armani'nin haklı olabileceğinden nefret ediyorum.

O sana ait değil, bu yüzden başka bir erkeğin onun bekaretini alacağı düşüncesine öfkelenemezsin.

Yine de, mantıksız bir öfke göğsümü dolduruyor.

Alek başka bir sigara yakmak zorunda çünkü bu sigarayı onunla paylaşmam mümkün değil. Elime geçirebileceğim tüm nikotine ihtiyacım var.

O yaralı yeşil gözler ve dudaklarında kaybolan o çarpıcı gülümseme.

Tanrım, acısını ve şokunu saklamaya bile çalışmadı, bu da saldırı gecesi kimliğimin farkında olmadığını doğruluyor.

"Bu kızda seni bu kadar tahrik eden ne?" diye soruyor Alek. Her şey.

Davranışları, güzelliği, masum koyu yeşil gözleri, göz kamaştırıcı gülümsemesi... Tanrım, liste sonsuz.

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum hiç tereddüt etmeden.

Son iki yıldır yaptığım tek şey bu. Arkadaşlarıma ve kendime yalan söylemek.

Aurora bir D'Angelo olabilir, ama bir gece boyunca *benim* küçük geyiğimdi ve o gece kalbimi onun sıkı tutuşundan kurtarmayı reddediyor.

Sigara içtiğim anda, beni rahatsız eden melek gibi ses, "Misha, seninle biraz konuşabilir miyim?" diyor.

Adımın onun dudaklarından dökülmesini duymak, duygularımı tehlikeli ve kaotik bir karmaşaya sürükler.

Aurora'ya dönerek dumanı dışarı üfledim.

Gözlerinde korku ve acı dönse de, çenesini dik tutuyor. Arkadaşı Abbie, büyük merdivenin dibinde durmuş, Aurora'ya zarar vermeye kalkışırsak pençeleriyle kalbimizi parçalamaya hazır bir kartal gibi bizi izliyor.

Alek ve Armani'ye başımı sallıyorum, onlar da fuayeye geri dönüyorlar ama konuşmayı duymak için yakınlarda kalıyorlar.

Aurora yaklaşıyor ve yüzlerce ışığın aydınlattığı bahçeyi gergin bir şekilde gözden geçiriyor.

Onu görünce kalbimin dakikada bir mil hızla atmasından çok rahatsız olarak, "Bir dakikan var" diye bağıyorum.

Gözleri benimkilere kayar ve sesimin sertliğinin onu vurduğunu görürüm.

Tanrım, o zümrütler kalbimin en derin yerini vuruyor.

Aç bir adam gibi, onun görüntüsünü içime çekiyorum ve bir an için, doğuştan düşman olmamış olmayı diliyorum.

"Az önce söylediklerinde ciddi miydin?" diye sorar, bakışları sanki beni hafızasına kazımaya çalışır gibi yüz hatlarımı tarar.

"Her kelimesini," diyorum sertçe.

Kafasını sallar, sonra derin bir nefes alır ve bana kaşlarını çatarak bakar. "O gece senin için hiçbir şey ifade etmedi mi? Hepsi yalan mıydı?"

Yalan dudaklarımdan dökülüyor, "Evet."

Bu sefer gözleri bana dikilir. "Hâlâ yalan söylemekte kötüsün."

Sigaranın son nefesini çekip, yakındaki bir bahçeye atıyorum. Dumanı üfleyerek Aurora'ya yaklaşıyorum, ta ki o benimle göz teması kurmak için başını geriye eğmek zorunda kalana kadar.

Yavaşça elimi kaldırıp parmaklarımı onun ince boynuna doladım. Bir an için, onun yumuşak teninin hissine kendimi kaptırmak üzereydim, ama sonra o nefes nefese kalıp gözleri yaşlarla dolana kadar sıkılmaya devam ettim.

Ona acı çektirdiğimi bilmek, kalbimi ihanet duygusuyla sıkıştırıyor ve bu da öfkemi körüklüyor, çünkü ben sadece bratva ve mafyaya sadık olmalıyım.

Eğilip dudaklarımdan geçen nefesini hissedince içimde bir arzu fırtınası kopar ve tüm gücümle bu arzuyu ve duyguları bastırmak zorunda kalırım.

Ses tonumu alçak ve tehditkar tutuyorum. "Şu anda boynunu kırmamamın tek nedeni, üzerinde durduğun zemin. Nefes almana izin vermemi nezaketle karıştırma."

Korkudan titreyerek bile, gözleri benimkilerde gerçeği arıyor ve ben onun bana hissettirdiği her şeyi o kadar derine gömüyorum ki, asla bulamayacak.

Elimi onun kırılğan boynundan çekip, "Yolumdan çekil, D'Angelo," diye homurdanıyorum.

Onu iterek geçiyorum, omzum onun dengesini bozuyor ve cilalı zemine düştüğünü duyuyorum.

Abbie hızla yaklaşır ve bir saniye içinde, öfkeli bakışlarıyla yüz yüze gelirim.

Omzuma itiyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Onu bir daha incit, bedelini ödersin, *feccia!*"

Bana pislik demesi, dudaklarımdan karanlık bir kahkaha koparırken, ben de ona dik dik bakıyorum. "Denemeni çok isterim, *puttana*."

Onu kendi dilinde fahişe olarak adlandırmak bana büyük bir tatmin veriyor ve onunla daha fazla zaman kaybetmeden, Alek ve Armani'nin eğlenceli sırtışırla bekledikleri yere doğru yürüyorum.

"Kapa çeneni," diye arkadaşlarıma homurdanarak alay etmelerini engelliyorum, sonra da süitimin bulunduğı birinci kata çıkan merdivenlere yöneliyorum.

Aurora'nın yerden kalkıp kalkmadığını kontrol etmek için arkama bakmamak için sahip olduğumdan daha fazla güç gerekiyor.

O senin düşmanın. İkiniz hiçbir şekilde birlikte olamazsınız, o yüzden onu unut gitsin. Sadakatini bratva ve mafyaya borçlusun.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Aurora

Hızla ayağa kalkıyorum ve başımı dik tutarak, Misha merdivenlerden yukarı çıkarken kalbim güm güm atıyor.

Artık Misha'nın bratva ve mafyaya sadık olduğu ve beni düşmanı olarak gördüğü açık.

Kalbim ikiye bölündü. Aptalca bir şekilde, Misha beni boğazlayana kadar hala umutluydum. Parmaklarım, hala onun boğucu tutuşunu hissedebildiğim hassas cildime dokunuyor.

Bana zarar verdiğine inanamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Abbie, yüzünde öfkeyle boğuşan bir ifadeyle.

Elbisemi silkeliyorum ve ellerimin titrediğini fark ediyorum. "Daha iyiydim."

Boynumu inceler, sonra tıslar, "O pislik, sana kırmızı izler bırakmış."

Arkadaşımın gözlerine bakarak itiraf ediyorum, "Çok kafam karıştı. Hala benden hoşlanıyor mu, yoksa hayatımı sonlandırmaktan başka bir şeyden zevk almıyor mu, anlayamıyorum."

Abbie kolunu omzuma atar ve beni girişe doğru iter. Merdivenlere doğru yürürken, "Evet, bu adamdan pek emin değilim. Onu görmezden gelmen en iyisi olur bence" der.

"On dakika önce beni cesaretlendiriyordun," diye onu azarlıyorum.

Süitime vardığımızda, kartımı okutup kapıyı açtım. "Ama adam her fırsatta sana bakıyor." Ellerini havaya kaldırıp havaya kaldırır ve başını sallar. "Belki delidir? Kim bilir?"

"Bir saniye önce, hayalimi kaybettiğim için kalbim kırılmışken, bir saniye sonra umut ışığı beliriyor. Bu *beni* deli edecek." Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kanepelerden birine çöküyorum. "Ondan uzak duracağım. En iyisi bu."

"Evet," diye iç geçirerek Abbie oturur.

Onun telefonun ahizesini kaldırıp bir numarayı çevirmesini izliyorum.

"Kimi arıyorsun?"

"Teselli edici yiyeceklere ihtiyacımız var, yani tatlı her şeye," diye mırıldanıyor, sonra ses tonu canlanıyor ve menünün yarısını sipariş ediyor.

Telefonu kapattığında ona hatırlatıyorum: "Daha yeni akşam yemeği yedik." "Nikolai ile flört etmekle meşguldüm, yemek yiyemedim."

"O konu hakkında." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Onun silahını görmek ister misin? Bunu söylediğinde neredeyse ölecektim."

Abbie gülmeye başlar. "Yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

"Evet, ve savaş dersinde bize işkence edeceğini hissediyorum."

Topuklu ayakkabılarını çıkarırken omuz silkiyor. "Bu gece burada mı yatacağız, yoksa benim süitimde mi?"

Bir iç çekiyorum. "Geceyi benimle geçirmek zorunda değilsin."

Abbie bana ciddi bir bakış attı. "Ben istiyorum. Bugün çok büyük bir darbe aldın ve ben senin yanından ayrılmayacağım."

Ayağa kalkıp Abbie'nin oturduğu kanepeye doğru yürüdüm. Oturdum ve başımı omzuna yasladım. "En iyi arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Hey, bu gezegende benim deliliğime katlanmaya razı olan tek kişi sensin."

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Senin deliliğini seviyorum. Hayatı ilginç kılıyor."

Aramızda sessizlik hakim olur ve Abbie elimi tutar, parmaklarımızı birbirine geçirir. Birkaç saniye geçer, sonra sorar, "Gerçekten nasılsın?"

Kafamı sallıyorum ve anında duygularım boğazıma yükseliyor. Yüzümü Abbie'ye çevirip ona sarılıyorum, bir erkek için ağladığım için kendimden nefret ediyorum.

"Ben yanıdayım Ra-Ra," diye fısıldadı.

"Hayalimin böyle sona ermesinden nefret ediyorum," diye hıçkırırım. "O gecedен ve onun ne kadar harika olduğundan sonra..." Yanağımdan sarkan bir gözyaşını silirim ve derin bir nefes alırım. Sesim titreyerek devam ederim, "Ona ilk ve tek öpücüğümü verirken, tekrar buluşup kaldığımız yerden devam edeceğimizi umuyordum."

"İlk ve tek öpücük mi?" diye hayretle soruyor.

Gülerek gözyaşlarımı silirim. Yanaklarımı silerek mırıldanırım, "Evet, sana biraz yalan söyledim. Eduardo beni hiç öpmedi."

Şişe çevirmece oyunu sırasında, Abbie'nin kuzeniyle bir dolapta kaldım. O başka bir kıza ilgi duyduğu ve ben hazır olmadığım için öpüştüğümüzü söylemek üzere anlaştık.

Abbie'nin gözleri bana doğru büyüdü ve birkaç kez gözlerini kırptı.

Tam o sırada kapı çalınır. Bana işaret parmağını kaldırır. "Bu konuşma devam edecek."

Abbie sipariş ettiği yiyecekleri almak için kapıyı açarken, ben odama gidip kıyafetlerimi çıkardım. Rahat bir şort ve tişört giydim ve Abbie için de bir takım yatak üzerine koydum.

Takılarımı çıkardıktan sonra banyoya gittim. Yüzümdeki makyajı silmekle meşgulken, yatak odasından Abbie'nin sesini duydum. "Bu şortlar benim için mi?"

"Evet. Üstünü değiştirdikten sonra gel yüzünü yıka. Makyajlı uyuyamazsın."

"Tamam anne," diye cevaplar.

Kıkırdadım, sonra gözlerim boynuma takıldı ve Misha'nın cildimde bıraktığı kırmızı izleri gördüm.

Darbe sert ve beklenmedik bir şekilde vurur. Uzun zamandır aşık olduğum adamın bana zarar verdiğine inanmak zor.

Bu gerçeği kabullenmek çok zor.

Nefes almamı engellediği ve beni tehdit ettiği anı hatırlıyorum. Mavi gözlerinde sıcaklık yoktu, sadece buz gibi bir tehlike vardı.

Bu gece, gömleğini yırtıp yaramın kanamasını durduran adamı değil, bratva'nın infazcısını gördüm.

Gömleğimi kaldırıp, kalçamdan kaburgalarımın uzanan yara izine bakıyorum. Yara izi beni hiç rahatsız etmedi çünkü o gecenin gerçek olduğunu, aşırı aktif hayal gücümün uydurduğu bir fantezi olmadığını hatırlatıyordu.

"İyi misin?" diye soruyor Abbie, banyoya girip yanıma gelerek.

"Evet." Toneri alıp yüzüme biraz sürüyorum, Abbie ise makyajını temizliyor.

"Peki," diyor, "ilk ve tek öpücüğün müydü? Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyorum ve avucuma birkaç damla serum damlatıyorum. Besleyici sıvıyı cildime sürerken, "Bilmiyorum. Sen benden çok daha deneyimlisin. Bir öpücükten bahsetmenin aptalca olacağını düşündüm." diye cevap veriyorum.

Abbie bana kaşlarını çattı. "Bu şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey."

"Biliyorum." Ona pişmanlık dolu bir bakış attım. "Dürüst olmak gerekirse, o gece çok

gerçeküstüydü. Yarısı boyunca, bunun gerçekten yaşandığını inanmak benim için zordu." "En azından öpücük güzel miydi?" diye sorar.

Başımı salladım, dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Mükemmeldi." Nemlendirici kremimi alırken içimden bir iç çekiş geldi. "Bu yüzden her şey çok kafa karıştırıcı. Sanki o gecenin Misha'sı ile bugün gördüğümüz Misha tamamen farklı iki adam gibi."

"Unutma," diyor Abbie, ellerini havluyla kurularken, "o Viktor Vetrov ve Luca Cotroni'ye sadık. Öylece dönüp

Bratva ve mafyaya sırtını dönersin ve bunu kesinlikle bir kadın için yapmazsın.

"Haklısın."

Oturma odasına giderken, Abbie'nin çikolata kaplı ilekler, her çeşit makaron ve kocaman bir kırmızı kadife kekle dolu bir tabak hazırladığını izliyorum.

"Her neyse, onu unuttum," diyerek tabağından fıstıklı makaron aldım.

Ağızımdan çıkan sözlere inanmıyor olabilirim, ama bunu gerçeğe dönüştürmeye kararlıyım. Adam boynumda kırmızı izler bırakmıştı ve bu bir tehlike işareti değilse, neyin tehlike işareti olduğunu bilmiyorum.

Bana nasıl davrandığını düşününce göğsümde öfke kabarıyor.

Abbie cupcake'i ısırırken, bakışları yüzümü tarıyor. Yutkunduktan sonra, "En iyisi bu. İkiniz tamamen farklı dünyalardan geliyorsunuz" diyor.

"Öyle miyiz?" diye soruyorum. "İkimiz de mafya ailelerinden geliyoruz."

Abbie burnunu kırıştırır. "Suç dünyası dışında demek istiyorum. Siz zıt taraflardasınız." Ağızının köşesi yukarı kalkar, ama gülümsemesi hüzünlü görünür. "Romeo ve Juliet."

Bir iç ekiyorım. "Evet, ve ikimiz de o hikayenin nasıl bittiğini biliyoruz." Konuyu değiştirerek soruyorum, "Gerçekten Nikolai'nin peşinden gidecek misin?"

Bir ilek alırken başını sallar. "Hayır, sadece onu kızdırmayı seviyorum."

Rahatlayarak, bir makaron daha alıyorum. "Eğitimimize odaklanmalıyız. Bratva ile karşı karşıya gelecekseniz, onlarla nasıl savaşacağınızı bilmeniz gerekir."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye mırıldanır, ağızı dolu halde. "Babam işleri devralmamı bekliyor." Endişeli bir kahkaha atar. "

beni bir imparatorluğu yönetirken hayal edebiliyor musun? Bir insanı bırak, bir karıncayı bile öldüremezsın."

"O zaman ikimiz de aynıyız," diye iç geçiriyorum.

Aramızda sessizlik hakim olur ve endişemiz havayı gerginleştirir. Eğitim almak başka bir şey, yüzlerce askeri kontrol etmek ve bir suç imparatorluğunu yönetmek ise tamamen farklı bir şey.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, ama artık o kadar da pembe görünmüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Misha

"Sıçan işkencesi, kalbi zayıf olanlara göre değildir," diyor Eğitimci Volkov, ekrana görüntüleri getirirken. "Gördüğünüz gibi, sıçanlar metal bir kovaya konur, sonra kişiye bağlanır. Alevli bir meşale kullanarak kovanın arkasını ısıtabilir ve sıçanları kişiyi kemirmeye zorlayabilirsiniz."

"Mmm," diye mırıldanıyor Alek. "Kahvaltıdan sonra tam da görmek istediğim şey." Eğitimci Volkov, Alek'e ters bir bakış attıktan sonra derse geri dönüyor.

"Bu, en kötü işkence yöntemlerinden biri olarak bilinir. Sıçan, kişinin bağırsaklarını kemirip yerken, acı dayanılmazdır. Sıçanlar tarafından canlı canlı yenilme korkusu, bu yönteme başvurmadan önce kişinin konuşmasını sağlamak için yeterli olmalıdır."

"Peki ya konuşmazlarsa?" diye soruyorum.

Eğitimci Volkov omuz silkiyor. "O zaman ölürler."

İki tane daha sıçan işkence videosu izliyoruz, ikisi de korkunç.

Eğitimci Volkov'un gözleri yedi katılımcıyı tarar, sonra şöyle der: "Eğer kendinizi esir durumuna düşmüş bulursanız ve düşman size bu tekniği uygularsa, kendinizi kapatmaya çalışmalısınız. Unutmayın, konuşursanız, her halükarda ölürsünüz. Acı ve korku ne kadar şiddetli olursa olsun, her şey bir gün sona erer."

"Ölene kadar sadık kal," diye fısıldıyorum.

Herkesin yüzündeki benzer ifadelerden, hepimizin aynı şeyi düşündüğü açık. Umarım bu işkence yöntemini asla kullanmak zorunda kalmayız ya da ona maruz kalmayız.

Ekran kararır ve Eğitmen Volkov hepimize tüyler ürpertici bir sırtış atar.
"Yarın eğlence başlıyor."

"Eğlence mi?" diye sorar Alek.

"Birbirinizi işkence edeceksiniz."

Siktir.

Alek ve Armani'ye bakıyorum, sonra gözlerim diğer dört katılımcıya kayıyor.

"Acı  ektirmeyi ve d şmanınızın acı dolu çığlıklarını görmezden gelmeyi ne kadar çabuk öğrenirseniz, o kadar iyi," diye ekler Eğitmen Volkov.
"Gidebilirsiniz."

Hepimiz ayağa kalkarız, sonra o, "Oh, yarın sabah kahvaltıyı atlamanızı öneririm," der.

Odayı terk ederken Alek eline bakar ve homurdanır, "Daha yeni manikür yaptırđım. Bana işkence eden kişi tırnaklarımı çekmeye kalkışmasa iyi olur. En son öyle olduğunda, o sikikler bir yıl boyunca uzamadı."

"İnisiyasyon," diye gülümsüyorum. " zlemiyorum."

"Ben de," diyor Armani, sonra yüksek sesle nefes veriyor. "Seçme şansın olsaydı, hangi işkence yöntemine maruz kalmak isterdin?"

"Hiçbiri." Alek kahkahayı patlatır. "Vücudumun tüm parçalarına biraz bağlıyım da."

Tam o sırada Aurora ve Abbie koridordan yürüyerek bizim yönümüze doğru geliyorlar. Muhtemelen derslerine gitmek zorundalar.

Kaçınmak istediğim işkence yöntemine bakıyorum.

Armani bana bakarak soruyor, "Ya sen?"

Aurora'nın boynundaki kırmızı lekeler gözlerimi yakaladı ve onları esir aldı.

Tanrım. Bunu ona ben yaptım.

Göğsümde yoğun bir pişmanlık yükseliyor.

Kızların duyabileceği mesafedeyken Alek fısıldayarak "Misha" diyor.

Gözlerim Aurora'nın yüzüne kayıyor, ama o bana bakmıyor. Ancak, gözleri Armani'den Alek'e kayarken sinirli görünüyor.

Kimse yolumdan çekilmeye çalışmıyor ve Aurora yanımdan geçerken aniden iki eliyle omzuma sertçe vurunca gerçekten şaşıyorum.

Bir an için hazırlıksız yakalanıyorum ve dengemi bulmadan önce Alek'e çarpıyorum.

"Adi herif," diye bağıyor, avucuyla yüzüme sertçe vurmada hemen önce, tokat sesi havada yankılanıyor. "Bu, boynuma iz bıraktığın için."

O, başını dik tutarak koridorda yürümeye devam ederken, ben hala gözlerimi kırpttırıyorum.

Armani inanılmaz bir kahkaha atarken, Alek her şeyi kaynayan bir öfkeyle izliyor.

Blyad'! Bugün tam da ihtiyacım olan şey.

Arkadaşlarımla önünde bana tokat atmasına izin veremeyeceğimi bilerek, peşinden gittim.

Kolunu yakaladım ve onu neredeyse yere düşürecek kadar sertçe duvara ittim. Vücudum onun vücuduna yapıştı ve gözleri benimkilerle buluştu, öfke yeşil irislerini karartıyordu.

"Bırak onu!" diye bağıır Abbie bana doğru gelirken.

Alek ve Armani Abbie'yi tutarak onu zapt ederler ve ben de kendi iyiliği için fazla cesur olan küçük geyik Aurora ile başa çıkmak zorunda kalırım.

Çenesini kaldırıp bana alaycı bir şekilde sorar: "Ne yapacaksın, Misha? Yine boğazımı sıkacak mısın?"

Tanrım, bu kadın!

Yumruğumu duvara o kadar sert vuruyorum ki, parmak eklemlerimin derisinin yırtıldığını hissediyorum. Yumruk, kafasından birkaç santim uzaklıkta olduğu için, en azından geri çekilme sağduyusu var.

Ona doğru eğildiğimde, yüzünde korku belirir.

Vücudum onun vücuduna yapışır, içimde bir ateş cehennemi yaratır, onu bu kadar yakınımda görmek sikimi sertleştirir.

Dudaklarım kulak memesine değdiğinde, sesimi kontrol altında tutarak ölümcül bir şekilde fısıldarım, "Ölmek mi istiyorsun, *moy malen'kiy olen'?*"

Onu küçük geyiğim diye çağırdığım için anında pişman oldum. O *benim* hiçbir şeyim değil.

Yapmam gereken işe odaklanarak, kırık parmak eklemlerimi yüzüne getirip yanağını kanımla kaplıyorum.

Biraz geri çekilip solgun yüzüne bakıyorum. "Kırmızı sana yakışıyor." Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve benden korktuğunu görmek beni hem büyüyor hem de üzüyor. "Bir dahaki sefere, senin kanın olacak."

Başparmağımla yanağındaki kanı silerim ve çenesini tutup dudaklarına sürerim. "Seninkini tatmak için sabırsızlanıyorum."

Aurora sözlerimden açıkça sarsılmış, ama yine de beni itip elinin tersiyle kanı siliyor. "Cehenneme git, Misha."

Sesinde ateş ve buz var ve onun için gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Benim saçmalıklarımı kabul etmekle kalmayıp karşılık verdiği için mutluyum. En azından bu kadın omurgalı.

Buna ihtiyacı olacak.

Gözlerimiz bir dakika boyunca birbirine kilitli kaldı, sonra Alek ve Armani'ye çenemi kaldırarak Abbie'yi bırakmalarını işaret ettim.

İşimi bitirince Aurora'dan uzaklaşıp koridora doğru yöneldim. "Siktiğimin herifleri," diye Abbie'nin tükürdüğünü duydum.

Köşeyi dönüp duyulmayacak mesafeye gelir gelmez Alek gülerek, "Açıkçası, tüm bu kan olayı tehditten çok ön sevişme gibi görünüyordu

"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum.

"Bu konuda Alek'e katılıyorum," diye Armani de lafa karışır. "Onu duvara dayayıp sikmeni bekliyordum."

Arkadaşlarıma karşı sabrımı hızla yitirirken, "*Khristos*, beni sinirlendiriyorsunuz," diye homurdanırım. İkisine de sert bir bakış atarım. "Bu saçmalığı kesin."

Armani başını sallar, ama Alek kahkahalarla gülerek beni alay eder, "Sertleşen sensin."

Soluma dönerek Alek'in gömleğini tutup onu geri itiyorum.

Hızla sağlam bir duruş sergiliyor ve yüz yüze geldiğimizde ondan korkmuyorum. Sadece cesur bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"D'Angelo'ya karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Anladın mı?"

"Sen öyle diyorsan."

Benim için kardeş gibi olan bu adamı bırakınca, ona sinirlenip bağırdığım için anında pişmanlık duyuyorum. O her zaman cesur ve eğlenceli bir kişiliğe sahipti. Çoğu kişi onu hiçbir şeyi ciddiye almayan sıradan bir kötü çocuk olarak görür, ama ben onu daha iyi tanıyorum.

Alek sevdikleri için öldürür ve ölür. Zor durumda kaldığında gerekli olanı yapar.

Armani ve ben de onun ve sevdiklerimiz için aynısını yaparız, ama Alek bir adım daha ileri gider. Onun için doğru ya da yanlış yoktur ve ahlaki değerleri biraz bozuktur, ama sonuçta, işi halletmek için kimsenin yapmaya hazır olmadığı şeyleri yapar.

Bu da Aurora için endişelenmeme neden oluyor.

Alek öfkesine yenik düşerse, onu St. Monarch'ın arazisinde öldürebilir ve bunun olmasına izin veremem.

Onu kucaklayarak fısıldarım, "Ben iyiyim. Her şeyi olduğu gibi bırak." Karanlık bir kahkaha atar. "Sen iyi olmaktan çok uzaksın kardeşim."

Blyad'.

Geri çekilip, elimi boynunun yanına koyup gözlerine bakıyorum. "Aurora'nın peşine düşmeye cüret etme."

Ağzının köşesi sadistçe bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yani arkadaşım serbest mi?"

Bir iç çekerek başımı salladım.

Armani yaklaşır ve Alek'e uyarıcı bir bakış atar. "Kadınlar görmezden gelinecek. Ben, şahsen, Viktor Vetrov ve Luca Cotroni'nin öfkesine maruz kalmak istemiyorum. Kadınların bizim dünyamızda adil bir oyun olmadığını biliyorsun."

Alek başını sallar ve kurallara pek aldırış etmiyor gibi görünür. "Saçmalık. Erkekler, kadınlar, çocuklar... Hepsi avlanabilir. *Kiska* sahibi olmak seni başkalarından üstün kılmaz."

Alek'in omuzlarına kolumu dolayarak onu yemek odasına doğru yönlendiriyorum. "Gel. Yemek kan arzunu azaltacaktır."

"Benden bir şey yememi bekliyorsan, elindeki kanı yıkasan iyi olur," diye mırıldanır Armani.

Kıkırdayarak, tuvalete uğrayıp ellerimi yıkadım, sonra yemek salonunda boş bir masa bulduk.

Alek menünün yarısını sipariş ederken, ben etrafa bakınıyorum, gözlerim öğle yemeği için kendi masalarında oturan düşmanlarımız ve müttefiklerimiz üzerinde duruyor.

Arada sırada kavga çıkar, ama kimse St. Monarch's'ın tek kuralını çiğnemeye cesaret edemez: tesis içinde öldürmek yasaktır.

Gözüm seks kaçakçısı Marsela Kodra'ya takılır. St. Monarch's'ta kaldığı süre boyunca iki kadın ve bir erkeğe tecavüz etmiştir. Ancak bu olay tesis içinde değil, Cenevre'deki bir gece kulübünde gerçekleşmiştir. Üç kişinin kaybolduğunu duydum ve tahminimce Kodra'nın adamları onları kaçırmıştır.

Marsela, Aurora ve Abbie için bir tehdit olacak.

Bu senin sorunun değil.

Gözlerimi adamdan ayırıp Armani'nin benim için sipariş ettiği kahveyi alıyorum.

Tam o sırada, Kazuo Jirocho ve Takaharu Saturo yemek salonuna girerler. Onlar yakuza üyesidir ve herkes onların eğitim için burada olmadıklarını bilir. Bu tamamen bir oyundur, çünkü yakuza kendi eğitimlerini kendileri yapar.

Gerçekten neden burada olduklarını bilmiyorum. Ama bu durum hoşuma gitmiyor ve daha da kötüsü, geçen hafta yeni bir stajyer katılmış, yani şimdi St. Monarch'ın koridorlarında dolaşan üç pislik var.

"Sence Eğitimci Volkov o pislikler üzerinde işkence teknikleri uygulamamıza izin verir mi?" diye soruyor Alek, gözleri Kazuo ve Takaharu'ya dikilmiş. Son iki yıldır onların kanına susamış durumda.

Ben gülümsüyorum. "Onları altlarına işletme fırsatı için birkaç tırnağımı feda etmeye razıyım."

Armani odaya bir göz atar ve şöyle der: "St. Monarch's'ın her türlü suçluya açık olması ne yazık."

"Evet," diye onaylar Alek. "Ve o pisliklerin tek birini bile öldüremeyiz."

"Henüz değil," diye mırıldanırım. "Onları izlemeye devam edin. İki yıl , peşlerine düştüğümüzde işimiz daha kolay olacak."

O zamanın geleceğinden hiç şüphem yok ve düşmanı öldürmek için bana öğretilen her şeyi kullanmaktan büyük zevk alacağım.

Aurora hariç hepsini. Bunun asla gerçekleşmemesi için dua ediyorum ve St. Monarch's'tan ayrıldığımda yollarımızın bir daha asla kesişmemesi için.

Bölüm 11

Aurora

Misha ve arkadaşlarıyla olan tartışmanın ardından, Abbie beni tuvalete sürükleyerek yüzümdeki kanı yıkamamı sağladı.

Bu da, Eğitimci Nikolai ile ilk antrenmanımıza geç kalacağımız anlamına geliyordu.

Harika, gerçekten harika.

Misha'nın yüzüme kan sürdüğüne inanamıyorum.

Onu tokatlayarak risk aldığımı biliyordum, ama gururum onun bana zarar verip paçayı sıyırmasına izin vermedi. Kavga arayan biri değilim ve dürüst olmak gerekirse, kavgalardan tamamen kaçınmayı tercih ederim. Ama kendimi savunmak zorundaydım.

Dün gece şoktan tepki veremedim, ama sabahın erken saatlerinde, kalbimdeki acı yerini öfkeye bıraktı.

Ona tokat atmak hoş bir duygu değildi, ama yaralı gururumu biraz olsun onardı. Artık onun saçmalıklarını kabul etmeyeceğimi biliyor.

Ne kadar korkutucu olursa olsun.

Dövüş eğitiminin yapıldığı stüdyoya girdiğimde, ders çoktan başlamıştı.

Kahretsin!

Dört öğrenci daha eşleşmiş ve dövüş pozisyonları çalışıyor.

Eğitmen Nikolai dersine devam ederken bize bakmıyor bile.

"Başımız belada," diyor Abbie, yüzünde çok geniş bir gülümsemeyle fısıldayarak. Hızla yaklaşıp diğerlerinin yaptıklarını taklit etmeye çalışıyoruz.

Hepsi dövüş pozisyonları alıyor, ben de bacaklarımı hafifçe ayırıp dizlerimi büküyorum. Sonra birimiz yumruk atarken diğeri blok yapıyor.

Abbie ve ben aynı anda yumruk atıyoruz ve bu onu kahkahalara boğuyor.

Eğitmen Nikolai yavaşça bize yaklaşır, hiç de etkilenmiş görünmüyor.

"Önce geç kalarak bana saygısızlık ettiniz, sonra da dersin akışını bozdunuz," diyor, sesi ölümcül bir şekilde çıkıyor.

Midemdeki gerginliği bastırmak için zorlukla yutkunuyorum. "Özür dilerim."

"Sadece beş dakikaydı," diyor Abbie. "Ve gülmemizin yasak olduğunu bilmiyordum."

gülmemizin yasak olduğunu bilmiyordum."

Tanrım, bu kıza yardım et.

Ona sessizce durmasını söylemek için bir bakış atmaya çalışıyorum, ama gözleri Nikolai Eğitmeni'ne kilitlenmiş durumda.

O başını sallar, sonra ikimiz için de rahatsız edici hale gelene kadar ona bakar.

"Görünüşe göre önce sana savaşın ciddiyetini öğretmem gerekecek," diyor Nikolai. Katılımcılardan birini, sonra beni işaret ediyor. "İkiniz dövüşeceksiniz."

Ne?

Hayatımı kurtarmak için dövüşmem ki!

Gözlerimi Abbie'ye dikiyorum, o da "Bir erkeğin bir kadınla dövüşmesi haksızlık" diye itiraz ediyor.

Nikolai açık bir matı işaret ederken gülümser. "Bizim dünyamızda adalet diye bir şey yoktur, Bayan Sartori." Gözleri benden adama kayar. "Dövüşün ya da sınıfımdan çıkın."

Kahretsin.

Abbie beni içine soktuğu berbat durumun farkına varır ve "Neden Aurora? Neden ben değil?" diye sorar.

Nikolai'nin ağzının köşesi yukarı kalkar. "Yakında öğreneceksin."

Adam ve bana başını sallar, yüz hatları gerginleşir.

Eğer dövüşmezsem muhtemelen beni sınıftan atacaktır ve babamı bu şekilde utandırırım.

Mideye sinirden ağrılar girerken matın üzerine doğru yürüdüm.

Kahretsin, bu dövüşe nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. El sıkışmalı mıyız? Adama sert sert bakmalı mıyım?

Karşımda durur, gözlerinde sadistçe bir parıltı belirir.

Ona selam vermek gibi aptalca bir şey yapmak üzereyim ki, o birdenbire havaya sıçrar. Hareketini hayranlıkla izlemeye bile vaktim olmadan, ayağı kafamın yan tarafına çarpar ve ben yere yığılırım.

Abbie'nin bağırdığını duyduğumu sanıyorum, ama emin değilim.

Kahretsin, çok acıyor.

Başımı sallayarak baş dönmesini gidermeye çalışırken kendimi yerden kaldırıyorum. Bir tekme yan tarafıma geliyor ve sırt üstü düşerken adam üstüme çıkıyor ve yumruğunu yüzüme indiriyor.

Tanrım!

Şiddetli bir acı beni sarar ve bir dakika ya da birkaç saat boyunca bilincimi kaybettiğimi sanırım. Muhtemelen sadece bir saniye sürmüştür, ama çok daha uzunmuş gibi gelir.

Bir anda, sert bir darbeyle başım sağa doğru savrulur. Ağzımın kenarından kan akar ve Misha ile göz göze geliriz.

O, açık kapının önünde durmuş, yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakıyor.

Bana nasıl dayak yediğimi görmesinden nefret ediyorum. Utanç ve keder göğsümü dolduruyor.

Bir darbe daha çeneme çarpar, acı verici bir ağrı tüm kafamı sarar. Görüşüm kenarlardan kararmaya başlar, Misha'yı çerçeveleyerek, sanki hayatımı almaya gelen intikam meleği gibi görünür.

"Yeter!" Eğitimci Nikolai bağırıyor.

Adam üzerimden kalkıyor ve ancak o zaman tüm acı hissedilmeye başlıyor. Çenemdeki acımasız ağrı ve zonklayan baş ağrısını atlatmaya çalışırken dudaklarım açılıyor.

Nikolai beni işaret eder ve yüzünde öfkeyle Abbie'ye saldırır. "Bunu arkadaşına sen yaptın. Savaşabilseydin, onu koruyabilirdin. O savaşabilseydi, bu kadar hırpalanmazdı. Bir dahaki sefere stüdyoma geldiğinizde dersleri ciddiye almanız iyi olur, yoksa biriniz sedyeye taşınır. Anladınız mı beni?"

Abbie'nin küstahlığı ortadan kaybolmuş, yüzü hayalet gibi solgun bir şekilde başını sallıyor. "Anladım."

"Burası sosyete için bir oyun alanı değil," diyor eğitimci Nikolai sert bir sesle. "Burası, bir gün daha savaşmak için hayatta kalmakla ölmek arasındaki farkı öğrendiğin yer."

Bana doğru yürümeye başlarken tekrar başını salladı.

Yerden kalkacak gücüm yok. Beni burada utanç ve acı içinde ölmeye bırakabilir.

Tanrım. Misha her şeyi izledi.

Lütfen yer açılsın ve beni tamamen yutsun.

Abbie yanıma diz çöküp kolunu altıma sokarak oturmam için yardım ettiğinde, az önce olanların büyüklüğü beni o kadar sert vurdu ki, gözyaşlarımı tutamadım.

Adam kışıma vururken kendimi çok güçsüz hissettim. Bundan nefret ettim. Onun bana vurmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve Misha bunu gördü.

Bir adamın beni dövdüğünü umursamadı. Neden şaşırtıyorum ki?

Abbie'nin yardımıyla ayağa kalkmayı başardım. Kendi başıma ayakta duramayacağımı düşünerek ona yaslandım.

Abbie sakın bir şekilde, "Dersten çıkabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldanır Nikolai ve bize sırtını dönerek derse devam eder.

Kapıya vardığımızda, Eğitimci Nikolai, "Aurora'nın dövülmesini izlemenin sana daha fazla acı vereceğini biliyordum. En çok sevdiğin kişiyi kullanarak, sana asla unutamayacağın bir ders verdim. Şimdi neden dövüşmene izin vermediğimi anlıyor musun?" dedi.

Abbie omzunun üzerinden bakarak kolunu bana daha sıkı sarar. "Evet, efendim."

"Güzel," diye mırıldanır.

Abbie beni koridora sürüklemek zorunda kalır ve sanki bugün hayat bana yeterince kötü davranmamış gibi, Misha ve arkadaşları duvara yaslanmış durmaktadır.

Alek bana bakarken yüzünde memnun bir gülümseme var. "Şimdi onun kanını tatma şansın var, Misha."

Onlarla yüzleşecek gücüm yok ve Abbie'nin onlarla kavga etmesini istemediğim için, "Hadi gidelim, Abbie," diyorum.

Misha'ya bakmamaya çalışıyorum, ama her zamanki gibi başaramıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarında yanan yoğun öfkeyi gördüğümde, ondan mantıksız bir şekilde korkmaya başlıyorum.

Sınıftaki adam bana bu kadar zarar verebilirse, Misha bana ne yapabilir?

Misha, az önce karşılaştığım adamın iki katı büyüklüğünde olduğu için, muhtemelen çok fazla çaba harcamadan hayatıma son verebilir.

Misha ile kavga etmeye çalışmakla aptallık ettim. Onu görmezden gelmek gibi ilk planıma sadık kalmalıydım.

Abbie beni onların yanından çekip götürdü ve Misha'nın bu fırsatı değerlendirip bana tekrar saldırmayacağından emin olana kadar nefesimi tuttum.

Tanrıya şükür.

Abbie'nin beni revire götürdüğünü fark edince, "Süitime gitmek istiyorum" diyorum.

"İlk yardım alman lazım," diyor, sözlerinde suçluluk duyuyor.

"Sadece buz torbası lazım. Kimsenin görmediği bir yerde yaralarımı yalayabilmek için odama gitmek istiyorum."

"Tamam."

Yönümüzü değiştiriyoruz ve sonunda süitimde yalnız kaldığımda, Abbie'den uzaklaşıp yavaşça banyoya doğru yürüyorum.

Musluğu açarken Abbie, "Üzgünüm, Ra-Ra," diye mırıldanır.

Ağlayan çenemi sıkarak sadece başımı sallayabiliy o r u m .

Bir yüz havlusu alıp suyla ıslatıyor ve yüzümdeki kanı nazikçe siliyor.

"Çok üzgünüm," diyor, sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmış.

Duygularımı bastıramayıp hıçkırarak ağlamaya başlıyorum ve kollarına atılıyorum. Abbie ağlarken beni sıkıca sarıyor, ama gözyaşlarım bugün yaşadığım utanç ve acıyı hafifletmiyor.

Ve bu sadece ilk gün.

Burada geçireceğimiz dört yıl boyunca bizi başka neler bekliyor?

"Başımızdan büyük bir işe bulaştık," derim geri çekilirken. "Dört yıl boyunca spa günleri ve dinlenme geçireceğimizi sanmıştık. Yanılmışız." Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakarım. "Çok zor olacak."

Birbirimize bakarken, eğlenceyi seven arkadaşımın izi yok, çünkü gerçekleri kabul edelim, ikimiz de eğitime hazır değiliz.

Abbie, "Ve ailelerimiz bu eğitimin ne anlama geldiğini biliyor olmalıydılar. Bunun olacağını biliyorlardı, ama yine de bizi buraya gönderdiler," derken yüzüm buruşur.

Tanrım, vazgeçip eve dönmek yok.

Başımı sallıyorum ve önümüzdeki dört yılı atlatmanın tek yolunun bunu göğüslemek olduğunu bilerek çenemi kaldırıyorum. "Başaracağız. Birlikte."

Abbie başını sallar, Nikolai Eğitmene ağzını açtığı için başıma gelenlerin suçluluğu hala yüzünde yazılıdır.

"Her şeyi öğrenip sıkı çalışacağız," diyorum, sesim titriyor çünkü artık acıyı tattığım için derslerin hiçbirini iple çekmiyorum.

Sözlere gerçekten inanmadan, "Bunu atlatacağız" diye fısıldıyorum.

Tanrım, bu cehennem gibi olacak ve hayatta kalabileceğimizden emin değilim.

Hayatta kalsak bile, bugün burada duran aynı iki kadın olacak mıyız, yoksa bu bizi geri dönülmez bir şekilde değiştirecek mi?

Bölüm 12

Misha

"Ne bekliyoruz?" diye soruyor Armani.

On dakikadır Nikolai'nin stüdyosunun önünde duruyoruz. "Dersin bitmesini bekliyorum," diye mırıldanıyorum.

Beyaz sıcak öfke damarlarımda yanıyor. Yakuza üyesi Seijo Shinoda'nın Aurora'ya vurmasını görmek çok zordu. Armani omzuma elini koymasaydı, odaya girip Seijo'yu öldürmek gibi aptalca bir şey yapardım.

Aurora ile aramızda asla bir şey olamayacağını kendime söyleyip duruyorum, ama bu, Seijo'nun ona zarar vermesini öylece görmezden geleceğim anlamına gelmiyor.

Kahretsin, çok acımasızcaydı.

Aurora'nın dövüş becerisi olmadığı açık. Tamamen hazırlıksız yakalandı.

Babası onu buraya göndererek ne düşünmüştü?

Alek başını salladı, yüzünde "söylemişim" diyen bir gülümseme vardı.

"Misha, Seijo onun kadını dövdüğü için kızgın."

Alek'e susmasını söylemeden önce, Almeida ikizleri stüdyodan çıkarlar. Bize olabildiğince uzak dururlar.

Seijo çıktığında, duvardan uzaklaşıp onun önüne geçtim. Gözlerimiz buluştu ve ben, zar zor kontrol ettiğim öfkemle ona baktım.

"Yakuza ve bratva arasında bir oyun oynayalım mı?" diye soruyorum, sakın görünmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturan pislik bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Ne oyunu?"

"Lazer tag."

Seijo'nun bizimle tek başına buluşmayacağını bildiğim için, diğer iki pisliği de dahil etmek zorundayım.

"Tabii ki," diye gülüyor Alek. "Eğlenceli olacak."

Yani kan banyosu.

Evet, sanırım onun için eğlenceli olur.

"Saat kaçta?" diye sorar

Seijo. "On dakika sonra."

Başını sallar, sonra arkadaşlarını bulmak için yanımızdan geçer. "Lazer tag mı?" Armani kaşlarını kaldırarak sorar.

"Onu ve arkadaşlarını o karanlık binada yalnız yakalamak istiyorum, orada onları fena halde dövmek istiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Öldürmek yok," diyor eğitmen Nikolai stüdyodan çıkarken. "Evet, efendim," diye cevap veriyorum, biraz daha dik durarak.

Nikolai, Victor Vetrov'un kuzeni olduğu için dikkatli olmam gerekiyor, ama Seijo'nun Aurora'ya zarar vermesini görmezden gelmem mümkün değil.

Bunun bir eğitim olduğunu ve Aurora'nın daha çok acı çekeceğini biliyorum, ama kalbim bunu görmezden gelmeyi reddediyor. Onu tehdit etmek benim için bir şey, ama başka bir erkeğin ona elini sürmesine izin veremem.

Nikolai nefesini verip sorar, "Sınıfımda onunla dövüşmek zorunda olan her erkeği dövecek misin?"

Gözlerini onunla buluşturup başımı sallarım. "Kısasa kısas."

Ağzının köşesi yukarı kalkar, sonra kıkırdar. "Üçünüzün hayatımı zorlaştıracığına güveniyorum."

Nikolai hoca uzaklaşırken, Armani bana bakar. "Belaya bulaşıyorsun."

Alek kolunu omzuma atar. "Hey, en azından o yakuza pisliklerini dövebilirim."

Armani, Alek'in yorumunu görmezden gelir. "Viktor, düşmana aşık olduğunu duyarsa ne olur sence?"

Hiçbir fikrim yok.

"Muhtemelen Misha'nın omzuna bir el atar," diye mırıldanır Alek. İkimiz de ona bakınca omuz silker, "Vetrovlar düşmanlarıyla evlenmeleriyle bilinirler. Alexei Koslov Isabella Terrero ile evlendi. Damien Vetrov Winter Hemsley ile evlendi. Viktor Rosalie bilmem ne ile evlendi. Hepsi aşık olmadan önce düşmandı."

"Tanrı aşkına, Alek," diye bağırır Armani. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Bu gerçek," diye haykırır Alek omuz silkerek.

"Ben kimseyle evlenmiyorum," diyorum. "Geçmişteki ve şimdiki bratva patronlarının aşk hayatları yerine oyuna odaklanabilir miyiz?"

"Tabii," Alek ellerini ovuşturur, fazlasıyla hevesli görünür, "Bunu nasıl yapacağız? Herkes birini mi seçecek, yoksa herkes herkesi seçebilecek mi?"

Armani iç geçirir ve Alek'e başını sallar.

"Seijo benim. Diğerleriyle ne yapacağınız umurumda değil," diyorum.

Koridordan silah deposuna doğru yürürken, silah eğitimi sorumlusu Eğitimci Grigory'yi selamlıyoruz.

"Lazer tag oynayacağız," diyorum eğitimcilere.

"Sadece üçünüz mü?" diye sorar ve raftan üç lazer silahı alır.

"Altımız," diye cevap veriyorum, yakuza üyeleri gelirken.

"Endişelenmeli miyim?" diye soruyor Eğitimci Grigory.

"Hiç de değil," diye cevaplar Alek geniş bir gülümsemeyle.

"Tamam," diyor Eğitimci Grigory kuru bir şekilde. Her birimize bir silah ve yelek veriyor. "Duman ve müzik?"

"Lütfen." Yeleği giydikten sonra, silahın askısını omzuma asıyorum ve diğer adamlara bakıyorum, "Hazır mısınız?"

Üç yakuza cevap verme zahmetine girmeden binaya doğru yürürler. "Hadi yapalım şunu," der Alek, gözlerinde her zamanki gibi aksiyon sırasında gördüğümüz çılgın ışıltı gözlerinde.

Seni itebilirim, moy malen'kiy olen', ama bir adamın sana zarar verip paçayı kurtarmasına izin vermem.

Hepimiz binaya giriyoruz ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, karanlık bizi sarıyor, gölgeler ve duman dışında hiçbir şey göremiyoruz. Strobe ışıkları ve sağır edici ritim başlıyor ve üç yakuza binanın derinliklerine doğru koşuyor. Gözlerim Seijo'yu takip ediyor, o merdivenlerden

Her saniye kırmızı ve mavi ışıklar çevremizi aydınlatırken, yakuza'nın peşinden yola çıkıyoruz.

Merdivenlere ulaştığımda Alek ve Armani'den ayrılıp Seijo'nun peşine düşüyorum.

En üste ulaştığım anda, bir sandığın arkasına saklanana kadar yere atlayıp yuvarlanırım.

Yüksek sesli ritim hiçbir şeyi duymamı imkansız hale getirir ve beni sadece içgüdülerime güvenmeye zorlar.

Hazırlanarak, sandığın yanına geçtim. Silahın askısını omzumdan çıkardım ve silahı bir sopa gibi tuttum. Derin bir nefes alarak, saklandığım yerden fırladım ve Seijo'nun saklandığını düşündüğüm yere koştum.

Düşündüğüm gibi, Seijo başka bir sandığın arkasından başını çıkarır ve bana ateş eder. Yeleğim titrer, ama umurumda bile olmaz.

O pisliğin yüzünde bir sırtış belirir, ama ben ona doğru ilerlemeye devam edince sırtışı kaybolur. Hızla lazer silahını atar ve ben silahı kafasına vururken dövüş pozisyonu alır. Dayanıksız silah ikiye kırılır ve ben onu yere atıp çömelir ve o pisliğin ayaklarını altından süpürürüm.

Seijo yere düşer ama hemen yumuşak bir hareketle ayağa kalkar. Dediğim gibi, bu pislikler antrenman için burada değiller.

Bana yumruk atar, yumruğu çeneme çarpar. Yıllarca bratva'da bulunduktan sonra, acıyı neredeyse hissetmiyorum. Ama altı yaşındayken yediğim ilk yumruğu hatırlıyorum. Çok acıtmıştı ve beni bayılttı.

Aurora da öyle hissetmişti.

Orospu çocuğunu yere indirip üzerine çıkıyorum ve yumruklarımı suratına indiriyorum.

Kırık dudağından akan kanı, zümrüt yeşili gözlerindeki şaşkınlığı ve acıyı, mutlak çaresizliği görüyorum ve hepsi bana çok fazla geliyor. Vurmaya devam ediyorum, öldürmeme kuralı unutulmuş bir düşünceye dönüşüyor.

Aniden, eller omuzlarımı tuttu ve baygın Seijo'nun üstünden çekildim.

Işıkların yandığını veya müziğin durduğunu fark etmedim bile. Eğitimci Nikolai beni bir gardiyana iterek, "Yeter artık, Misha!" diyor. Gardiyana ise, "Onu Carson'a götür" diyor.

Kanlı Seijo'nun görüntüsünü içime çekiyorum ve ağzımın köşesi yukarı kalkarken, gardiyanı takip ederek binadan çıkıyorum.

Güneş ışığına çıktığımda, Armani ve Alek bana doğru geliyorlar. Alek'in dudağı patlamış ve kaşının üstünde bir kesik var, ama kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor.

Muhafızı takip ederek kaleye girip koridordan aşağı ineriz. Armani bana başını sallar. "Buna değer miydi?"

Evet.

Cevap vermeden, kanlı ellerime bakıyorum. Parmak eklemlerim mahvolmuş.

"Kazuo'nun yüzündeki ifadeyi görmek buna değdi," diyor Alek, hala kavganın heyecanıyla.

"Viktor bunu duyduğunda hala aynı şekilde hissedecek misin, göreceğiz," diye mırıldanır Armani.

Üçümüz arasında her zaman en akli başında olanı oydu. Alek seri katil olma ihtimali en yüksek olanıysa, Armani de son derece hesapçıdır.

Ben mi? Ben ikisinin arasında bir yerdeyim. Alek kadar deli değilim, Armani kadar hesaplı da değilim.

Müdür Koslov'un ofisine götürülürüz ve masasının önünde sıraya gireriz. Müdür Koslov, başını kaldırmadan önce bir şeyler yazmayı bitirir.

Yoğun bir dakika boyunca, sandalyesinden kalkmadan önce sadece bize bakıyor. "St. Monarch'ın arazisinde öldürülmeyeceğinizi anlamadığınız ne var?"

"Sadece biraz hırpaladık," diye mırıldanır Alek.

Müdür Koslov'un gözleri Alek'e çevrilir. "Kanepeye oturun Bay Aslanhov." Sonra Armani'ye bakar. "Arkadaşınızın yanına oturabilirsiniz Bay De Santis."

Alek ve Armani oturduktan sonra, Müdür Koslov dikkatini tekrar bana çevirir.

"Onu öldürmeyecektim," diye cevap veriyorum.

"Tabii." Başını sallayarak gülümser. "Görüntüleri izleyelim mi?"

Dişlerimi sıkarak başımı sallarım.

Kardeşinin yerine burayı yöneten eğitimli suikastçı bana yaklaşır. "Bir dakika daha geçse, sırtında bir hedef olacaktı." Elini kaldırıp omzuma koyar ve bana yaklaşır. Sesi alçaktır, "Her şeyi görüyorum," diye mırıldanır.

Tartışmanın bir yararı olmadığını bilerek başımı sallıyorum. Yaptığımı yaptım ve pişman değilim. "Sen ölürsen onu hayatta tutamazsın."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir, kalbim aniden hızlanır.

Tepkimi gören Müdür Koslov gülümser. "Sana söyledim, St. Monarch's'ta olan her şeyi görüyorum."

Başımı sallayarak cevap veriyorum, "Anlıyorum, efendim."

"Bugün yaptığın numaradan dolayı seni cezalandıracağım."

Alnımda bir kaş çatma oluşur. "Ama kimseyi öldürmedim. Diğer her şey adil bir oyun."

"Yine de Viktor'un emrine karşı geldin. Sen buraya sadece eğitim almaya geldin, kavga etmeye değil." Masasının arkasına geçer, sonra gözleri benimkilere dikilir. "Bu dünyanın en son ihtiyacı olan şey, sen onların askerlerinden birini dövmeye karar verdiğin için bratva ile yakuza arasında bir savaş çıkmasıdır."

"Anladım," diye mırıldanırım.

Müdür Koslov bir an bana bakar, sonra şöyle der: "Yeni katılımcıları eğitmek için Eğitimci Nikolai'ye yardım edeceksin. Bu yıl sadece beş kişi var ve eğitim seansları için bir kişi eksik. Bayan D'Angelo ile dövüşmek için eşleştirileceksin."

Tanrım. Hayır.

"Efendim?" Neredeyse küçük bir sürtük gibi nefesimi tutarım.

"Eğitim seansından sonra onu kanlar içinde bırakmayacağına inanıyorum, değil mi?"

"Ah... hayır?" Ceza karşısında o kadar şaşkınım ki, düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyorum.

"Gidebilirsin."

Aurora'yı eğitmem mi gerekiyor?

Onu incitmeden bunu nasıl yapacağım?

Tanrım. Bu hiç iyi değil.

"Efendim," diyorum ve Direktör Koslov bana baktığında, "Neden beni D'Angelo ile eşleştirdiniz? Düşman olduğumuz için bizi ayrı tutmak isteyeceğinizi düşünmüştüm," diye soruyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Düşman mıyız?" Soruyu yanlış anlamadığımdan emin olmak için tekrar soruyorum.

"Evet," diye cevaplar.

Başımı sallarım. "En son baktığımda öyleydi."

"O zaman tekrar kontrol etmenin zamanı geldi, Misha. Sana bu kızı eğitmeni emrediyorum. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Evet, efendim."

Hâlâ şaşkın bir halde, masadan uzaklaşıp ofisten çıkıyorum. Alek ve Armani, koridorda yürürken hemen arkamdalar.

"Anlamıyorum," diyor Armani, benim kadar kafası karışık bir sesle.

"Daha önce söyledim. Vetrovlar ve Koslovlar talihsiz aşıklara karşı zaafı var. Bana sorarsan, bu ya sadakatini test etmek için ya da seni Aurora ile ciddi bir şekilde bir araya getirmek için."

"Kapa çeneni," diye bağırır Armani. "Ne zamandan beri bratva romantik ilişkilere karışıyor?"

"Görücü usulü evlilikler icat edildiğinden beri," der Alek ciddi bir ifadeyle. "Tanrım, ikiniz de çok yavaşsınızdır. Belki Viktor, D'Angelo ve Sartori ile barış antlaşması yapmayı düşünüyordur."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Kavga sırasında kafanı mı vurdun? Aurora ve Abbie'nin hayatlarına suikast düzenleniyor. Bu, bratva'nın barış antlaşması için çalıştığına benzemiyor."

"Ne olursa olsun, arkayı kolla ve o kadınla ilişkiye girme," diyor Armani. "Söyleneni yapalım ve önümüzdeki iki yılı tek parça halinde atlatalım."

Tüm bu konuşmaların hiçbir faydası
olmadı. Yarın Aurora ile antrenman
yapmam gerekiyor.

Ona dokunup da sertleşmemek nasıl mümkün olabilir? Daha da önemlisi, ona zarar vermeden onunla nasıl dövüşeceğim?

Tanrım, bu tam bir felaket.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Aurora

Antrenman ve Misha'yı düşündükten sonra yine neredeyse hiç uyuyamadım.

Misha konusunda yapabileceğim pek bir şey yok, bu yüzden onu görmezden gelmeye karar verdim. Umarım, onun bratva olduğunu ve benim beyaz atlı prensim olmadığını öğrendiğim için ona olan hislerim çabucak yok olur.

Antrenmanlar kaçınamayacağım bir sorun. Ailemi aradım ve babama kavgayı anlattım. Endişelenmek yerine, bana sabretmemi ve sıkı antrenman yapmamı söyledi. Dört yıl içinde onunla çalışmaya başlamaya hazır olmamı istiyor.

Bu, en son istediğim şey ama bu konuda fazla seçeneğim yok.

Evet, aptalca bir şekilde sosyeteye gireceğimi ve bir gün babamın seçtiği bir adamla evleneceğimi düşünmüştüm. Bununla bir sorunum yoktu çünkü bizim dünyamızda işler böyle yürür.

Babamla birlikte aile işini yürütecek sert bir insan olmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Bu delilik.

Siyah kargo pantolon ve tişört giyerek süitinden çıkıp Abbie'nin kapısını çaldım. Kapıyı açtığında, benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

"Uyuyamadın mı?" diye soruyorum.

Kafasını sallayarak koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Sessizce yürüdük ve merdivenlere vardığımızda sordu: "Babanla konuştun mu?"

"Evet. Sen?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor.

"Sanırım senin konuşman da benimkiyle aynı geçti," diye mırıldanıyorum, antrenmanı hiç de istemediğimden.

Yüzüm duvara çarpmış gibi görünüyor ve konuşurken kırık alt dudağım acıyor.

Bütün gün yatakta kalmayı tercih ederdim.

"Evet," diye cevapladı Abbie, sonra babasını taklit ederek, "Sıkı antrenman yapmalısın, Abigail. İşleri bir zayıfın devralmasına izin veremem. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Evet," diye iç geçiriyorum. "Benimki de aynen öyle oldu." "Berbat bir durum."

Dünkü acımasız itirafın ardından ikimizin de iştahı kaçmış, bu yüzden doğrudan dövüş antrenmanına gidiyoruz.

Midem bulanıyor. Umarım eğitmen Nikolai bugün bize dövüş yaptırmaz.

Stüdyoya girdiğimde ikizler çoktan antrenmana başlamışlar. Portekizli oldukları dışında onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Beni yenilgiye uğratan Asyalı adamdan ise iz yok.

Biz geldikten kısa bir süre sonra, Eğitmen Nikolai Misha'yı da arkasına alarak odaya girer.

"Bay Shinoda birkaç gün bizimle olmayacak," diyor Eğitmen Nikolai. "*Biri* onu fena halde dövmüş, bu yüzden rahatsız."

Ne?

Eğitmen Nikolai bana işaret ediyor. "Bayan D'Angelo, Bay Petrov ile eşleşeceksiniz. Bayan Almeida, Bay Almeida ile eşleşeceksiniz. Size öğretilenleri uygulamaya devam edin. Bayan Sartori, siz benimle eşleşeceksiniz."

Ne?

"Ah, efendim?" İleri adım atıyorum, midemde kelebekler uçuşuyor. En son istediğim şey Nikolai'yi kızdırmak. Dün bu benim lehime sonuçlanmadı. Ama Misha? Cidden mi?

"Evet, Bayan D'Angelo." Eğitimci Nikolai bana baktığında, neredeyse bir adım geri atıyordum ama kendimi zamanında durdurdum.

Tanrım, bu adam çok korkutucu.

"Sizi sorgulamıyorum. Sadece neden Bay Petrov ile dövüşmek zorunda olduğumu bilmek istiyorum. O iki yıl eğitim aldı, ben ise..." Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek utanç verici, "...hiç almadım."

"Bu yüzden seninle eşleştirildi. Bay Petrov sınıfının en iyisi. Derslere devam edebilmemiz için sen ve Bayan Sartori diğer katılımcılarla aynı seviyeye gelmelisiniz, yoksa her gün kanlar içinde ve yarı ölü halde kalacaksınız."

Sanki Misha ile dövüşmek beni hastaneye yatırmayacakmış gibi. Tanrım.

Abbie ve ben birbirimize bakıyoruz ve onun da benim kadar gergin olduğunu görüyorum.

Oh, doğru, o Nikolai eğitimciyle dövüşmek zorunda. Kahretsin.

Göğsümde umutsuzluktan hayal kırıklığına kadar her türlü duygu savaşıyor.

Misha sınıfının en iyisi.

Tanrım, neden bana böyle davranıyorsun?

"Hadi yapalım şunu," diyor Misha, odanın diğer tarafına doğru yürürken.

İsteksizce onu takip ediyorum. Bir sıra ağırlığın önünde durduğunda,

kaşlarımı çatmaya başlıyorum.

kaşlarımı çatmaya başlarım.

Beni dambırla mı dövecek?

"Sen çok zayıfsın," diye bariz bir gerçeği dile getiriyor, sert ses tonu beni eğitmek zorunda kalmasından memnun olmadığını açıkça gösteriyor.

Bunu duymak canımı yakıyor.

Bir bankı işaret ederek, "Otur ve uzan" diye talimat veriyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan bankın üzerine oturuyorum. Ona güvenmediğim için ona bakıyorum demek isterdim, ama ne yazık ki bakışlarımın ona kilitlenmesinin sebebi bu değil.

Onun bu kadar çekici olmasından nefret ediyorum. Ve o lanet mavi gözleri... iç çekiyorum.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum.

Misha sorumu görmezden gelir ve uçlarında ağırlıklar olan bir barbell alır, bana "Uzan ve kollarını kaldır" diye bağırır.

"Adi herif," diye mırıldanıyorum, halterin ağırlığını kaldırırken. "Tanrım," diye inliyorum, halteri düşürmemek için çabalarken.

Misha bacağını üzerime atar ve halter ellerimden kayarken, tek eliyle yakalar ve beni ezmesini engeller.

Tanrım.

Hayır. Şu anda seksi görünmesi umurumda değil. Bu adama bayılmayacaksın. Odaklan.

Serbest eliyle parmaklarımı düzeltip, "Kollarını sabitle" diye emir verir.

Tanrım, üstümde çok yakışıklı görünüyor.

Gözlerim, üzerimde duran onu açgözlülükle izliyor. Her zamanki siyah kargo pantolonu ve tişörtünü giyiyor, ama ona çok yakışıyor. Barın ağırlığı altında bile zorlanmıyor, bu da bana onun çok güçlü olduğunu gösteriyor.

Benim aksime.

Lanet olsun! Odaklan.

"Hazır mısın?" diye soruyor, sesi o kadar sert değil.

Başımı sallıyorum, ama o bıraktığı anda kollarım bükülüyor ve o da barı tekrar tutmak zorunda kalıyor.

Misha iç çekerek başını salladı. "Siktir, sandığımdan daha zayıfsın."

Bu bir hakaret gibi geliyor.

O barı ağırlıkların yanına geri götürürken, ona kızgın bir bakış atıyorum. Barın üzerine daha hafif ağırlıklar koyuyor, sonra bana geri dönüyor.

"Bunu kaldıramıyorsan, bugünlük bu kadar yap ve eve git."

Bu sefer Misha arkama gelir. "Kollarını kaldır." Barı ellerime koyar ve bırakır.

Çok ağır olmadığında ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Sadece tutayım mı tutmam mı?"

"*Khristos*," diye mırıldanıyor. "Hayır. Barı göğsüne indir, sonra geri it." Yüzü üstümde belirir. "Egzersizden nefret ettiğini söylerken yalan söylemiyordun."

Neredeyse lanet olası ağırlığı düşürüyordum ama zamanında kollarımı düzelttim. "Hatırlamadığını sanıyordum?"

"Bunu hiç söylemedim."

Barı göğsüme indirirken, ona kaşlarımı kaldırdım. "Benim için önemli olmadığını söyledim," diye düzeltti.

"Tamam," diye mırıldanarak setlerime devam ediyorum. "Tanrım!" Abbie'nin öfkeyle bağırdığını duyuyorum.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve Nikolai'nin onu matın üzerine bastırdığı yerden kurtulmaya çalışırken onu izliyorum.

"Odaklan," diye bağırır Misha.

Dikkatimi tekrar yaptığım şeye veriyorum, ta ki kollarım yorgunluktan titremeye başlayana kadar.

"Daha kaç tane var?" diye nefes nefese soruyorum. "Ne zaman duracağını ben söylerim."

"Bu bir cevap değil," diye nefes nefese ağırlığı kaldırırken söylüyorum. "Beş? On?"

"Konuşmaya devam edersen, elli yaparım," diye tehdit ediyor. "Siktir git," diye nefes nefese mırıldanıyorum.

Misha yanıma gelir ve bacağını üzerime atar, böylece üzerime çömelir. Ağzının köşesinde cehennem kadar sıcak bir gülümseme belirir ve alçak sesle, "Benden bekaretini almamı istemenin yolu bu mu, *moy malen'kiy olen'?*" der.

Kollarım gevşer ve bar bana çarpmadan önce Misha onu yakalar.

Neden yaptığımı bilmiyorum, ama yalan dudaklarımdan dökülüverir: "Seni bana dokunmana izin vermem, ve ben artık bakire değilim."

Kapa çenen, Aurora!

Gözlerim büyür, o barı göğsüme indirir, beni neredeyse yere sabitler, sonra eğilir. "Bak şimdi kim yalancıymış."

"Yalan söylemiyorum," diye tıslıyorum, ağırlığı üzerimden itmeye çalışırken.

Misha bana kıyasla inanılmaz bir hulk ve ben öfkeyle pes ediyorum. "Çekil üstümden."

"Neden? Benim gördüğüm kadarıyla, bu pozisyonu çok seviyorsun gibi görünüyor," diye alay ediyor. "Senin her zaman sıradan biri olduğunu biliyordum."

Sıradan mı? Bu ne demek oluyor?

Yüzümdeki soruyu görüyor ve alaycı bir şekilde açıklıyor: "Sen, erkek seni sikerken sadece hareketsiz yatan türden bir kadınsın. Muhtemelen erkeğin işini bitirmesi için orgazm taklidi yapman gerekiyor. *Sıradan.*"

Hiç seks yapmamış olsam da, bu sözler canımı yakıyor. Beni yatakta sıkıcı olduğumu açıkça söylüyor.

"Çekil üstümden," diye tıslıyorum ve tüm gücümle ağırlığını itiyorum.

Gözlerinde bir ateş parlar ve bu beni bir an için şaşırtır, sonra başını eğirir. "Belki de yanılıyorum ve sen yatakta ateşli birisin."

Ölüm tuzağını üzerimden kaldırdığı anda, oturur pozisyona geçip ona sert bir bakış attım. "Sadece merak etmeye devam et, çünkü bunu asla öğrenmenin imkanı yok."

Misha karanlık bir kahkaha attı, sonra bir matı işaret etti. "Spar zamanı, *moy malen'kiy olen'.*"

"Bana öyle deme," diye bağırırım ve matın üzerine doğru yürürüm.

Misha'ya dönünce, bacaklarım altımdan kayar ve bir ton tuğla gibi yere düşerim. Ben inleyemeden üstüme çıkar ve kollarımı başımın üstüne sıkıştırır.

Yüzünü benimkine yaklaştırarak, "Asla. Hâlâ *küçük* bir *geyik* gibi ürkek davranıyorsun," diye homurdanır.

"Evet, ama ben *senin* değilim." O başını eğdiğinde, ben gülümserim, "Doğru. Rusça konuşmayı öğrendim." Onun beni tutan ellerine karşı direnerek başımı kaldırır ve tıslarım, "*Ya nikogda ne budu tvoyey.*"

Dudaklarında bir gülümseme belirir ve ona asla onun olmayacağını söylediğim için tahrik olduğunu söyleyebilirim.

Dudaklarımdan nefesini hissedene kadar bana yaklaşır ve sorar, "Bu bir meydan okuma mı, *moy malen'kiy olen'?*"

Tanrım, ona karşı kazanamıyorum.

Ya da bacaklarımın arasında bir ısı dalgası yayılırken deli gibi çarpan kalbim.

Bu delilik.

Dizimi kaldırıp sırtına vuruyorum, ama adam neredeyse hiç kıpırdamıyor ve sadece eğlenceli bir kahkaha atıyor.

"Hadi ama, D'Angelo," diye alay ediyor. "Bu gerçek hayatta olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdun."

"Ugh," onun tutuşuna karşı direniyorum, bileklerimi kurtarmak için büküyorum. "Sen berbat birisin."

Aferin sana Aurora. Bu ona dersini verir.

Yarım saat boyunca mücadele ettiğimi hissediyorum ki, aniden Misha ayağa kalkar ve beni de ayağa çeker. Gözlerindeki tüm mizah kaybolmuş, bana öfkeyle bakıyor.

"Ders başlamadan bir saat önce burada olmanı istiyorum. 50 kiloluk ağırlıkları kaldırabilene kadar ağırlık antrenmanı yapacaksın."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu çok fazla!"

Bana başını sallar. "Önemli değil prenses. Çok daha güçlü olmalısın, yoksa dayanamazsın." Benden uzaklaşmaya başlar, sonra ekler: "Yirmi kiloya ulaşmak için bir haftan var, sonra her birini kırk kiloya çıkaracağım."

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırırım arkasına, ama beni duymazdan gelir ve odadan çıkar.

Kaldırdığım barın yanına gidip ağırlıkların üzerindeki rakamları kontrol ettim. Her biri on pound mu? Yüz pound gibi gelmişti.

Kahretsin. Mahvoldum.

Bölüm 14

Misha

Bu kelimeler ağzımdan asla çıkmayacak, ama lanet olsun, antrenman seansından çok keyif aldım.

Ben lanet olası bir piçim çünkü Aurora'nın benim altında zayıf düşmesi beni çok tahrik etti. Tanrım, gözleri öfkeyle parlıyordu ve onun hırçınlığı damarlarımda akan kanı daha da kaynatıyordu.

Kargo pantolonumun içindeki sertleşmeyi düzeltirken, Eğitimci Volkov'un sınıfına doğru yürüyorum.

İşkence zamanı.

Odaya girdiğimde Alek ve Armani'nin yanına oturdum. Armani bana bir bakış attı. "Eğitimden sağ kurtulduğuna sevindim."

"Dostum, o şişkinliği ortadan kaldır," diye mırıldanır Alek. "Yakın arkadaşız ama sikiinin izini görmek istemiyorum."

"Siktir git." Penisimi tekrar düzeltirim, ama işe yaramaz.

Git aşığı, pislik.

Eğitimci Volkov odaya girer. "Hepiniz kızlar gibi çılgılık atmaya hazır mısınız?"

"Gel bakalım," Alek onu alay eder.

"Kapa çeneni," diye Armani fısıldar.

"Bu kadar hevesli olmana sevindim, Bay Aslanhov," Eğitimci Volkov gülüyor. "İlk sen başla." Dün kavgada gözü morarmış Kazuo'yu işaret ediyor. "Bize katıl, Bay Jirocho."

Eğitimci Volkov masasının çekmecesinden bir kutu dikiş iğnesi çıkardığında rahatlarım.

Tüm işkence yöntemleri arasında en azından bu, vücut parçalarını almıyor.

"Sadece sol eller." Eğitimci Volkov sırtıyor. "Sonuçta, başka eğitimleriniz de var ve sizi tamamen iş göremez hale getiremem."

"Ne şanslıyız," diye mırıldanır Armani.

"Taş, kağıt, makas?" Alek, başlamaya çok hevesli görünürken sorar.

"Tabii," diye kabul eder Eğitimci Volkov.

Kazuo, taşa kağıtla galip gelir ve kutudan bir iğne alır. Alek'in bileği masaya bağlanırken, sağ kolu sandalyeye sabitlenir.

Eğitmen Volkov ona bir tahta parçası uzattı. "Bunu ısırman gerekiyor mu?"

"Gerek yok," Alek sırtarak cevaplar.

Başımı sallarım, bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum. Alek çok fazla acıya dayanabilir.

Kazuo iğneyi yavaşça Alek'in küçük parmağının tırnağının altına batırır ve en iyi arkadaşımın yakuza askerine kaşlarını kaldırdığını izlerim.

"Tırnağı çıkar," diye emreder Eğitimci Volkov.

Blyad'.

Alek, Kazuo'nun gözlerini Volkov'dan aldığı penseye dikerken, Kazuo'nun gözlerini Kazuo'dan ayırmaz.

"Bunu durdurmak için tek yapman gereken teslim olduğunu söylemek," diye ekler Eğitimci Volkov, Kazuo Alek'in tırnağını koparmaya başlamadan hemen önce.

Alek, gözlerimi başka yere çevirdiğim anda bunu anlayacak ve bu onu kızdıracak, bu yüzden kendimi izlemeye zorluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, daha kötüsünü de gördüm ve Alek hiçbir tepki göstermediğinde onunla gurur duyuyorum.

Tırnak koparıldığında ve kan masaya damladığında, Alek "Düşmanın sınırlarını öğrenmek istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın" diye mırıldanıyor. Sonra Kazuo'ya sırtıyor. "Sıra bende."

"Şu şeyi sar. Sınıfımı kanla kirletmeni istemiyorum," diyor Eğitimci Volkov, Alek'e bir bandaj atarken.

Alek parmağını tedavi ettikten sonra, adamlar yer değiştirir ve Alek, Kazuo'nun tırnağının yatağına iğneyi batırmaya başlarken sadistçe bir ifade takınır. Yarı yolda durur ve keskin ucu sallayarak tırnağı yavaşça etten koparır.

Kazuo'nun şakağından bir damla ter süzülür, ama dişlerini sıkarak kendini hazırlar.

Alek, yakuza askerinden dört kez homurtu koparmayı başarır ve tırnağı koparma zamanı geldiğinde, Kazuo isteksizce "Pes ediyorum" diye homurdanır.

"Ah," diye şikayet eder Alek. "Eğlencemi mahvettin." "Bay Petrov ve Bay Kodra, sıra sizde."

Oturup masadaki kanın silinmesini izlerim. Bileğim bağlandığında, derin bir nefes alıp yavaşça veririm.

Marsela iğneyi eline aldığı anda, acıyı daha az hissetmek için güvenli yerime giderim.

Aslanhovlarla ilk Noelimiz. Tiana'nın elini tutuyorum ve merdivenlerden inerken, parıldayan ağaç gözüme çarpıyor. O kadar çok hediye var ki, ağacın etrafındaki alanı neredeyse tamamen kaplıyorlar.

Marsela, iğnenin keskin ucunu tırnağımın yatağına batırıyor.

Tiana'nın yüzü mutlulukla parlıyor.

Kız kardeşimle ilgili zihnimdaki görüntüye odaklanıyorum.

Onu ilk kez mutlu gördüğüm andı ve en değerli anılarımdan biriydi.

Acı artıyor ve Bayan Aslanhov ona kurabiye pişirmeyi öğretirken onun kahkahasını hatırlıyorum. Tiana hepsini yakmış ama bir tanesini yemiş ve ona bunun şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey olduğunu söylemişti.

"Çiviği çek," diye emreder Eğitimci Volkov.

"Misha," diye fısıldadı

Tiana. "Evet."

Hâlâ yalnız uyumaya korkarak yanıma sokuluyor. "Sence bizi burada tutacaklar mı?"

Dürüst olmak gerekirse, emin değilim.

"Tutmasalar bile, her zaman ben varım," diyorum, küçük kız kardeşime yalan söyleyemiyorum.

"Ya ayrılırsak?" diye soruyor, sesi zayıf ve kırılgan. Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Asla böyle bir şey olmayacak."

"Ama ya olursa?" diye ısrar ediyor.

"O zaman seni bulur ve geri kaçıtırırım."

"Söz ver, Misha."

"Söz veriyorum, Tiana."

"Bugün aldığım tüm hediyelerden daha çok seni seviyorum."

Onun sözleri kalbimi sıkıştırıyor çünkü o hediyelerin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Ben seni daha çok seviyorum."

Aniden acı dramatik bir şekilde artar ve anı beklenmedik bir şeye dönüşür.

"Sen bana sırlarını söylersen, ben de sana benimkileri söylerim."

Küçük geyiğim zayıf bir kahkaha attı. "Kulağa... anlaşma gibi geliyor."

Parlak zümrüt gözleri bana bakarken itiraf ediyor, "Sen benim ilk öpücüğüm olacaktın." Burnunu kırıstırarak kendini düzeltiyor, "Şey, biz öpüştük. Sayılır."

"Neden beni durdurmadın?"

"Çünkü seninle olmasını istedim."

"Hâlâ öpmek istiyor musun?" diye soruyorum, evet demesini umarak.

Sesi yumuşak, "Lütfen. Öleceksem, en azından düzgün bir öpücük istiyorum."

Kafamı sallıyorum, sesim kararlılıkla dolu: "Ölmeyeceksin. Böyle ölmeyeceksin."

Başımı eğip dudaklarına yaklaşıyorum ve daha önce kimseyi öpmediğim gibi onu öpüyorum.

İsteksizce öpüşmeyi bitirdiğimde, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Teşekkür ederim, mio principe."

"Misha!" Eğitimci Volkov omzuma dokunarak bağırır.

Güvenli yerimden çıkarken başımı salladım ve tırnağımın koptuğu yerden gelen acıyla derin bir nefes aldım.

Tanrım. Bu ilk kez oluyor. Aurora'nın hatırası nasıl olur da kız kardeşimin hatırasından daha güçlü olabilir?

Eğitmen Volkov bana bakarken gözlerinden gurur parıldıyor. "İşte böyle yapılır. Sana dokunamazlarsa, seni konuşturmak için hiçbir şey yapamazlar."

"Sıra sizde, Bay Kodra," diyor Eğitimci Volkov ve bana bir bandaj uzatıyor.

Hala olanlardan sersemlemiş durumdayım, Aurora'yı öptüğüm anı beni bilinçaltımın derinliklerine o kadar çekti ki hiçbir şey hissetmedim. Genelde bir şeyler hissedirim. Tiana'yı düşünmek bunu katlanılabilir hale getirir.

Ama Aurora acıyı tamamen ortadan kaldırdı.

Ne. Lanet. Olsun?

Dikkatimi elimizdeki meseleye vermem gerekiyor ve kutudan bir iğne seçip Arnavut seks kaçakçısının gözlerine bakıyorum.

Tecavüz ettiği ve adamlarına kaçirttığı üç kişiye düşün. Tiana da olabilirdi. Aurora olabilirdi.

Marsela'nın karanlık gözleri boş boş bana bakıyor.

Onun küçük parmağını kavrayarak, iğneyi tırnağının altına yerleştiriyorum. Lanet şey uzun ve sarı, onu soyup çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Mümkün olduğuunca yavaşça iğneyi derisine batırıyorum, keskin ucu tırnağı yırtarken izliyorum. Gözlerim Marsela'ya dönüyor ve çenesini sıkığını, dudaklarının inceldiğini fark ediyorum.

Daha derine bastırđıđımda, elini geri çekmeye çalışıyor, ama kayış onu yerinde tutuyor.

Ona olan nefretimi göstererek homurdanıyorum, "Tecavüz edip kaçırđın üç kişi nerede?"

"Siktir..." İğneyi daha derine batırıyorum ve o çenesini sıkmak için duraksıyor, sonra "Siktir git" diye tıslıyor.

İğne daha derine batıyor, sonra acı hissedilebilsin diye duraklıyorum. "Neredeler?"

Bu sefer sessiz kalıyor, alnında ter damlaları beliriyor.

"Sadece iki yılın kaldı. St.

Monarch'ın topraklarında, seni bekliyor olacağım," diye alay ediyorum.

İğne yarıya kadar girmiş ve adam maraton koşmuş gibi terliyor. "Sana fareleri denemek istiyorum. Bence bu uygun bir ölüm olacak."

keskin ucunu, tırnak yatağının beyaz kısmına değene kadar itiyorum. "Farelerin derini yırtıp, mideni yiyip, omurganı tırmaladığını hayal et..." İğneyi sonuna kadar itiyorum. "Canlı canlı yenilmenin şokuyla vücudun kasılırken sırtından dökülürler."

Marsela tekrar çekilmeye çalışır ve iğnenin ucu tırnağının arkasındaki deriyi deldiğinde, lanet bir kız gibi ağlar.

"*Kiska*," iğneyi çıkarırken Rusça "*korkak*" anlamına gelen kelimeyi mırıldanırım. "Çiviği al," diye talimat verir Eğitimci Volkov. "Onu konuşur."

İğneyi masaya bırakıp penseyi alıyorum. Marsela'ya kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Son şansın. Grubunun kaçırdığı üç kişi nerede?" diyorum.

Marsela sertçe başını sallar ve sert nefesler alarak, ben sarı tırnağı tutarken kendini toparlamaya çalışır. Penseyi kullanarak tırnağı sallarım, acemiye zaman ayırırım.

"Neredeler?"

Marsela'nın vücudu gerilir, ben çekmeye başladığımda parmakları yerine kilitlenir.

"Neredeler?" diye tekrar tekrar soruyorum, bu sorunun onu yıprattığını bilerek.

Çivi çıkmaya başladığında, "Öldüler! Hepsi öldü!" diye bağırır.

Çiviği çekmeyi bırakıp kaşlarımı çatarak soruyorum, "Neden? Nekrofileyle uğraşmıyorsan, üç cesetle ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

Marsela bana öfkeyle bakarak, "Onlar avlanmak için kullanılıyordu" diye homurdanıyor.

Kaşlarım kalkar. "Oh. Bu yeni bir şey." Başımı sallayarak, lanet olası bir salyangoz hızıyla onun tırnağını koparmaya devam ederim.

Birkaç kez homurdanır, ağzından tükürükler sıçrar, sonra acı dolu bir iniltiye dönüşür ve hemen ardından "Pes ediyorum!" diye bağırır.

Onu görmezden gelerek tırnağı tamamen kopardım, sonra sırtarak, "Oops. Seni zamanında duymadım."

Sırf yapabileceğim için, yumruğumu onun küçük parmağına indiriyorum ve ondan bir çığlık koparıyorum.

Yaklaşarak, alçak ve ölümcül bir sesle homurdanırım, "İki yıl sonra, sen ve ben bir kova fare ve bir lehim lambasıyla randevumuz var."

Sandalyeden kalkıp Alek ve Armani'ye doğru yürürken, gözlerinde gurur görüyorum.

Alek'in yanına oturduğumda, omzunu omzuma sürtüyor. "Gösterişçi."

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Aurora

Cehennemde geçirdiğim haftalardan sonra, kendimi o kadar mutsuz hissediyorum ki tek istediğim yorganımın altına girip uyumak.

İstediyimi yapmak yerine, Abbie ve ben kaçma ve kurtulma derslerinin verileceği odaya giriyoruz.

Tanrım, eve gitmek istiyorum.

"Umarım bu derste dayak yemeyiz," diye mırıldanıyorum, yaptığım tüm antrenmanlardan dolayı vücudum ağrıyor.

Misha'nın her hafta benim için belirlediği hedef kilolara ulaşmak için çok çalışıyorum. Çok yorucu ama kendimi daha güçlü hissediyorum. Ama yaptığım hiçbir şey Misha'yı etkilemiyor. Hala soğuk ve kapalı bir şekilde emirler yağdırmaya devam ediyor.

Bu canımı yakıyor. Her lanet gün.

"Dileğin kabul olsun." Abbie etrafına bakınıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Sadece ikimiz miyiz?"

Tam o sırada, Almeida ikizleri odaya girer, arkalarından da otuzlu yaşlarında bir kadın gelir. Abby ve benim gibi, Almeida ikizleri de kendilerine saklanırlar.

St. Monarch's'ta hiç arkadaş edinemediğimizi çabucak anladık. Çoğu akşam, Abbie ve ben sütlerimizden birinde akşam yemeği yemeyi tercih ediyoruz. Duvarlar üzerimize çöküyormuş gibi hissettiğimizde, piknik sepeti isteyip bahçede sakin bir yer buluyoruz.

Bahçeler resim gibi güzel. Mülkün arka tarafında, eski ağaçlarla çevrili bir yol var ve bu yol bir şelaleye çıkıyor. Haftada en az bir kez,

nefesimi toplayıp kendimi yeniden toparlamak için orada biraz zaman geçirmeye çalışıyorum.

Sürpriz bir şekilde, daha fazla katılımcı geliyor, ama Misha ve iki arkadaşı da bize katıldığında midem düğümleniyor. Bu dersin onu görmem gerekmeyecek bir ders olmasını umuyordum.

Hala neden her konuda bana yardım etmesi gerektiğini anlamıyorum ve ne zaman nedenini sorsam, en iyisi olduğu için olduğunu söylüyorlar.

Sinirlerimi bozmada en iyisi. Bu çılgınlıktan bıktım artık.

"Yaşasın, eğitmen daha fazla kişiye odaklanacak," diye fısıldadım. "Herkes burada, değil mi?" diye seslendi otuzlu yaşlarındaki kadın. "Güzel. Ben eğitmen Yelena, size kaçırılmaktan kaçınmayı ve kurtulmayı göstereceğim."

Abbie sol eline bakar ve fısıldayarak, "Maniküre ihtiyacım var. Yarın cumartesi, değil mi?" der.

Daha iyi günler görmüş kendi tırnaklarıma bakıyorum.

"Evet." "Beni takip edin," diyor Eğitmen Yelena.

Abbie ve ben, herkesin yürümesini bekledikten sonra sıranın en arkasına geçiyoruz.

"Spa'dan randevu almamı hatırlat. Yarın rahatlatıcı bir gün geçirmeyi hak ediyoruz," diyor Abbie.

"Tamam." Vücudumdaki tüm ağrıları hissediyorum. "Bir masaj harika olurdu."

"Evet!"

"Burada antrenman yapacağız," diyor eğitmen Yelena, sesi depo gibi görünen bir odanın içinde yankılanıyor.

Solumda tavandan sarkan çeşitli sandalyeler, zincirler, ipler ve kelepçeler var. Ayrıca bağlama malzemeleriyle donatılmış yataklar da var. En arkada yığınlarca sandık var ve sağda dövüş matları var.

Ugh. Lütfen bu derste dövüş eğitimi yapmayalım. Biraz ara vermem lazım.

"Tanrım. BDSM mi öğreniyoruz yoksa kaçırılma durumunda hayatta kalmayı mı?" diye mırıldanıyor Abbie. "Benim zevkime göre biraz fazla sapkın."

Kıkırdamayı zorlukla bastırıyorum.

"Abbie, Aurora, Paula, Duarte ve Seijo, öne çıkın," diyor eğitmen Yelena.

"Neden sadece biz?" diye soruyorum, grubun önüne doğru ilerlerken.

Eğitmen Yelena, "Sadece beşiniz eğitim alıyorsunuz. Diğer erkekler yardım teklifinde bulundular, böylece dersler mümkün olduğunca gerçeğe yakın olacak," diye açıklayarak cevabımı veriyor.

Ne şanslıyız.

"Sahte bir kaçırma senaryosu yapacağız, böylece neler olabileceğini anlayabilirsiniz. Ardından, kaçmak veya kurtulmak için yapabileceğiniz her şeyi gözden geçireceğiz." Erkekler grubuna işaret eder. "Yerlerinize geçin."

Yakuza, Arnavutlar ve bratva üç gruba ayrılır.

"Seçim yapabileceğiniz tek zaman bu," diyor Eğitmen Yelena. "Kaçıranları seçeceğiniz grubu seçin."

Seijo, tabii ki, yakuzayı seçer, çünkü o da onlardan biridir. İkizler Arnavutları seçer.

"Bayanlar?" Eğitmen Yelena seçim yapmamız için bize baskı yapar. "Ben bratva'yı seçiyorum," der Abbie, bana bir iyilik yaparak.

Üç grubun da seçildiğini görünce, "Bir sonraki dersi beklemeli miyim?" diye soruyorum.

Eğitmen Yelena bana inanamayan bir bakış atar. "Bir grup seçin Bayan D'Angelo. O kadar da zor olamaz, değil mi?"

Tanrım.

Yanaklarım alev alev yanarken, üç gruba bir göz attım.

Arnavutlar kesinlikle olmaz. Bratva da olmaz.

*Kahretsin, geriye sadece yakuza
kalıyor. Ugh.*

Ayaklarım sürünerek Asyalı erkeklerin olduğu gruba doğru yürüdüm.

Hiçbiri bana bakmıyor, bu hoşuma gidiyor. Seijo ilk gün beni dövdü ama derslerde oldukça disiplinli. Belki arkadaşları da öyledir.

Eğitmen Yelena elini sallıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan, arkamdan yakalanıp sandıkların labirentine sürükleniyorum.

Savaşmalısın!

Onun tutuşundan kurtulmak için çekip sallanmaya başlıyorum, ama adam çok güçlü. Bir sandığın arkasına çekiliyorum, döndürülüyorum ve sert bir tokatla dilimi ısıırıyorum.

Tamam, bu gerçek olmaya başlıyor.

O bana tokat atarken, ben hala sersemlemiş durumdayım. Onun tutuşuna karşı mücadele ederek, bir elimi kurtarmayı başarırım, ama bu bana sadece bir yumruk kazandırır.

Körü körüne, adama yumruk atıyorum ve yumruk çenesine isabet ediyor.

"Tanrım," başım dönüyor ve inliyorum, ama bir yumruk daha atmayı başarırım ve adam Japonca küfürler savurur.

Kollarını bana doladı ve ayaklarım yerden kesildi, sonra sandıkların labirentine daha da çekildim ve birinin içine itildim. Bir saniye sonra, karanlık etrafımı sardı.

Hayır.

Hayır, bu çok gerçek.

Dizlerimin üzerine çökerek, ellerimle tahta duvara tutunmaya çalışıyorum.

"Çıkarın beni," diye bağıriyorum, bunun böyle yürümediğini bilsem de, öfkem bir dakika boyunca hala yanıp tutuşuyor.

Hiçbir ses duymayınca, gerçeklik yavaş yavaş kafama dank etmeye başlar.

Bir sandığın içindeyim ve buradan çıkmam gerekiyor.

Tanrım, bu gerçek bir senaryo olsaydı, bir gemiye yüklenip cehennemin dibine gönderilirdim.

Sakin ol.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, ellerimi etrafımda hareket ettirip alanın ne kadar küçük olduğunu hissediyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Oh. Tanrım.

Bir sonraki nefesim, damarlarıma sıcak lav gibi akan korku tarafından boğuluyor. Panik atak durmak bilmiyor.

Aklım boşalıyor, tahtaya vurmaya başlıyorum, yalvarıyorum, "Çıkarın beni. Lütfen! Çıkarın beni." Nefes almaya çalışıyorum, ama kalbim göğsümde şiddetle atarken ciğerlerime hava girmiyor. "Lütfen!"

Kollarımı kendime dolayarak, ileri geri sallanmaya başlıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Küçük bir alanda sıkışıp kalmadın.

Öyle! Öyleyim lan, ve öleceğim!

Nefes almakta zorlanırken elim boğazıma gidiyor, içimden kopan hıçkırıklar durumu daha da kötüleştiriyor.

Küçük bir alanda sıkışıp kalmanın dehşetinden aklımı kaçıyorum, klostrofobi sanki kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettiriyor. Göğsüm şiddetli bir şekilde ağrıyor ve ciğerlerim hava için yanıyor.

Aklım tamamen kayboluyor ve zihnimin en derinlerine battığımı hissediyorum.

"Merhaba."

Onun mavi gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Kahretsin, çok çekici.

"Merhaba," diye mırıldanıyor, sesi derin ve kaba, tüylerim diken d i k e n oluyor.

Sadece yüzünde hayret dolu bir ifadeyle beni izliyor.

*"Bu hiç de garip değil," diye gergin bir şekilde
gülümsüyorum. "Ne?"*

"Bana bakman."

*"Çünkü daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Bir sanat eserini
hayranlıkla izlemek için zaman ayırmayı seviyorum."*

*Elini belime koyuyor ve cildinin sıcaklığını hissetmek vücudumda bir titreme
yaratıyor.*

*"Ben de hissediyorum," diye itiraf ediyor ve yemin ederim ki, irislerinin mavi
derinliklerinde kendimi kaybediyorum. "Çekiciliği."*

"Öyle mi?"

*Eğilmeye başlar ve bu, karnımda bir beklenti patlaması yaratır.
Dudaklarımız birbirine değdiği anda, bu o kadar doğru gelir ki, göğsümde
duygular patlar.*

Mutluyum.

*Korku beni karanlık sandığa geri çekiyor ve yumruklarımı tahtaya vurarak
boğuk bir çığlık atıyorum.*

Nefes alacak hava yok!

Tanrım, öleceğim.

Hayır

Kahretsin, nefes

alamıyorum. Yardım

edin.

Böyle olmaz. Böyle ölemem.

*Nefes almaya çalışıyorum, ama tek duyduğum boğazımın kapanmasının
boğucu sesi.*

Bölüm 16

Misha

Abbie, Armani ve ben onu sandalyeye bağlarken Alek'in tutuşuna karşı vahşi bir kedi gibi direniyor.

"Görünüşe göre sert seviyorsun," diye Alek ona alay ediyor ve ellerinin onun pazılarına sertçe bastırdığını fark ediyorum.

"Siktiğimin herifi," diye bağırır Abbie, gözleri ateşle parlayarak.

"Bağlandı," diye mırıldanır Armani, bu işten açıkça sıkılmış bir şekilde.

Alek karanlık bir kahkaha atar, "Bakalım kendini kurtarabilecek misin."

Abbie, kurtulmasına yardımcı olacakmış gibi iplere karşı direnir.

İlgiyi kaybederek, yakuzaya doğru bakıyorum. O sikiklerin ya da Aurora'nın izi yok.

"Bebeğim, kendini kurtaramazsan, burada sıçacak, yiyecek ve uyuyacaksın," Alek Abbie'ye alaycı bir şekilde söyler.

Bir şey bana sandıklara doğru yürümemi söylüyor ve bir adım attığımda Armani, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Sorusuna cevap vermeden deponun arkasına doğru ilerliyorum. Seijo ve Takaharu'yu dinlenip sigara içerken buluyorum.

"Kazuo nerede?" diye soruyorum.

Seijo başını sallıyor ve "Kızı mı arıyorsun?" diye soruyor. Başını eğiyor. "Bu yüzden mi beni dövdün?"

Bana bulaşmamasını ima eden bir bakış attıktan sonra, kasaların arasına doğru ilerledim. Eğer o pislikler Aurora'ya ilgi duyduğumu düşünürlerse, Seijo'yu dövdüğüm için benden intikam almak için ona zarar verebilirler.

İçimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his var ve iki sandığın arasında durup dinlemeye başlıyorum.

Abbie'nin Alek'e küfrettiğini, Arnavutların ikizlere yaptıkları şeyden dolayı güldüklerini duyuyorum, ama başka bir şey duymuyorum.

Aurora'yı duymuyorum.

İçimdeki hissi takip ederek, sandık labirentinin daha derinlerine doğru ilerliyorum ve sola dönünce Kazuo'yu bir sandığa yaslanmış görüyorum, ama Aurora'dan hiçbir iz yok.

Neler olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

"Onu bir kasaya mı koydun?" diye bağırarak ona doğru yürüdüm.

Kazuo öne çıkıp bana sinirli bir bakış attı. "Siktir git Petrov."

Gömleğinin önünü tutup onu kendime doğru çekerim . "Nerede?"

"

Dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrılır, sonra kasaları işaret eder.

"Hatırlamıyorum."

Düşünmeden yumruğumu suratına indirdim.

Aurora'yı bir sandığa tıkmış. O klostrofobik!

Kazuo geriye sendelerken, gömleğini daha sıkı tutuyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve yumruğumu çenesine indiriyorum.

Yumruk o kadar sert ki, onu bayılttı. O pisliği bıraktım, sonra "Aurora!" diye bağırdım.

Bir sandığı açmaya çalışıyorum, ama levye olmadan bu imkansız.

Blyad'!

"Ne oluyor lan?" Armani, Seijo ve Takaharu'nun hemen arkasında bir sandığın etrafından gelirken diyor. Kazuo'nun yerde baygın yattığını görür ve "Tanrım. Yine mi?" diye mırıldanır.

Armani, Seijo ve Takaharu harekete geçerken hızla dönüyor. Seijo'yu tekmeliyor ve elinin düz kısmıyla Takaharu'nun göğsüne vurarak onu geriye doğru sendeletiyor ve yere düşmesine neden oluyor.

"Ale!" diye bağırırım. "Levyeye lazım."

Öne atılırken, Armani Seijo'ya odaklanırken ben Takaharu'yu yakalarım. "Burada ne oluyor?" Eğitimci Yelena sertçe sorar.

Dördümüz de donakalırız ve Kazuo başını soldan sağa çevirerek inler.

"Aurora'yı bir sandığa tıkmışlar," diye açıklıyorum.

"Ee?" Eğitimci Yelena bana sert bir bakış attı. "Bırak kadın kendi başına bir çözüm bulsun."

"O kadın klostrofobik."

"Yine de. Bunu kendi başına yapmalı," diye tartışır Eğitimci Yelena.

Alek, bir levyeyle sandık yığınının etrafından koşarak gelir. Levyeyi ondan alıp Kazuo'nun yaslandığı sandığı açmaya başlarım.

Aurora'nın yürek parçalayan çığlığı beni daha hızlı çalıştırıyor ve ön paneli kaldırdığımda, onun yan tarafa yığıldığını görüyorum.

"*Khristos!*" Çömelerek kollarımı vücudunun altına sokup onu lanet kutudan çıkarırım. Onu yere yatırırken kalbim deli gibi atıyor, sonra nefes alıp almadığını kontrol ediyorum.

Nefes alışması çok sık ve hızlı.

"Hadi, *moy malen'kiy olen'*, gözlerini aç," diye bağırıyorum.

Yüzü hayalet gibi solgun ve kirpikleri titrediğinde, "Uyan, Aurora," diye bağırıyorum.

Kendine geldiğinde nefes alışması inanılmaz derecede hızlı ve gözleri açıldığında panik ve korkuyla kararmış.

Tıpkı o geceki gibi.

"Nefes al, *moy malen'kiy olen'.*"

Bütün vücudu titriyor ve oturmaya çalışırken kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başlıyor. Eli göğsünü tırmalıyor ve başını çılgınca sallıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum ve yüz yüze geldiğimizde, titreyen dudaklarına nefesimi üflüyorum. Bir kez işe yaramıştı, yine işe yarayacağını umuyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir, onunkiler dehşetle, benimkiler ise kararlılıkla doludur. "Nefes al," diye emrediyorum, onun dinlemesini istiyorum.

Acı dolu bir nefes alır ve bu, yakuza'nın her bir üyesini öldürmek istememe neden olur.

"İşte böyle. Benimle birlikte nefes al," diye mırıldanırken, elimi yüzüne götürüp yanağını avuçlarım.

Ciğerlerine yeterince hava girer girmez, boğuk bir hıçkırık patlar

Başımın belaya gireceğini umursamadan, Aurora'yı gelin gibi kucağıma alıp kollarımın arasına alıp depodan dışarı taşıyorum.

"Ne oldu?" Abbie, hala sandalyeye bağlı olduğu yerden çığlık atıyor.

Aurora, bana daha yakın olmak için kıvrılırken hıçkırarak ağlar, kolları boynuma sıkıca sarılır.

"Şşş... bir şeyin yok," diyorum, koridora adım atıp süitime doğru ilerlerken.

Kalbim hala Aurora'ya ulaşmaya çalışır gibi göğsümde çarpıyor.

Etrafımda olanların hiçbiri umurumda değil, sadece kollarımdaki kadın var.

Onu eğitmek zorunda kaldığım son haftalar tam bir işkenceydi. Ona karşı hissettiklerimle sürekli mücadele etmek zorunda kaldım ve lanet olası duygularım giderek büyüyordu.

O bir şey başardığında, göğsüm gururla doluyor. Zorlandığında, koruyucu yanımda devreye girip ona yardım etmek istiyor. Her günümü onunla geçirmek zorundayım ve geceleri rüyalarım giriyor. Beni delirtiyor.

Süitime vardığımda, ayaklarını yere indirip, cebimden anahtar kartını çıkarırken bana yaslanmasına izin veriyorum. Kapıyı açar açmaz, onu odaya taşıyıp arkamdan kapıyı tekmeliyorum.

Aurora kontrolsüz bir şekilde ağlarken kollarımı ona doladım.

"Her şey yoluna girecek," diyorum, sözlerimin onu sakinleştireceğini umarak.

Aniden benden uzaklaşır, başını sallar ve titreyen eliyle ağzını kapatır. Pencereye doğru yürür, sonra yön değiştirip bana geri döner.

O beni geçip gittiğinde, kapıya doğru gittiğini fark ettim. "Hayır!" Onu yakaladım ve yatak odama doğru çektim.

"B-bırak beni."

Benim tutuşuma karşı direnir, ama ben onu fazla çaba harcamadan odaya sürüklerim. Kapıyı kapatıp kilitlerim, anahtarı cebime atarım.

"Neden?" diye bağılıyor, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışırken.

Bir cevabım yok, sadece onun gitmesine izin veremeyeceğimi biliyorum. Soruyu geçiştirerek,

"Sakinleşmen gerek" diyorum.

Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde öfkeyle parlamaya başlar. "Sakinleşmek mi?" diye nefes nefese sorar. "Buraya geldiğimden beri cehennemi yaşıyorum, üstüne üstlük senin boktan tavırlarınla da uğraşmak zorundayım. Ve sonra..." Yüzü dağılır, gözlerini kapatır ve zorlu bir sesle sözleri ağzından çıkarır, "Ve sonra bir sandığa kilitleniyorum." Başını sallar. "Yeter artık. Yapamıyorum."

"Yapabilirsin," diye bağırırım, sesim mantıksız bir şekilde sert çıkar.

Vazgeçemez.

Kollarını beline doladı ve kapıya yaklaşarak, "Kilitleri aç" diye emretti.

"Hayır."

"Misha!" diye çılgılık attı, o kadar çaresizdi ki neredeyse aklımı kaçıracaktım.

Gözlerindeki vahşi bakış kalbime endişe dolduracak kadar güçlüydü ve onu nasıl sakinleştireceğimi bilemediğim için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Öne adım attım ve kollarımı ona doladım, onu göğsüme sıkıca bastırdım.

"Bırak beni," diye bağırır ve beni itmeye çalışır.

Onu neredeyse bedenimle yutuyorum ve onu kurtulmasını engellemek için kollarımı sıkarsam ona zarar vereceğimi bilerek, "Lütfen dur. Bir dakika olsun. Nefes al" diyorum.

Aurora'nın parmakları gömleğimi sıkıca kavrar ve sessiz bir çığlık içinden geçerken vücudu titrer.

Bu manzara beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve cilalı fayansların üzerine çöküp onu kucağıma alıp sarmaladım.

"Sadece nefes *al*, *moy malen'kiy olen*'."

Sonunda, mücadele etmeyi bırakır ve bana yaslanırken vücudundaki direncin azaldığını hissederim.

"Aferin," diye onu övüyorum. "Seni kucaklayayım."

Tanrım, onu bırakabilecek miyim?

Ona her bir şey olduğunda, kendimi kaybediyorum.

Kendime daha ne kadar yalan söyleyeceğim? Evet, biz düşmanız, ama kalbimin onu önemsemesini engelleyemiyorum.

Umursamak mı?

Ha, önemsemeyi haftalar önce aştın.

Kollarımı ona sıkıca sarıyorum ve ağzımı saçlarına bastırarak çiçek kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum.

Siktir.

Bölüm 17

Aurora

Bu yerden bıktım artık.

Denedim. Gerçekten denedim. Ama bu delilik. Tüm bu kavgalarla başa çıkamıyorum.

Misha benden nefret ederken, ona olan hislerim giderek büyüyor ve bu durumla başa çıkmak çok zorlaşıyor.

Ve kesinlikle tekrar bir sandığa kilitlenmeye dayanamıyorum.

Bıktım artık.

Misha'dan uzaklaşıp ayağa kalktığımda, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

O ayağa kalkarken gözlerim onun gözlerine kilitlenir. Yüzündeki endişeyi görünce kafam çok karışır.

Kafamı sallayarak, "Umursamadığımı sanıyordum" diye mırıldanıyorum.

O sadece bana bakıyor ve bu, zaten yıpranmış duygularımı tekrar kaosa sürükliyor.

Kendimi kaybedip bağıyorum, "Burada ne işim var, Misha?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Buraya geldiğimden beri bana çok kötü davrandın. Beni tehdit ettin, unutmayalım, beni neredeyse boğuyordun." Ona başımı sallıyorum, kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Neden bunu yapıyorsun?"

Yine bana bakıyor, ama yüzündeki ifade sertleşiyor ve gözleri duygu dolu.

Çaresizce başımı sallıyorum. "Hayır." Bir adım geri atıyorum. "Bana öyle bakmaya cüret etme."

Tanrım, hayır. Şu anda benim duygularımla oynamasına dayanamam. Bu ölümcül bir darbe olur.

Misha bana doğru bir adım atar ve elim aramıza girer. "Hayır, Misha," diye yalvarırım, sesim acıdan gerilir.

İfadesi yumuşar, ta ki ilk öpücüğümü veren adama bakana kadar.

İçimden bir hıçkırık kopar ve kalbim göğsümde burkulur. "Senin istediğin olsaydı, ben çoktan ölmüş olurum. Bunu bana çok açık bir şekilde gösterdin. Şimdi de sanki gerçekten umursuyormuş gibi bana mı bakıyorsun?" Kafamı sertçe sallarım. "Hiç katılmadığım bu savaştan bıktım."

İki büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapatır ve avuç içleriyle yüzümü kavrar, bana yukarı bakmamı zorlar. Gözleri, milyonlarca güneşin yoğunluğuyla benimkilere kilitlenir.

Yüzüm olan biten her şeyin baskısı altında parçalanır, ama bir hıçkırık kaçmadan önce Misha, "İşte bu yüzden" diye homurdanır.

Ağzı, ruhumu parçalayan bir öpücükle ağzıma çarptı.

Aklım ona karşı koymam için çılgılık atıyor, ama kalbim unutulmaya yüz tutuyor.

Ellerimi kaldırıp onu itmeye çalışıyorum, ama bu sadece onun kolunu bana dolmasına ve vücudumu kendine hapsetmesine neden oluyor.

"Misha," diye ağlayarak ağzına fısıldıyorum.

Beni ayağımdan kaldırır ve yatağına taşır, oraya düşeriz, ağırlığı beni yatağına bastırır.

Yüzümü ondan çevirip bağıriyorum, "Dur! Tanrım, lütfen dur."

Yüzünü saçlarıma bastırıyor ve ikimiz de nefesimizi toparlarken hareketsiz yatıyoruz.

Olan biteni sindiremeden pencereye bakarak dakikalar geçiyor gibi geliyor.

"Yalan söyledim," diye fısıldadı sonunda.

Dudaklarımı sıkıştırıp gözlerime dolan gözyaşlarını zorla yutuyorum.

"Hâlâ hissediyorum," diye itiraf ediyor

Misha. Nefesimi tutuyorum. "Ne?"

"Bu lanet olası kıvılcım." Başını kaldırırken kıkırdar ve gözlerinin yüzümde yaktığını hissederim. "Bu bir kıvılcımdan çok daha fazlası. Bu lanet olası bir duygu cehennemi."

Yavaşça yüzümü çevirip gözlerimizi buluşturuyorum. "O zaman neden bana bok gibi davrandın?"

Kafasını sallar. "Çünkü sen düşmanım."

Çenem titrerken fısıldarım, "Düşmanın olmak istemiyorum."

Onun yoğun mavi irislerine bakarken, benden sakladığı duyguların gözlerini doldurduğunu görüyorum, o kadar hassas bir bakış ki kalbimi parçalıyor.

"Bratva'yı terk edemez misin?" diye soruyorum, ruhumun derinliklerinde cesaretle filizlenen bir umut tohumuyla.

Misha başını sallar. "Bu, benim senden aileni terk etmeni istemem gibi bir şey." Aptalca, "Kaçabiliriz" diyorum.

Karanlık bir kahkaha kaçıyor ağzından. "Bratva ve mafyadan öylece kaçamazsın."

Umut filizi solmaya başlar. "O

zaman ne yapacağız?"

O başını sallar. "Hiçbir fikrim yok."

"Hepsi bu mu?" Kaşlarım acı içinde birleşir. "Yine düşman olmaya mı döneceğiz?"

"Hiç durmadık ki."

Beni itmeye başlar ve çaresizlik içinde ellerimle çenesini kavrar ve dudaklarımı dudaklarına bastırırım.

Misha tehditkar bir hırıltı çıkarır, sonra tüm ağırlığıyla tekrar bana çarpar. Bu sefer öpücüğü derinleştirdiğinde onu durdurmadım.

O adama tüm duygularıyla öpüyorum. Hayal kırıklığını. Kalp ağrısını. Yorgunluğu. Umutsuzluğu. Ve onun dili benim dilimi okşarken, aşk ve umut göğsümde tam anlamıyla çiçek açıyor.

Kontrolümüzü kaybediyoruz, ellerimiz birbirimizi okşarken, ağızlarımız birbirimizi yutuyor. Öpücük o kadar yoğun ki başım dönüyor.

Misha'nın eli göğsümü kaplar ve dokunuşu neredeyse ısırır gibi.

"*Iisus Khristos!*" Öpüşmeyi keser ve bana ihtiyaç ve öfkenin karışımıyla bakar. "*Trakhni moyu zhizn'.*"

"Hayatımı mahvet" dediğinde, sesinde işkenceyi duyabiliyorum - bratva'ya olan sadakati ile bana olan arzusu arasındaki mücadelesini.

Elimi çenesine koyuyorum ve gururumu bir kenara bırakarak yalvarıyorum, "Beni seç." *Lütfen.* "Bizi seç."

Misha'yı tanıdığımdan beri ilk kez, gözlerini kapatırken yüzünde acı var. Benden uzaklaşıyor, sırt üstü düşüyor ve kemiklerimin derinliklerinde hissettiğim bir inilti çıkarıyor.

Bratva'yı seçiyor.

Başımı sallayarak, gözyaşlarımı tutmak için tüm gücümü kullanıyorum ve yatağından kalkıyorum.

"Lütfen kapıyı aç," diye fısıldıyorum.

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum ve Misha kalkıp kapının kilidini açarken, çenemi kaldırıp gururumun kalan parçalarına tutunarak yatak odasından çıkıyorum.

Tamamen bitkin bir halde, onun süitinden çıkıyorum, ancak onun süiti benimkiyle aynı koridorda. Titreyerek nefes alıyorum ve cebimden anahtar kartını çıkarıp odama doğru yürüyorum ve kilide kartı okutuyorum.

İşte bu kadar. Ailem istese de istemese de, St. Monarch's ile işim bitti.

Kapıyı kapatmak için döndüğümde, Misha elini kapıya vurur ve içeri girer, diğer eliyle boynumun arkasını kavrar.

Beni kendine doğru çeker ve gözleri beni yakarken, "Seni bırakamam. *Khristos*. Seçim yapamadığım için mahvoldum." diye homurdanır.

Geri çekilmeye çalıştığımda, kapıyı çarparak kapatır ve beni daha sıkı tutar. "Beni seçim yapmaya zorlama, Aurora."

"Seni seçim yapmaya zorlayan ben değilim," diye ağlarım. "Bana kalsaydı, ailemle senin ailen arasında savaş olmazdı."

"Babanla konuşabilir misin?" diye imkansız istiyor. "Bratva ve mafyaya kârının payını ödemeyi kabul ederse, savaş sona erer."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Babamın beni dinleyeceğini de nereden çıkardın?" Odayı işaret ettim. "Beni bu bok çukuruna, nasıl bir yer olduğunu söylemeden gönderdi. O inatçı ve sert bir adam." Misha'dan uzaklaştım ve başımı salladım. "Tıpkı hepiniz gibi. Hiçbiriniz uzlaşmaya yanaşmıyorsunuz."

"Ben lanet olası bir infazcıyım," diye bağırır Misha. "Bratva'da uzlaşma, yaşam ve ölüm arasındaki farktır." Aramızdaki mesafeyi kapatır, beni kollarımdan yakalar ve sarsar. "Ben, hedefleri ortadan kaldırmak için gönderdikleri kişiyim. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Anladığımı halde başımı sallarım.

"Baban borçlarını ödemediği için ticarete devam ederse, aileni öldürmek zorunda kalacağım." Yüzünde derin çizgiler oluşturan dayanılmaz bir acı belirir. "Seni öldürmek zorunda kalacağım. Müzakere yok, uzlaşma yok. Emir verilecek ve ben itaat etmek zorundayım."

*Ya da itaatsizlik ettiği için
öldürülecek. Bu savaşta kazanan
yok.*

"Anlıyorum," diye fısıldarım. Gözlerine bakarak, içtenlikle, "Seni bu duruma düşürdüğüm için özür dilerim. Tanıştığımızda kim olduğunu bilmiyordum," derim.

olduğunu bilmiyordum."

Misha başını sallar, yüzünde yoğun duygular savaşıır. "Seni bırakmadan nasıl sadık kalabilirim?"

"Bilmiyorum." Çenem titremeye başlar, kalbimin nasıl parçalandığını saklayamam. "Yeterince sıkı çalışırsam, babamın imparatorluğunu devralabilir ve tüm bunlara son verebilirim, ama o zamana kadar... belki arkadaş olabiliriz?"

"Senin lanet olası arkadaşın olmak istemiyorum," diye bağırır, sakinliğini açıkça yitirir ve bu beni bir adım geriye çekilmeye zorlar.

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükselir ve beni öldürecekmiş gibi görünerek aramızdaki mesafeyi kapatır. Kollarını bana dolandır ve ağzı benimkini esir almadan hemen önce, gözlerinin derinliklerinde mutlak bir kalp acısı görürüm.

O da benim kadar acı çekiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Misha

Siktir, tam da kaçınmak istediğim şey bu. Çok uğraştım ama bugün bir şekilde kontrolümü kaybettim.

Ne zaman oldu, bilmiyorum bile.

Aurora'nın diline dilimle vururken, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü duygu göğsümde kasılıyor.

Tadı hatırladığım kadar tatlı.

İkiye bölünmüş durumdayım – bratva'ya sadakat yemini eden asker ve sadece bir kadını sevmek isteyen adam.

Tanrım, yardım et. Bu bizim için mutlu sonla bitmeyecek.

Yine de onu bırakamam. Kollarımda çok mükemmel hissettiriyor.

Dişlerim onun dolgun alt dudağını çekerken, dilim onun dilinin tadını çıkarır.

Kalbim ikiye bölünür, ta ki o bana yaklaşmak için parmak uçlarına yükselene kadar. Ellerini gömleğime geçirip inler, sesi içimde yanan aynı arzuyla doludur.

Siktir, ne yapıyorum ben?

Ateşle oynuyorum ve ikimiz de öleceğiz.

Onun süitinden çıkmak yerine, elim gömleğinin altına kayıyor ve susuzluktan ölen bir adam gibi, ipeksi teninin hissini içime çekiyorum.

Onu tüm varlığımla istiyorum.

Avuç içim göğsünü kapladığında ve ondan bir inilti kopardığımda, son gücüm güneşin önündeki sis gibi yok oluyor ve kalbimde büyüyen aşka teslim oluyorum.

Öpüşmeyi bırakıp, serbest kalan elimi çenesine götürüyorum ve başparmağımla şişmiş dudaklarını okşuyorum. "Hâlâ bakire misin, *moy malen'kiy olen*?"

Yanaklarına pembe lekeler yayılır ve cevap vermesi sanki sonsuza kadar sürer. "Evet."

Tanrıya şükür!

Gözlerim onun gözlerine kilitlenirken avucumla yanağını okşuyorum. Düşünmek bile kibirli bir şey ama yine de soruyorum, "Beni bekledin mi?"

Aurora'nın bakışları yüzümü tarar ve bana siktir git diyecekmiş gibi hissederim, ama o "Bunu yapmış olmam üzücü mü?" diye sorar.

"Siktir," diye şok içinde nefes alıyorum.

İki lanet yıl boyunca, bu kadın bizim paylaştığımız tek geceye tutunmuş.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Saf bir memnuniyet göğsümü doldururken bir an duruyorum, sonra "Hayır, üzücü değil" diyorum. Tutamayacağım bir sırtışıla ekliyorum: "Ben de benim olanı çalan bir pisliği işkence edip öldüreceğim diye düşünüyordum."

"Çok mu kibirli?" diye alay ediyor.

"Hayır, sadece çok sahiplenici ve kıskançım," diye itiraf ettim. Aurora'nın kahkahası havayı doldurdu, ama kulağa hüzünlü geliyordu.

İkimiz de bize ait olmayan zamanı çaldığımızı biliyoruz. Bir noktada, ben bratva'ya dönmek zorunda kalacağım ve o da ailesine dönecek.

Ama şu an varız.

Ciddi bir tavırla, "Sana böyle davrandığım için özür dilerim. Bizim için en iyisini yapmaya çalışıyordum" diyorum.

Bunu benim için kolaylaştırmayarak, "Acıttı. Çok acıttı" diye itiraf ediyor. "Biliyorum." Ona vurduğum her darbeyi hissettim.

Gözlerim yüzünde dolaşıyor ve güzelliğinin her santimini hafızama kazıyorum.

Tanrım, o çok zarif.

"Bana bakıyorsun," diye fısıldadı.

"İki yıl oldu. Seni hayranlıkla seyretmeme izin ver."

Ağzı, gözlerini aydınlatan muhteşem bir gülümsemeye dönüşüyor. "Geçen ay beni gördün."

"Ama seni *gerçekten* göremedim."

Aurora'nın gözleri benimkilere derinlemesine bakıyor ve karşılaştığımız tüm engeller ortadan kalkıyor, geriye sadece biz kalıyoruz. Aramızdaki çekim, havadaki her molekülü doldurana kadar alevleniyor.

O benim için tek kadın. O olmadan hayatım boş kalır.

Yüzündeki kederin kaybolmasını izliyorum, ta ki aramızdaki güçlü duygular zümrüt rengi gözlerinde yansıyana kadar.

Beklenti, tanıştığımız geceki gibi artıyor ve yavaşça başımı eğiyorum.

Onun kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum ve ağzım ağzına değdiğinde, dilim dolgun dudaklarını okşuyor. Dudakları açılıyor ve ben başımı eğip dişlerimle alt dudağını çekiyorum.

Kıvılcım o kadar yoğun ki, sanki midem takla atıyor, kalbim göğsümde patlıyor gibi hissediyorum.

"Misha," diye fısıldadı, bu kelimede o kadar çok sevgi vardı ki, vücudum titremeye başladı.

Ellerim başının iki yanını bulur ve onu yerinde tutarken, kendimi ona bırakır ve onu deli gibi öperim.

Nefes nefeseyiz, dillerimiz birbirini okşuyor, dişlerimiz birbirini ısıtıyor.

Bizi bratva'nın olmadığı bir dünyaya götürebilecek öpücüğe her şeyimizi koyuyoruz. Aile yok. Savaş yok.

Bu, yoğun bir açgözlülüğün damarlarını doldurduğu bir dünya. Aurora D'Angelo'nun her santimini istiyorum ve beni hiçbir şey durduramaz.

Öpüşmeyi bırakıp, "Seni tatmak istiyorum" diye homurdanıyorum. O hafif ve özgür bir sesle gülüyor.

"Tatıyorsun zaten."

Kafamı sallayarak, kargo pantolonunun düğmesini açtım.

Aurora'nın gözleri büyüdü, ama fermuarı aşağı çekerken beni durdurmadı. Ses odada yankılandı ve güzel yüz hatlarında gerginlik belirdiğini görebiliyordum.

Ellerimi kalçalarına ve siyah kumaşın altına kaydırıyorum. "Hiç bir erkek sana dokundu mu?"

Kafasını sallar, dudakları aralanır ama hiçbir kelime çıkmaz.

"*Moy malen'kiy olen'* tamamen benimdir," diye mırıldanıyorum, yoğun memnuniyet sesimi kısıklaştırıyor.

Aşağı inip, kargo pantolonunu ve külotunu yere itiyorum, sonra "Kanepeye otur" diye emrediyorum.

Aurora pek emin görünmüyor, ama tartışmadan oturur ve bacaklarını hemen çaprazlayarak benden amını saklar.

Ağzımın köşesi sırtarak yukarı kalkar, ona doğru eğilirim, tişörtünü tutup başının üzerinden çekerim. "Saklanmanın faydası yok, *moy malen'kiy olen'*. Vücudunun her yerini göreceğim, tadacağım ve sikeceğim."

"Tanrım, Misha," diye nefes nefese kalır. Seçtiğim kelimelerden dehşete düşmekle, onlardan tahrik olmak arasında kalmış gibi görünür.

Karanlık bir kahkaha atarak, "Seni yozlaştıracığıma söz verdim," diyorum. Sütyenini açıp kumaşı pencerenin yanına atıyorum. "Sözümü tutuyorum."

Ayaklarının dibine diz çöküp ellerimi dizlerine koyuyorum. Gözlerim onun dik göğüsleri ve yumuşak karnında dolaşırken, hayatımı riske attığım amını görebilmek için bacaklarını açıyorum.

"Kusursuz," diye hayranlıkla fısıldadım.

O bir tanrıça ve ben onun ayaklarına tapınmaya hazırım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Avuç içlerim uyluklarının içinden yukarı doğru kayıyor. Gözlerim yüzüne kayıyor ve nefesini tutacak kadar gerginleştğini görüyorum.

"Nefes al, *moy malen'kiy olen'*," emrediyorum.

"Sen benim kadınlık organıma bakarken bacaklarım açık oturmak çok garip geliyor," diye itiraf ediyor.

Kıkırdayarak güldüm. "Bu tuhaflık uzun sürmeyecek." Ellerim uyluklarının tepesine ulaştı ve başparmağım klitorisini hafifçe okşadığında, vücudu sarsıldı ve tüyleri diken diken oldu.

"Bir şeye tutun," diye uyarıyorum onu, öne eğilirken. Ellerim kıcının arkasına kayıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Desteğe ihtiyacın olacak."

Gözleri büyüdü ve başımı eğmeden hemen önce içimden karanlık bir kahkaha kopardı ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim.

"Misha," diye tıslar, sözleri utanç ve belirsizlikle doludur.

Sonra aç bir adam gibi amına yapıştım.

"Tanrım!" diye bağırır. Eli kanepeye vurur, tırnakları kumaşa batar, kalçası yastıktan kalkar.

Dişlerim klitorisini sıyırdığında çenesi öne doğru düşer ve kaşları çatılır. Ağlayacak gibi görünür, ama bunun yerine dudakları açılır ve ihtiyaç dolu bir inilti çıkar.

Gözlerimiz kilitlenir, ben onun amını yalarken vücudu gerilir ve "Misha... Tanrım. Yardım et." diye bağırır.

Başparmağımla açıklığını daireler çizerek onu tahrik ediyorum, klitorisini emip ısııyorum, ta ki kıcı koltuktan tekrar kalkıp vücudu titremeye başlayana kadar. Kalçaları kontrolü ele geçiriyor, amcığı ağzımı ve çenemi ovuştururken açgözlülükle dönüyor, alabileceği tüm sürtünmeyi arıyor.

Serbest elim karnının üzerinden göğüslerine doğru hareket eder, dokunuşum sahiplenici ve serttir. Onun dik göğüslerini sıkarım, sonra meme uçlarını parmaklarımın arasında sert bir tomurcuk haline getiririm. Onu çekerek, orgazmından inmeye başladığında ondan bir inilti daha koparıyorum.

Bacaklarının arasındaki yumuşak kısa buklelere, karnına ve midesine bir öpücük konduruyorum.

Sonra düşerken yaralandığı zamandan kalma yara izini görüyorum. Parmaklarımı hilal şeklindeki izine götürüyorum ve ona büyük bir saygıyla dokunuyorum. Öne eğilip, pürüzlü çizgiyi öpücüklerle dolduruyorum, sonra vücudunda yukarı doğru ilerliyorum.

"Vay canına," diye hayranlıkla fısıldadı, sonunda orgazmdan indiğinde.

Diğer meme ucuna yapıştım ve etini ısırıp emdim, kendime onun mükemmel vücudunu tatmak için bir an izin verdim.

Aurora'nın elleri saçlarıma kayıyor, parmakları kısa saç tellerimi çekiyor. Onun uyarılmasının kokusu, çıkardığı sesler ve vücudunun dokunuşu beni deli gibi tahrik ediyor.

ve vücudunun dokunuşundan kafam çok güzel oluyor.

Tanrım, o kadar uçmuşum ki, bir daha asla gerçekliğe dönemeyeceğimden şüphe duyuyorum. Ölmek istediğim yer burası.

"Tanrım, Misha," diye mırıldanıyor zevkten sersemlemiş bir halde. "Bu harika bir his." "Kendini hazırla, *moy malen'kiy olen*'. Seninle işim henüz bitmedi."

Bölüm 19

Aurora

Cennet var, sonra da Misha'nın ellerinin ve ağzının üzerimde olması var.

Bu tarif edilemez bir şey.

Kalbim bir sinek kuşunun kanatlarından daha hızlı atıyor ve nefesim sadece hırıltıdan ibaret.

Bu bratva infazcısının önümde diz çökmüş halini görmek, kalbime doğrudan etki eden bir afrodisyak gibi.

Koyu renkli saçlarını parmaklarımla taradığım için saçları dağınık. Gözleri baştan çıkarma ve günahla dolu.

Ve ben onun ellerinde hamur gibiyim.

Tanrım, Tanrım.

Misha'ya olan güçlü duygularım beni boğarken, o an o kadar yoğun ki düzgün düşünemiyorum.

İki yıldır bu anı hayal ettim. Kaybını yas tuttum ama hayalimden vazgeçemedim. Şimdi bu gerçek oldu ve bu deneyimi Misha ile paylaşabiliyorum, birlikte olabilmemiz için bir yol bulmaya kararlıyım.

Onu bırakamam. Bende o kadar güç yok.

Misha'nın dili meme ucumu yalıyor ve onun önünde çıplak olmanın utancını çoktan unuttum.

Gömleğini çekerek, kumaşı başının üzerinden geçiriyorum, böylece gözlerim onun sert göğüs kaslarını seyredebilir.

Aniden omzuna kaldırılıyorum ve dudaklarımdan kahkahalar patlarken, beni yatak odama taşıyor ve yatağıma atıyor.

Vücudum zıplarken, dudaklarım inanılmaz mutlu bir gülümsemeyle kıvrılır. Misha pantolonunun düğmesini açar ve fermuarını indirirken gözlerim gördüğüm manzaraya odaklanır.

Pantolonunu ve boxerını aşağı ittiğinde dudaklarım aralanır ve kaşlarım saç çizgime kadar yükselir.

Ahh... tamam. Bu acıtacak.

"Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

Onun doğrudan sorusu yüzünden yanaklarım kızardı. Yine de, "RİA var" diye itiraf ettim.

"Neden hap kullanmıyorsun?"

Onun tuhaf sorusuna kaşlarımı çatıyorum.

İnsanlar genellikle seks öncesinde bu kadar ayrıntılı konuşmalar yapar mı?

Misha, ben cevap verirken dizini yatağa koyar, "Babam daha kalıcı bir şey istiyordu. Kaçırılmam durumunda ve..."

O, cümlemi bitirmemi engellemek için elini ağzıma kapatarak öne atılır.

"Anladım," diye homurdanır, hiç de mutlu görünmüyor.

İkimiz de çıplak vücutlarımızın birbirine değdiğini fark etmemiz bir saniye sürer. Uyluklarımın arasında sertleşmiş penisini hissediyorum ve karnım sanki onunla bir olmamı istiyor gibi sertçe kasılır.

Misha'nın ifadesi şefkatli ve sahiplenici bir hal alır ve ben onun mavi gözlerinde kendimi kaybederim.

O gözler benim sonum oldu. Hiç şansım yoktu.

Avuç içi ağzımdan uzaklaşır, sonra parmakları boynumdan aşağı doğru iner. Eli göğsümü kavradığında, ağzı çeneme iner ve açgözlü öpücüklerle tenimi okşar.

Misha bacaklarımı açmaya zorlar ve aralarına yerleşir. Sertliğini yarıklarımın arasında hissedince, vücudum arzuyla titremeye başlar.

Beklediğim şey buydu. Bekaretimi ona vermeden önce bir erkekle bu kadar güçlü bir bağ kurmak istiyordum.

Özel bir şey istedim.

Sertliği, kadifeyle kaplı çelikten yapılmış gibi hissediyorum ve o beni okşamaya devam ettikçe, içimde inanılmaz bir güç oluşuyor.

Ellerim omuzlarını bulur ve tırnaklarımı derisine batırır, sonra açgözlülükle geniş sırtını okşarım. Yüz yüze gelene kadar yukarı doğru hareket ederken kaslarının dalgalandığını hissederim, ağzı ağzıma yapışır.

Dişleri alt dudağımı çeker, sonra dili acıyı dindirir, sonra o beni adeta yutarken ben de onun cildini tırmalarım. Öpücük o kadar yoğundur ki başım döner ve daha fazlasını istediğimi sadece inleyerek ifade edebilirim.

Onun her şeyini istiyorum.

Misha öpüşmeyi bitirdiğinde, hoşnutsuzluğumu inleyerek ifade ediyorum ve bu onu güldürüyor. Sonra emrediyor, "Gözlerini bana dik, *moy malen'kiy olen'*."

Onun dipsiz mavi irislerine bakıyorum ve o bacaklarımın arasındaki girişe yerleşirken, vücudum beklentiyle titriyor.

İşte bu. Hayalini kurduğum an.

"Derin bir nefes al," diyor Misha, sesi yumuşak.

Duygularımdan gözlerim yaşlarla dolmaya başlar ve ben derin bir nefes alırken, Misha penisinin başını içime zorla sokar.

Anında bir yanma hissediyorum ve bunu tüm kalbimle istesem de, vücudum yaklaşan acıdan kaçmak için yukarı doğru hareket etmeye çalışıyor.

Elini kalça kemiğime sıkıca bastırır ve beni zorla yerinde tutar. "Derin nefes al, *krasivaya'*."

Bana küçük geyiğim demesini seviyorum, ama onun dilinde güzel kelimesini duymak midemde kelebekler uçuruyor.

Bunu seviyorum.

Misha diğeri elini başımın yanına koyar ve göğsünü benimkinden uzaklaştırarak aşağıya bakar ve bir santim daha içime girerken izler.

"*Iisus Khristos*, beni nasıl sardığını görmek aklımı başımdan alacak."

Aşağıya bakıyorum ve o içime daha derine girerken mükemmellik hissiyle kapılıyorum.

Keskin bir acı hissederek başımın yanındaki kolunu tutuyorum.

"Isır beni," diye emrediyor.

"Ne?" Aklını kaçırmış gibi ona kaşlarımı çatıyorum.

Çenesini koluna doğru sallıyor. "Isır beni. Sertçe iteceğim."

Başımı çevirip derisinin altında kıvrılan damarları izliyorum ve dudaklarım açıldığında Misha'nın sertliği içimi dolduruyor. İtme o kadar sert ve acı verici ki, dişlerim derisine ve kaslarına batıyor ve içimden bir çığlık kopuyor.

Tanrım.

Oh.

Tanrım.

Acıyor.

"*Blyad'*," Misha dişlerini sıkarak homurdanır.

Kolunu ısırmaımdan kurtararak, dişlerimin bıraktığı izleri yalıyorum, sonra fısıldıyorum, "Üzgünüm."

Sonra o lanet olasıca daha derine giriyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve keskin bir yanma hissiyle inliyorum. Sanki beni ikiye bölüyormuş gibi hissediyorum ve eminim ki penisi nefes almakta zorlanan ciğerlerime çarpacak.

"Üzgünüm, *krasivaya*." Sanki beni rahatlatmaya çalışır gibi elini kalçamda yukarı aşağı gezdirir.

Gözlerimi açtığımda, bana tam bir bağlılıkla bakıyor - sanki beni gerçekten seviyormuş gibi.

Duygular her yanı mı kaplıyor ve çenem titrerken, Misha eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Ön koluna yaslanarak, hala ona sıkıca tutunan elimi yorganın üzerine bastırır.

O içimden çıktığında, yanma hissinden irkilirim, ama o tekrar içeri girdiğinde hissettiğim yoğun ve keskin acıya hiçbir şey beni hazırlayamaz.

"Misha," ağrı çok fazla olduğunda inlerim. "Acıyor."

"Biliyorum, *moy malen'kiy olen'*," diyor gergin bir sesle. "Daha yavaş yapamam."

"O zaman daha hızlı git," gözyaşları içinde nefes nefese söylüyorum. "Sadece hızlı git."

Ağzı benimkine değişiyor ve nefesleri benimkilerle çarpışırken, içimden çıkıyor ve adeta içime çakılıyor.

Göz yaşlarım şakaklarımdan aşağı akarken dişlerimi sıkıyorum. Misha yüzümdeki acıyı görmüş olmalı ki kollarını altıma sokuyor ve beni vücuduna sıkıca sarıyor. Kulağımın yanında ağzını hissediyorum ve "Acıttığı için çok üzgünüm" diye homurdanıyor.

Hızını yavaşlatıp tembel bir dalışa geçer ve sanki beni etrafına sarmış hissini zihnine kazımaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Tamamen dolmuş hissediyorum ve yavaşlayan ritimle acı dayanılabilir hale gelene kadar azalıyor.

Vücudum gevşemeye başladığında, Misha başını kaldırıp yüzüme bakıyor. "Daha iyi misin?"

Dudaklarımın kenarında titrek bir gülümseme oluşurken başımı sallıyorum. "Çok daha iyi."

"İyi," diye homurdanır, "çünkü bu yavaş tempo beni öldürüyor."

Serbest elimle çenesini kavrarım ve parmak uçlarım, cildinde oluşan saat beş gölgesinin hissini zevkle tadarım.

"Ben iyiyim. Daha hızlı yapabilirsin," diyorum onu cesaretlendirmek için.

Misha benden uzaklaşarak bacaklarımın arasına diz çöker. Sertleşmiş penisini içimden tamamen çıkarır ve öfkeli görünümlü penisini kaplayan kanı gördüğümde kaşlarım yukarı kalkar, gözlerim büyür ve ağzım açık kalır.

Misha'nın penisinde kendi kanımı görmek beni tahrik ediyorsa, bende bir sorun mu var?

Misha benim tepkimi görür, ağzının köşesi kötücül bir sırtışla yukarı kalkar, sonra parmağını kanın içinden geçirir ve ağzına götürür.

Onun parmağındaki kanımı emmesini izlerken nefesim hızlanır, sonra şöyle der: *"Tvoya krov' na vkus sladkaya, malen'kiy olen'."*

Kanımın tatlı olduğunu söylediğini duyunca içim ateşle doluyor ve çok ihtiyacım olan sürtünmeyi yaratmak için uyluklarımı birbirine sürtmek istiyorum.

Sonra, sanki adam beni kendiliğinden tutuşturmaya çalışıyormuş gibi, parmaklarını penisinin etrafına dolayarak yavaşça yumruğuna pompalıyor.

Kahretsin.

Öldüm

ben.

"Bu çok seksi," diye itiraf ediyorum boğuk bir sesle, ne kadar tahrik olduğumu saklayamadan.

Misha kanlı elini yüzüme getirir ve dudaklarımı, çenemi ve yanağımı bekaretimin kalıntılarıyla kaplar.

"Çok. Seksi. Güzel," diye homurdanır, gözleri aşırı sahiplenme duygusuyla bana bakıyor.

Boynuma doğru iner ve parmakları boğazımı kavradığında, bakır ve tahrik kokusunun karışımını alırım.

Parmakları sıkışarak nefes almamı engelleyecekmiş gibi olurken, içime sertçe girer. İki elimle onun ön kolunu tutarım, sertçe becermeye başladığında tırnaklarım onun derisini yırtıp geçer.

Acı, yoğun zevkle karışıyor ve kulağa tuhaf gelse de, bunu o kadar çok seviyorum ki, kalçalarım Misha'nın her sert itişine karşılık vermek için hareket etmeye başlıyor.

Vücudumuz bize özgü bir ritim bulur. Hem kirli hem tatlı, hem acımasız hem şefkatli, hem bağımlılık yapıcı hem de takıntılıdır.

Hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde bir bütün oluyoruz ve sanki birbirimizin ruhunun bir parçasını ele geçirmişiz gibi hissediyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Misha

Tıpkı işkence gördüğüm gün, zihnim Aurora'yı ilk öptüğüm ana gittiği gibi, ben de ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar onun tarafından tüketiliyorum.

Bratva yok.

Yaptıklarımın sonuçları hakkında hiçbir düşünce yok.

Sadece onun vücudunda bulduğum zevk ve aramızda oluşan kopmaz bağ var.

Arkadaşlarımı, kız kardeşimi, bratvayı seviyorum, ama Aurora'ya olan hislerim bunlarla karşılaştırılmaz.

O. Bana. Sahip.

Ruhum. Vücudum. Zihnim.

Sıkı amını sikimle doldururken, beni saran sıcaklığın tadını çıkarırken, ona asla gerçekleşmeyen hayalleri olan çocuğu veriyorum. Ona düşmana aşık olmaya cesaret eden adamı veriyorum.

Ona ruhumdaki tüm karanlığı, öldürdüğüm otuz sekiz kişinin çığlıklarını veriyorum.

Geçmişimi, bugünü ve geleceğimi onun ayaklarının dibine seriyorum çünkü o olmadan yaşamın bir anlamı yok.

O, bu boktan gezegende yaşamın var olmasının nedeni oluyor. O benim büyük patlamam, dinim, tam anlamıyla takıntım.

Kalbim sadece Aurora D'Angelo için atıyor.

"*Ya lyublyu tebya.*" Sözler boğuk ve sert, bir aşk ilanı gibi değil, daha çok bir tehdit gibi geliyor.

Belki de onu tattığım için, onu asla bırakmayacağımdandır.

Aurora, "Ben de seni seviyorum" diye fısıldayarak özgürlüğünün tabutuna son çiviye çakıyor.

Bu sözleri tatma ihtiyacı ile ağzım onun ağzına çarpar. Vücudum onun vücudunu benimkinin altında ezip, ellerimi kalçalarının altına sokarak, onu sıkıca kavrar ve acımasızca ona vururum.

Aramızda ecstasy oluşur ve Aurora, dilim onu sikip dişlerim dudaklarını şişene kadar ısırırken ağzıma inler.

Zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve orgazm olmamak için kıcımı sıkarım.

Başımı kaldırıp Aurora'nın gözlerine bakıyorum. "Yaklaştın mı?" "Sanmıyorum."

Siktir et, yapamazmış.

Ondan çıkıp, orgazmımı durdurmak için penisimin tabanını sıkıştırıyorum. Dürtünün geçmesini bekliyorum, sonra Aurora'nın bacaklarını olabildiğince açıyorum.

Avuç içim onun amına değiyor.

"Tanrım, Misha," diye inler, sırtı kavislenir.

"Siktiğimin orgazm olacaksın," emrediyorum, ses tonum bunun tartışmaya açık olmadığını açıkça belirtiyor.

Klitorisini sıkıştırıp parmağımı sinir demetinin üzerinde gezdiriyorum ve kadınımdan istediğim tepkiyi alıyorum. Elleri yorganı sıkıca kavırıyor ve gözleri bana arzuyla bakıyor.

"Daha fazla," diye yalvarır.

O yatakta kıvrana kadar hareketleri tekrarlıyorum, sonra kalçalarını tutup tekrar içine giriyorum.

Aurora'nın boğuk bir çığlık atması için sadece iki itme yeter, zevk onu sararken vücudu titriyor.

"Khoroshaya devochka," iyi bir kız olduğu için onu övüyorum.

O benim penisimi sıkıca kavrarken, ben de testislerim gerilip kendi orgazmım beni ele geçirene kadar ona vurmaya devam ediyorum. İtmelerim aniden sarsıntılı ve koordinasyonsuz hale geliyor, bedenimi kasıp kavuran aşırı zevk kontrolümü tamamen elimden alıyor.

Aklımın son sınırlarına kadar ecstasy'yi yaşarken ona dalmaya devam ediyorum, sonra onun üzerine sürünerek düşüyorum, onu bedenimin altında ezmeme gerekiyor.

"*Khristos*," diye nefes nefese kalarak söylüyorum. "Vücudunu çok seviyorum."

Aurora, dünyadaki tüm mutluluğu içeren bir kahkaha atar ve ona bakmak için yukarı doğru iterek, cildini kaplayan kanın görüntüsünün tadını çıkarırım.

"Kırmızı sana yakışıyor." Sözlerim, çok sağlıksız bir takıntıyla dolu bir şekilde çıkıyor.

Ondan çekilirken, onun irkildiğini izlerim. "Ağrı nasıl?"

"Katlanılabilir."

"Yalancı."

Yataktan kalkıp onu kucağıma alıp banyoya götürdüm. St. Monarch'ın duşlarını seviyorum. Lanet bir seks partisi için yeterince büyükler.

Aurora'nın ayağa kalkmasına yardım ettim, sonra muslukları açtım. Soğuk su üzerimize fişkırdı, o da çığlık attı ve ısınmak için vücuduma sokuldu.

Onun çok sevimli olduğunu düşünerek gülümsüyorum.

Bir şişe *L'Occitane* vücut şampuanı alıp etiketini okudum ve kiraz çiçeği kokulu olduğunu gördüm. "Demek kokun bu," diye mırıldandım kendi kendime.

Şişeyi açıp derin bir nefes alıyorum ve yüzümde bir gülümseme belirirken, avucuma biraz sıvı döküyorum.

Ellerimde yeterince köpük oluşana kadar sabunu ovuşturduktan sonra, avuç içlerimi omuzlarından göğüslerine doğru gezdiriyorum.

"Meme uçların harika," diye iltifat ediyorum, sabunu cildine masaj yaparken, ona gösterdiğim ilgiden meme uçlarının daha da sertleştiğini izliyorum.

"Uh... teşekkürler?" Biraz garip bir şekilde gülüyor. Gözlerim yüzüne kilitleniyor. "Utangaç mısın?"

Yanaklarına yumuşak pembe bir kızarıklık yayılıyor. "Evet." İnanması zor.

"Cidden mi?" diye soruyorum. "Sen lanet olası bir şahesersin. Neden güvensizsin ki?"

"Kendime güvensiz değilim." Dişleriyle alt dudağını ısırıyor. "Bir erkeğin önünde ilk kez çıplak kalıyorum."

Tabii.

Yüzümde aşırı kibirli bir gülümseme yayılır. "Bunu duyduğuma sevindiğimi saklamayacağım bile."

Aurora kahkahayı patlatır. "Sanırım göğüslerim temiz."

Ellerim kaburgalarından aşağıya, yumuşak karnına doğru kayıyor. Durup, "Sit-up yapmayı bırak. Altı paket karın kasın olmasını istemiyorum," diyorum.

Gözleri karnına kayar, sonra tekrar yüzüme döner. İsteğim karşısında şok olmuş gibidir. "Sarkık karnımı mı seviyorsun?"

Ciddi bir ifade yüzümü gerginleştirir ve sesim keskinleşir: "Bir daha asla kendin hakkında böyle konuşma." Elim, sahiplenici bir dokunuşla yumuşak karnını kaplar. "Vücudunun bu kısmı çok seksi. Beni çıldırtıyor."

Hızla başını sallar. "Tamam."

Elim bacaklarının arasına kayar. "Ama bu benim en sevdiğim." Bana gözlerini devirmeye cesaret eder. "Eminim."

Kalçalarını tutup onu döndürdüm. Aurora, onu fayanslara doğru bastırıp elimi sertçe poposuna indirdiğimde şaşkın bir ses çıkardı.

"Bana küstahlık mı ediyorsun, *moy malen'kiy olen*?"

Sanki bir şaplak daha için yalvarır gibi kıcını dışarı çıkarırken masumca "Hayır" der.

İki elimle kalçalarını kavrarım ve göğsümü omuzlarına bastırarak ona yaklaşır ve "Yalancı" diye homurdanırım.

"Uh-huh," diye mırıldanır, vücudu benimkine doğru itilirken, kıcını sertleşen sikimin üzerinde sürter.

"Seni sikmemi ister misin, *krasivaya*?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye inliyor, sikime sürtünmeye devam ederken, "Ağrım var ama tahrik oldum. Şu anda sana dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Seni sikmenin birçok yolu var," derim, bir elim ön tarafına kayarken. Orta parmağım onun yarıklarından kayar. "Bacaklarını aç."

Aurora bacaklarını açarak amına erişmemi sağladı. Sadece orta parmağımı kullanarak, klitorisine hızlıca dokundum.

Diğer elimle kalçalarını sertçe okşuyorum ve ona doğru itmeye başlıyorum

"Tanrım," diye fısıldar, sesi arzuyla doludur. "Bu işkence." Yanağı fayanslara sürtünüyor, elleri duvara düz bir şekilde yayılmış. "Beni sik, Misha."

"Acıyor," diye hatırlatırım ona.

"Umurumda değil."

Kıcını geri çekip, duruşumu genişletiyorum, ama o benden çok daha kısa olduğu için bu pozisyon işe yaramıyor.

"Siktir et," diye mırıldanarak onu döndürdüm. Kalçalarından kaldırarak, "Bacaklarını bana dolan," diye emrettim.

O emri yerine getirdiğinde, onu fayanslara doğru bastırıp ıslak sıcaklığına dalıyorum. Amcığı her santimimi içine almaya çalışırken

ve yüzünde acı bir ifade belirirken, elleri duvara vurur, tutunacak bir şey arar.

"Kollarını boynuma dolaş."

Aurora bana yapışır, göğüslerimiz neredeyse birbirine yapışır. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş ve dudaklarımız birbirine değmiş halde, onu sertçe sikmeye başlarım, vücudunu benimkine sürtmeye zorlarım.

"Misha," diye inliyor.

Acı ve zevkin karışımını sevdiğini izlerim ve bu, kanımı kaynatır, damarlarımdan kaynıyormuş gibi hissederim.

"Benim küçük geyiğim sert seviyor," diyorum, bu keşif beni heyecanlandırdığı için sesim alçalıyor.

Endişe yüz hatlarını gerginleştirir. "Bu kötü bir şey mi?"

Kafamı sallarım. "Hayır, bu beni dünyadaki en şanslı piç yapar."

Konuşmayı bitirdikten sonra, onu fayanslara daha sert bastırıyorum ve çığlık atana kadar onu sikiyorum, "Misha! Oh, Tanrım. Siktir. Öleceğim. Siktir." Vücudu titremeye başladığında, sanki nöbet geçiriyormuş gibi nefes nefese kalıyor. Ağzı açılıyor ve ecstasy onu sarıyor. "Siktir. Siktir. Siktir," orgazm olurken inlemeye devam ediyor.

"İşte böyle, *moy malen'kiy olen'*," diye onu tamamen kontrolünü kaybetmesi için cesaretlendiriyorum. "Çok güzel boşalıyorsun."

Kollarımdaki görüntüye dalmışken, ikinci kez boşalırım, onun vücudunun derinliklerinde.

Bölüm 21

Aurora

Yatağımda uzanmış, Misha'nın uyuyan yüzüne bakıyorum.

Rüya mı görüyorum?

Birkaç dakika uykuya daldı ve yüz hatları gevşediğinde onu iyice görebiliyorum. Artık o kadar tehlikeli görünmüyor ve ağzının etrafındaki sert çizgiler kaybolmuş, bana kulüpte tanıştığım adamı hatırlatıyor.

Gözlerim kollarına kayıyor ve dövmelelerini inceliyorum. Kanatlar, yılanlar ve dua eden ellerin ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Sağ kolunda yıldızların yanına daha fazla yazı eklenmiş.

Okumaya çalışıyorum ama sinirlenip vazgeçiyorum, parmağımla yıldızın dış hatlarını hafifçe izliyorum.

"Onlar öldürdüğüm insanların isimleri," diyor Misha, sanki cinayetleri itiraf etmiyormuş gibi yumuşak bir sesle.

Bakışlarım onun yüzüne kayar ve gözlerinin açıldığını izlerim. Yavaşça başını çevirip bana bakar. "Her cinayetten sonra ismi ekliyorum."

"Neden?"

Misha omuz silkiyor. "Onur nişanı takmak gibi bir şey."

Tanrım.

Otururum ve göğüslerimi örtmek için çarşafı çekiyorum. Gözlerim ellerine kayıyor. "Sadakat seni aile yapar," diye fısıldıyorum, sol elinin arkasındaki cümleleri okurken.

Gerçeklik acı bir hap gibi içime işliyor ve Misha yataktan kalkıp giyinmeye başladığında midem düğümleniyor.

Yatağın benim tarafına doğru yürürken, parmakları çenemi kavrar, başımı geriye eğip ona bakmamı sağlar. Bir an birbirimize bakarız, gözlerim kalması için yalvarır, onunki ise ne kadar üzgün olduğunu söyler.

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurur, kokumu içine çektiğini duyarım, sonra bırakır ve yatak odasından çıkar.

Süitin kapısının kapandığını duyarım ve göğsümdeki dayanılmaz acıya karşı gözlerimi kapatırım.

Sadece bir rüyaydı.

Sevişmemizin kokusundan uzaklaşmam gerektiğinden, yataktan kalkıp bir şort ve tişört giydim.

Anahtar kartımı alıp cebime sokuyorum ve süitten çıkıyorum. Abbie'nin kapısını çalıyorum ama cevap vermiyor, kaşlarını çatıp nerede olduğunu merak ediyorum.

Koridordan aşağı inip merdivenlerden aşağı inerken, yemek salonunu ve bazı derslikleri kontrol ettim. Kaçma ve kurtulma derslerinin verildiği odaya vardığımda, Abbie'nin "Siktiğimin taşaklarını koparacağım!" diye bağırdığını duydum.

Kahretsin.

İçeri daldım ve depoya açılan arka kapıya doğru koştum.

Abbie'nin hala sandalyeye bağlı olduğunu ve Alek'in ona şeytani bir şekilde sırttığını görünce, öfkemi kaybeder ve ileri atılırım.

Alek'in gözleri bana çevrilir ve Abbie'yi çözmeye başladığını izler.

"Kurallar böyle değil," diye uyarır beni.

"Umurumda değil," diye bağırırım ona.

Alek o kadar hızlı hareket eder ki, ben sadece bir adım geri atabiliyorum. Kolunu uzatır ve beni boğazımdan yakalar.

Çenemi kaldırıp gözlerine bakarak, "Çek elini üzerimden" diye tıslarım.

"Yoksa ne olur?" diye alay eder.

"Yoksa kolunu kırarım kardeşim," diyor Misha aniden, sesi affetmez bir tonda.

Alek beni iterek bırakır, ama ben dengemi sağlar ve hızla Abbie'nin bağlarını çözerim.

O da ayağa kalkar ve kapıya doğru koşar.

Alek ve Misha birbirlerine bakışırken, ben de arkadaşımın peşinden koşarım.

Merdivenleri koşarak çıkarken ona yetişiyorum.

"Abbie!"

"Altıma işeyeceğim," diye bağırır.

Anahtar kartımı çıkarıp onu geçerek, olabildiğince hızlı koşarım. Kapıma ulaşınca, Abbie koşmaya devam edebilsin diye hızla kapıyı açarım. Birkaç saniye sonra, "Oh, Tanrım. Evet. Evet. Oh, Tanrım. Evet." diye inlediğini duyarım. Tekrar inler, sanki orgazm oluyormuş gibi.

Aklım Misha'nın Alek'i tehdit etmesine gider ve iki arkadaşın benim yüzümden birbirlerini dövmemelerini sağlamak için Abbie'ye seslenirim, "Beş dakikaya dönerim."

"Ne?" Kapıyı kapatıp koridorda koşarken onun bağırdığını duyuyorum. Hızla merdivenlerden aşağı inip, sınıfların bulunduğu koridora sağa dönüyorum.

Odanın arka kapısına ulaşip depoya girmek üzereyken, Alek'in "Onu becerip sisteminden attığın için şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sorduğunu duydum.

Alek'e birlikte yattığımızı mı söyledi?

Bu darbe beni o kadar sert vurur ki bir adım geri atarım.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor Misha. "Sadece ona dokunma." "Yani sen ve düşman mı?" diye soruyor Alek.

Misha içini çeker. "Birlikte olmamız imkansız."

"O zaman neden onunla yattın?"

Bir hareket duyarım ve duvarın arkasına saklanırım, depodan çıkmaları ihtimaline karşı saklanabileceğim başka bir yer ararım.

"Aurora'da beni çıldırtan bir şey var. O anın heyecanına kapıldım," diye cevaplar Misha Alek'in sorusuna. "Bir daha olmayacak."

"Vur ve kaç, benim mottom hep bu olmuştur," Alek sanki büyük bir şaka gibi gülüyor.

Dudaklarım aralanır ve kaşlarım çatılır, kalbim paramparça olur.

Arkamı dönüp odadan koşarak çıkarım. Ağaçların gölgesiyle kaplı yola ulaşana kadar koşmaya devam ederim.

Misha'nın son hamlesi bu muydu? Beni sisteminden çıkarmak mı?

Ama... ama...

Göğsümde biriken hıçkırıkları ve ağzımı kapatan gözyaşlarını nefret ediyorum. Suyun havuza çarptığı sesin ağlamalarımı bastırması için şelaleye doğru koşuyorum.

Bana bunu yaptığına

inanamıyorum. Beni sevdiğini

söylemişti.

Beni sevdiğini hissettim.

Ve şimdi her şey bitti. Daha başlamadan mı?

Belimden eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, acımasız kalp ağrısı ve utanç içinde nefes nefese kalıyorum.

Misha beni

kullandı.

Tanrım.

Bekaretimi aldı ve şimdi Alek'e bununla övünüyor.

Utanç, kalp ağrısını hızla gölgede bırakıyor ve öfke damarlarımdan akıyor.

Dikleşip şelaleye bakıyorum.

Hiç kimse beni Misha'nın incittiği kadar incitmemişti.

Bir bratva infazcısından ne bekliyordun ki? Daha iyi bilmeliydin.

Başından beri planı bu muydu? Bana bok gibi davranabileceğini ve benim yine de kendimi ona atacağımı kanıtlamak mı?

Duvarlar etrafımda yıkılıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, vücudum hıçkırıklarla titrerken dudaklarımdan sessiz bir çığlık çıkıyor.

Ona bana yapmasına izin verdiğim şeyler. Onunla paylaştığım sırlar.

Misha sonunda benim bakire kanımı tattıktan sonra beni onunla kapladığı için mi gülüyorlar?

İçten içe, onunla seks yapmanın bizi sihirli bir şekilde bir çift yapmayacağını biliyordum, ama lanet olsun, bu bana tüm olasılıklara rağmen umut verdi.

Gözlerimi kapatıp, yıkımla dolu bir sesle, elimden geldiğince yüksek sesle çığlık atıyorum.

Beni öldürseydi daha merhametli olurdu.

Sadece karanlık çöktüğünde ve zaman kavramını tamamen kaybettiğimde ayağa kalkarım.

Kaleye geri dönerken içim ölü gibi hissediyorum ve içeri girerken çenemi kaldırıp omurgamı düzeltiyorum.

Merdivenlerin dibine vardığımda, Misha, Alek ve Armani üst kattaki köşeden dönüyorlar.

Yüzümde hiçbir duygu göstermeden merdivenleri tırmanıyorum ve onlar da sıraya girmek zorunda kalıyorlar. Onları geçerken Misha'nın arkadaşlarına "Sizinle sonra görüşürüz" dediğini duyuyorum.

Hızımı artırıp koridordan koşarak geçiyorum.

"Hey." Kolumu tutar ve ben dönünce, avucumun içi çenesine çarpar.

"Bir daha bana dokunma." Tehditkar bir adım atarım. "Benimle konuşma. Bana bakma. Yanımda nefes bile alma."

Gözleri bana dikilir. "Ne oluyor lan?"

Ona tüm öfkemle bakıyorum ve tüm kutsal varlıklara dua ediyorum, mafya prensesi gibi görünerek, "Benden istediğini aldın. İşimiz bitti." diyorum.

Arkamı dönüp kapıma koşuyorum ve anahtar kartımı okutuyorum. "Aurora," diye bağılıyor Misha. "Ne oldu lan?"

"Arkadaşlarınla Aurora D'Angelo'yu nasıl becerdiğini anlatıp gülün. Bu, zavallı hayatının en büyük başarısı olarak kalacak," diyorum alaycı bir şekilde ve kapıyı çarpıyorum.

Ona söylediğim sözleri daha döner dönmez pişman oldum, çünkü Abbie'nin beni izlediğini gördüm, tamamen şok olmuş bir halde, "Az önce ne dedin?" diye nefes nefese soruyordu.

"Ugh." Spor ayakkabılarımı çıkarır, Abbie'ye doğru yürür ve ona sarılırım. "Sadece bana sarıl. Beni sonra yargılayabilirsin."

Abbie beni sıkıca kendine sarıyor. "Misha ile yattın mı? Ne zaman?" "Evet," diye mırıldanıyorum. "Bugün."

"Ben bağlıyken mi?"

Başımı salladım ve suçluluk duyarak, "Özür dilerim," dedim.

"Misha ile yattığın için mi, yoksa beni dolu mesanemle sandalyeye bağlı bıraktığın için mi?"

"İkisi için de."

Nefesim kesilir ve Abbie beni daha sıkı sarar.

"Ona bekaretimi verdim, ama yine de benimle olmak istemiyor," diye hıçkırırım, daha güçlü olamadığım için kendimi zavallı hissediyorum. "Beni seçmeyecek."

"Ah, Ra-Ra," diye mırıldanır. "Çok üzgünüm."

"Acıyor," diye
inliyorum. "Biliyorum."

Güvenebileceğim tek kişi, hızla kabusla dönüşen rüyam hakkında ağlarken
beni kucaklıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Misha

Ne. Lanet. Olsun. Ne oluyor?

Birkaç dakika boyunca, Aurora'nın süitinin önünde aptal gibi duruyorum. Onun ağladığını duyuyorum, ama ne dediğini anlayamıyorum.

Ne oldu böyle?

Yatağından kalktığımda iyi görünüyordu.

Depoda bir tartışma çıkmıştı, ama en iyi arkadaşıma karşı onu korumuştum.

Kapıyı yumrukluyorum, lanet olası bir cevap istiyorum.

Kapı açıldığında, Abbie bana ayakkabısının altındaki pislikmişim gibi bakıyor. "Siktir git, Petrov."

Elimi kapıya vurup Abbie'yi iterek yolumdan çekiyorum. Gözlerim, yüzündeki gözyaşlarını silerken hızla bana sırtını dönen Aurora'ya takılıyor.

"Ne olduğunu bilmeye hakkım var," diyorum.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diyor Abbie sertçe.

Işığın hızıyla beni sinirlendiren kadına karanlık bir bakış atıyorum. "Yarın da yaşamak istiyorsan, çeneni kapat."

Tam bir şey söylemek üzereyken Aurora aramıza girer. "Onunla ben ilgilenirim. Bize bir dakika ver."

"Yatak odasında olacağım. Onu dövmek için yardıma ihtiyacın olursa bağır," der Abbie diğer odaya doğru yürürken.

Gözlerim Aurora'ya kilitlenir ve onun ne kadar üzgün olduğunu görünce, ne yapacağımı bilemem. "Ne oldu? Ben buradan ayrıldığımda her şey yolundaydı."

Benden birkaç adım uzaklaşır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Alek ile konuşmanı duydum."

Sesi buz gibi soğuktu ve omurgamdan bir ürperti geçti.

Aurora bana döner ve gözlerinde hiç sıcaklık yoktur. "O anın heyecanına kapıldın. Bir daha olmayacak," diye benim sözlerimi bana geri söyler.

Elimi enseme götürüp gergin kasları ovuşturuyorum. "Bu konuşmayı daha önce yaptık."

"Evet, sonra da benim bekaretimi aldın." Yüz hatları öfkeyle gerildi. "En azından seks yaptın, değil mi?"

Onu uzun bir süre izledim ve bu karışıklığı düzeltmenin bir yolu olmadığını bilerek, birlikte olabilmemiz için bir yol bulmaya çalıştım.

"Zamana ihtiyacım var," diyorum sonunda.

Aurora başını sallar ve boğazını temizleyerek, "Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi beklememi bekleme," diye mırıldanır.

Dört uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp, omuzlarından tutup eğilip, "Bir saniye durup, kendimizi içinde bulduğumuz boktan durumu görebilir misin? Bratva beni öldürecek ve babanın sana ne yapacağını sadece Tanrı bilir. Onları atlatmanın bir yolunu bulabilirsen, söyle bakalım."

Derin bir nefes alır ve gözlerindeki öfkenin bir kısmı kaybolur. "İmkansız bir durumda olduğumuzu biliyorum, ama sana bekaretimi verdim. İlk kez seks yaptım. Duygusal bir karmaşa içinde olmaya hakkım var bence."

Doğru. Kahretsin.

Onu göğsüme çekip kollarımı etrafına doladım. "O zaman kollarımda duygusal bir karmaşa ol."

Aurora bir kahkaha attı, ama kahkaha hızla hıçkırığa dönüştü. "Seninle olmak istiyorum, Misha."

Tanrım, kalbim.

"Ben de bunu istiyorum," diye mırıldandım. "Sadece ikimizden birinin ölmeden bir yol olup olmadığını anlamak için zamana ihtiyacım var."

O başını sallar ve aramızda sıkışmış olan kollarını çekip belime dolandır.

Başımı eğip dudaklarım kulağına değene kadar yaklaştım. "Seni seviyorum. Bunun yeterli olmadığını biliyorum, ama verebileceğim tek şey bu. Seni seviyorum."

Beni daha sıkı sarar ve yüzünü göğsüme sertçe bastırır. "Bu yeterli." Geri çekilir ve bana bakar. "Benim sadece bir fetih olmadığımı ve beni gerçekten sevdiğini bilmek yeterli."

Elimi yüzüne götürüp yanağını okşarım. "Bu sözleri söyleyeceğim tek kadın sensin, *moy malen'kiy olen*." Kıkırdarım. "Tabii, kız kardeşim ve Alek'in annesi hariç. Yani, romantik anlamda, tek sensin."

Dudaklarında güzel bir gülümseme belirir.

"Anlıyorum." "Yani aramız iyi mi?" diye sorarım başımı eğerek.

"Evet."

Dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurup, "Birlikte olmanın bir yolunu bulamazsam, sana olan aşkımdan şüphe etme. Seni hayatta tutmak, sana sarılmaktan daha önemli."

Yüz hatları gerildi. "Ya beni öldürme emri alırsan?"

Onun hayatına zaten suikast düzenlenmiş, ama bunu ona söyleyemem. Bunun yerine, "Her sorunu tek tek hallederiz" diyorum.

Onu bıraktığımda, "Peki bunu nasıl yapacağız? Sadece arkadaş mı olacağız?" diye sordu.

Lanet olası arkadaşlar. Bundan nefret ediyorum.

"Birbirimize karşı nazik olacağız. Arkadaş olursak, herkes bir şeyler döndüğünü anlar."

"Tamam." Bana titrek bir gülümsemeyle bakıyor. "Artık bana zorbalık yapamazsın."

Kıkırdarak, "Ben sana zorbalık yapmıyordum. Sadece mesafeli davranıyordum." diyorum.

"Beni kandırabilirdin."

Ona tekrar yaklaşıyorum ve parmağımı çenesinin altına koyarak soruyorum, "Son bir öpücük alabilir miyim?"

Siktir, bu bizim son öpücüğümüz olamaz. Ondan nasıl uzak kalacağım?

Duygularının yüzünü gerdiği halde sadece başını sallar.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp, hareketsiz kalarak sadece kokusunu içime çekiyorum. Onun hissini hafızama kazıyorum ve bunun bir ömür boyu sürmesi gerektiğini düşünerek nefret ediyorum.

Birlikte olabilmemiz için bir yol bulmalıyım.

Hayatımı riske atıp, bratva'nın başı Viktor ile görüşmek isteyeceğim. Birlikte olmamıza izin verirse, gerekirse onu kaçıırım.

Bir eylem planı oluştururken, elimi boynunun arkasına koyup onu yerinde tutarken öpücüğü derinleştiriyorum.

Sen benim olacaksın, Aurora.

Parmakları gömleğimi kavırıyor ve yemin ederim, Abbie yatak odasında olmasaydı, küçük geyiğimi çıplak soyup yürüyemeyecek hale gelene kadar onu becerirdim.

Öpüşmeyi bitirip dişlerimle alt dudağını çekiştiriyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve zümrüt rengi irislerinde hüznü görüyorum, söz veriyorum, "Bir yolunu bulacağım. Bana biraz zaman ver."

Aurora başını sallar ve ben kapıya doğru yürürken, "Seni seviyorum, Misha. Sen benim ilk ve tek aşkım olacaksın. Ne olursa olsun."

Kapıyı açıp fısıldıyorum: "*Slava ne mogut apisat' mayu u lyubof' k tebe, moy malen'kiy olen'.*"

Aurora'ya ona olan sevgimi kelimelerle tarif edemeyeceğimi söyledikten sonra odadan çıkıp kapıyı kapatıyorum.

Hiçbir şey yapasım yok, düşüncelerimle baş başa kalmak için süitime doğru yürüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Aurora

Yatak odasına yürüdüm ve kapıyı açtığımda, Abbie'yi ağlamaktan yüzü lekelenmiş bir şekilde yatağımda otururken gördüm.

"Tanrım," diye hıçkırıyor. "Bu çok romantik ve hüznüydü. Romeo ve Juliet'in hikayesi bunun yanında çocuk oyuncağı kalır."

"Evet." Yatağa oturup iç çekiyorum. "Sence babam..."

"İkinizi de öldürür," diye cevaplar Abbie, cümlemi bitirmeden. "Bratva'dan nefret eder."

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Haklısın."

"Bugünlük rahatlatıcı bir yemeğe ihtiyacım var. Zor bir gün oldu," diyor Abbie ayağa kalkarken. "Bir şeyler sipariş edip şelaleye gidelim."

"Sadece daha sıcak bir şey giymek istiyorum." Eşofman altını alıp hızla giydikten sonra ceketimi alıyorum. "Gidelim."

Oturma odasında spor ayakkabılarımı bulur, ayağıma geçirir ve kapıya doğru yürürüm. "Ne yemek istersin?"

Abbie koridora adım attığında, süitine doğru yürüyen Eğitimci Nikolai'ye neredeyse çarpıyordu.

Onun lekeli yüzüne bir bakış attıktan sonra omzunu tuttu ve "Neden ağladın?" diye sordu.

Abbie birkaç saniye ona bakıp gözlerini kırıştırdıktan sonra, "Hüzünlü bir hikaye izledim" diye cevap verdi. Ağzının köşesi yaramaz bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Umursadığını bilmek güzel."

Elini ondan çekip başını sallar ve koridorda yürümeye başlar.

Abbie bana dönerek geniş bir gülümsemeyle sorar: "Yanılıyor muyum? Umursuyor, değil mi?"

Koridora çıkıp kapıyı kapatıyorum. "Bir seferde tek bir üzücü hikaye.

Baban Nikolai ile çıkmama asla izin vermez."

"Ugh," diye homurdanıyor merdivenlere doğru yürürken. "O adamın karın kasları için ailemi terk ederim."

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Kız gülerek cevap verdi. "Aslında hayır, ama hayallerimi kurmama izin ver."

Yemek salonuna girdiğimde, Misha'yı

Ciddi bir konuşma yapıyorlar gibi görünüyor.

Abbie bir menü alır ve garsonu çağırır. "Kızarmış feta topları istiyorum.

Ayrıca, baharatlı tavuk kanadı, baharatını eksik etmeyin. Ve..."

Menüye bakıp, "Peynirli sarımsaklı ekmek ve pastırma ve peynir soslu patates kızartması."

"Evet!" Abbie bana gülümser. "Beni çok iyi

tanıyorsun." "İkiniz için mi?" diye sorar garson.

"Hayır, o benim," diye gülerek cevaplar Abbie.

"Ben şunu alacağım..." Menüye tekrar göz atıp, her zamanki favorimi seçiyorum: "Barbekü kaburga. Lütfen benim için kesin."

"Evet, hanımefendi," garson mırıldanır ve mutfağa koşar. "Paket olsun," diye bağırır Abbie.

Gözlerim Misha'ya kayar ve onun bana baktığını görünce, ona gülümserken bunu belli etmemeye çalışırım.

Ağzının köşesi yukarı kalkar ve Alek ile Armani omuzlarının üzerinden bakarak kaşlarını çatırlar.

Kahretsin.

Soğukkanlı

davran.

Başka yere bak.

"Spa'da randevu almak için çok mu geç oldu sence?" diye sorar Abbie.

Kolunu tutup onu kapıya doğru çekerim. "Hala açıklar mı diye bir bakalım."

Spa'nın bulunduğu bölüme vardığımızda, tüm ışıklar sönmüş ve kapı kilitlidir.

"Boo," diye mırıldanır Abbie.

"Erken kalkıp, bize zaman ayırabilecekler mi diye bir bakalım mı?"

Kafasını sallar. "Manikür için şafak vakti uyanmayacağım. Yatakta kalıp, duygusal bir romantik film izlerken kendimiz yapabiliriz."

Yemek salonuna geri dönüp, yemeğimizi beklerken bir masaya otururuz. Misha'ya bakmamak için Abbie'ye bakarım.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye soruyor.

"Hayır. Misha'ya bakmamak için uğraşıyorum."

Abbie kıkırdar. "Kabız gibi görünüyorsun."

Dudaklarımdan kahkaha patlar.

Abbie çenesini avucuna dayar ve iç geçirir. "Keşke sihirli bir değnek sallayabilsem de sen de erkeğine kavuşabilsen."

"Ben de." Bir peçete alıp farklı şekillerde katlamaya başlıyorum. "Hiç kaçmayı düşündün mü?"

"Hayır," diye cevaplar Abbie dürüstçe. "Seni çok seviyorum, ayrıca sınırdan geçmeden ailem beni bulur."

"Doğru," diye mırıldanırım.

"Yemeğimiz geldi!" Abbie, ben kıpırdamadan önce sandalyesinden kalkar. "Kahramanım." Garsondan kağıt torbayı alır ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme atar. "Teşekkürler."

Zavallı adam, Abbie'nin güzel gülümsemesinden o kadar etkilenir ki, ne yapacağını unutmuş gibidir.

Ayağa kalktım ve yemek salonundan çıkıp yan kapıya doğru yürürken, "Bir erkeğin yanında böyle gülümsediğinde, o adam anında aşık oluyor gibi görünüyor. Yanlış kişiye yanlış bir fikir verme dikkat et." dedim.

"Sadece biraz flört ediyorum."

Tiksinmiş bir yüz ifadesi takındım. "Garson senin büyükbaban yaşında!"

"Yaş sadece..."

"Bir sayı," diye cümlesini tamamlarım. "Sen bilirsin kızım, ama benim için bu kesinlikle olmaz."

"Misha dışında herkes senin için kesin hayır," diye alay ediyor. Serin gece havasına çıkarken, ışıklar bahçede parıldıyor. "Burası çok güzel," diye iç geçiriyor Abbie. "Kendi evime çıktığımda,

bahçem de böyle olsun." "Evet,

çok güzel," diye

onaylıyorum.

Şelaleye giden yola vardığımızda, Abbie omzunu omzuma çarptı. "Eee... nasıl geçti, anlatacak mısın?"

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı."

"Ooooh!" Elini yüksek beşlik için kaldırır ve ben onun eline çarptığımda, "Bana her şeyi anlat" der.

Yakınız ama seks hayatımızı ya da onun yokluğunu birbirimizle hiç konuşmadık.

Paylaşmak için güvenli bir şey seçiyorum. "Misha bana beni sevdiğini söyledi."

"Yatak odasında kulak misafiri olduğumda duydum. Bana ilginç kısımları anlat. Acıdı mı?"

Kahkahayı bastım. "Hâlâ acıyor."

Şelaleye vardık ve Abbie, kaldırım taşlarına oturarak kağıt torbayı aramıza koydu. Kapları çıkardı, birini açtı ve kendine bir buffalo kanadı aldı.

"Hala acıyorsa, Misha'nın iyi donanımlı olduğunu varsayacağım."

Kaşlarını çatarak soruyorum, "Senin ilk kez seks yaptığında acımadı mı?" Omuz silkiyor. "Hayır. Açıkçası, içeri girdiğinden emin değildim."

"Aman Tanrım," diye gülerek bağırırım. "Onu tanıyor muyum?" "Hayır. Bali'de tatilde kaybettim. O bir barmeniydi."

Burnumu kırıstırırım. "Keşke senininki tekrar büyür de daha iyi birine kaybedebilirsin."

Abbie kaşlarını kaldırır. "Nikolai Vetrov gibi."

Kutuları kontrol ettim ve kaburgalarımı buldum, bir tanesini ısırdım. "Ona gerçekten aşıksın, değil mi?"

Abbie başını sallar. "Evet, ama o beni öyle görmüyor."

"Nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Her derste onu rahatsız ettiğim açık ve bana her zaman sanki serseri bir çocukmuşum gibi ters davranıyor."

"Belki de yaş farkından dolayıdır. Herkes böyle şeyleri sevmez," diyorum, onu teselli etmeye çalışarak.

"Evet. Yine de berbat bir durum."

"Misha'nın arkadaşlarından biri nasıl?" Nikolai'yi aklından çıkarmak için soruyorum. Abbie bana "kafan mı yandı?" der gibi bakıyor. "Alek delinin teki."

Sarımsaklı ekmeğinden bir ısırık alıyor ve yuttuktan sonra devam eder, "Armani çok seksi ama benim için fazla ciddi." Konuyu

değiştirerek, "Dışarı çıkmaya ne dersin?" diye sorar.

"Bu gece mi?" Nefesim kesildi, giyinip süslenmek için hiç havamda değildim. "Saat dokuzu geçti bile."

"Bu gece değil." şaşkın tepkime gülüyor. "Haftaya mı? Belki de ondan sonraki hafta." Omuz silkiyor. "Manzara değişikliğine ihtiyacım var. Ama ailelerimiz öğrenmemeli, yoksa bir ordu muhafızla karşı karşıya kalırız."

"Cumartesi günü alışverişe ne dersin? Gündüz vakti Cenevre'de sorun olmaz. Kimse St. Monarch'ın arazisinden ayrılmamızı beklemez. Değil mi?"

Abbie'nin yüzü aydınlanır. "Evet! Fikrini değiştirme."

"Beni gece kulübüne sürüklediğın sürece, her yere giderim," diye şaka yapıyorum.

Bir parça sarımsaklı ekmek koparıp bana fırlatır. "Hey, Misha ile tanıştın çünkü seni o gece kulübüne sürükledim."

"Evet, tanıştım."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Teşekkürler, Abbie." Ona sıcak bir gülümsemeyle fısıldarım, "Teşekkürler, Abbie."

Bir saat daha dışarıda yemek yiyip, en rastgele konulardan bahsederek geçiriyoruz. Kapları toplayıp kağıt torbaya koyduktan sonra kaleye geri dönüyoruz.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyor Abbie, kolunu koluma takarken.

"Ahh... Umarım öyledir," diye gülüyorum.

"Hayır, ciddiym Ra-Ra. Senin için ölürüm." "Ben de senin için ölürüm."

Bölüm 24

Misha

Son iki gündür ne yapacağımı düşünüyordum ve Victor ile konuşmazsam durumumu anlayamayacağım sonucuna vardım.

Müdür Koslov'un kapısının önünde durup, görevliye "Müdürle görüşebilir miyim?" diyorum.

Telsizden onun "Misha Petrov sizi görmek istiyor, efendim" dediğini duydum.

Kasa kapısı açılana kadar bir süre bekledikten sonra, Müdür Koslov eliyle ofisine girmemi işaret etti.

"Bu şerefi bana neye borçluyum?" diye sordu ve kanepeye doğru başını salladı.

"Ayağa kalkacağım. Teşekkürler." Çenemi kaldırıp gözlerini onun gözlerine kilitliyorum. "Bay Vetrov ile bir görüşme ayarlayabilir misiniz?"

Müdür Koslov kaşlarını kaldırıyor. "Konu nedir?"

"Aurora D'Angelo."

Artık geri dönüş yok.

Ağzının köşesi sırtarak yukarı kalkar. "Çok uzun sürdü." Masasına doğru yürürken, "Ne yapabileceğime bakacağım" diye cevaplar.

"Teşekkür ederim, efendim."

Dönüp gitmek üzereyken, müdür sorar, "Caruso'yu nasıl geçmeyi planlıyorsun?"

Aurora'nın babasına ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

"Viktor onaylarsa, onu kaçıracağım." Şaka gibi görünmesi gerekiyordu, ama sözlerimde çok fazla gerçeklik vardı ve bu bir söz gibi çıktı.

Müdür Koslov gülümser. "İyi şanslar."

Başımı sallayarak, "Görüşmek için teşekkür ederim, efendim," diyorum.

Ofisten çıkıyorum, içimde gerginlik var çünkü Viktor onay vermezse, boku yedim demektir.

Eğitmen Nikolai'nin stüdyosuna gidiyorum ve Aurora'yı ağırlık kaldırmakla meşgul buluyorum. "Mata geç, D'Angelo," diyorum.

Aurora'nın gözleri bana çevrilir ve kaşlarını çatarak ağırlıkları yere bırakıp matın yanına yürür.

Karşımda pozisyonunu alır ve fısıldayarak, "Geç kaldın. Her şey yolunda mı?" der.

"Halletmem gereken bir iş vardı," diye mırıldandım, kafamda Viktor ile yaklaşan toplantı vardı. Tabii benimle görüşmeyi kabul ederse.

Dövüş pozisyonu alıp "Saldır" diye emrediyorum.

Aurora endişeli bir bakış attı, sonra ayaklarını genişletip bana yumruk attı.

Hiç çaba harcamadan darbeyi engelliyorum. Karanlık bir kahkaha atıyorum, "Daha iyisini yapabilirsin."

Öne atılırken, kafasının yanına hafifçe vuruyorum. "Hadi."

Hareketlere alışması için onunla sahte dövüşler yapıyorum, ama yakında gerçek bir dövüşe katılmak zorunda kalacak, bu yüzden oyununu geliştirmesi gerekiyor.

Aniden Aurora yere çöker ve ben zıplamadan önce bacaklarımı altımdan çeker.

Gururlu bir kahkaha atarak mindere düşerim, sonra kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum. "Güzel. Gittikçe hızlanıyorsun. Daha büyük biriyle karşılaştığında her zaman hızını kullan."

"Tamam." Tekrar dövüş pozisyonu alır.

"Ayrıca, rakibini yere düşürdüğünde saldırmaya devam et. Onlara tekrar kalkma şansı verme. Tekrar yap ve bu sefer beni sırt üstü yatır."

Alnında hafif bir kaş çatma oluşur. "Sana yumruk atmamı mı istiyorsun?" "Evet." Ona saldırması için işaret ederim.

O ise, "Ama sana zarar veririm." diye itiraz eder.

Kıkırdadım. "Acıya dayanabilirim. Elinden geleni yap. Diğer katılımcılardan biriyle dövüşmeye hazır olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Yüzünde gerginlik belirir ve bu sefer bacaklarıma saldırdığında, yere düştüğümde Aurora'nın bacağını yakalar ve onu matın üzerine düşürürüm. O oturmadan önce, bacaklarımla boynunu sarar ve sıkarım.

"Bacaklarımin arasında seni görmeye alışabilirim," diye alay ettim.

Aurora benim tutuşuma karşı direndi, sonra "Pes ediyorum," diye mırıldandı.

Ayağa kalktığımızda, "Bana bunu nasıl yaptığını öğret" diyor.

Aurora'ya hareketleri gösteririm ve onun bunu öğrendiğinden emin olduğumda, "Ben saldıracam, sen de beni boğazlayacaksın" diye talimat veririm.

"Tamam."

Pozisyonlarımızı alıyoruz ve Aurora'nın ayaklarını altından süpürdüğümde, sağ bacağı baldırlarıma çarpıyor ve ben yere düşüyorum. Vücudunu büküyor ve ben matın üzerine düştüğümde, uylukları boynuma dolanıyor.

Gururlu bir kahkaha atıyorum ve düşünmeden kışına bir şaplak atıyorum. "Aferin kızım."

"Antrenman mı yapıyorsunuz, ön sevişme mi, Bay Petrov?" Eğitimci Nikolai odanın diğer ucundan bağırır.

"Siktir," Aurora nefes nefese, benden uzaklaşır, ayağa kalkar ve sonra bana yüksek sesle bağırır. "Ellerini kendine sakla, pislik."

Bizi korumaya çalışmasını seviyorum. Çok tatlı.

"İkisi de biraz, efendim," Aurora'yı kızdırmak için Eğitimci Nikolai'ye sesleniyorum.

Bana gözlerini kocaman açarak fısıldar gibi tıslar, "Bütün dünyanın bizi bilmesini mi istiyorsun?"

Kıkırdayarak, onun etrafında dönerken ayaklarımın ucunda zıplamaya başlıyorum. "Evet.

Bununla bir sorunun mu var?"

"Evet," diye homurdanır. "Bu bizi öldürecek."

Öne atılarak onu boğazından yakaladım. Ağzımı kulağına yaklaştırarak, "Sen ölmeye değer birisin," dedim.

"Aklını kaçırmışsın!" Beni omzunun üzerinden başarıyla fırlatır. Sırt üstü yere düşerim, hızla ayağa kalkar ve Aurora'ya dönerim.

"Duymadın mı? Aşk insanı çılgınca şeyler yapar."

Kafasını sallar ve benden uzaklaşır. Onun peşinden giderim ve Nikolai Eğitime "Savaşmaya hazırım" dediğinde neredeyse damarlarım patlayacak.

"Hayır, değilsin," diye bağırırım.

Eğitmen Nikolai ikimizi birden bakıp, "Yeri boşaltın.

Bayan Almeida ve Bayan D'Angelo."

Tanrım!

Aurora ve Paula mindere doğru ilerlerken geri çekilmekten başka seçeneğim yok.

En azından bir kadınla dövüşüyor.

Onun hazır olmadığını düşündüğümünden değil. Sadece onu daha iyi hale getirmek için daha fazla zaman istedim.

Aurora dövüş pozisyonu alıyor ve Paula yavaşça etrafında dönmeye başladığında, kızım gözlerini düşmanından ayırmıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve Paula öne atılıp Aurora'nın yüzüne yumruk attığında, kendimi zorla sabit durmaya zorluyorum.

Aurora hızla kendini toparlar ve öne atılır, havada vücudunu döndürür ve Paula'nın kafasının yan tarafına bir tekme indirir.

Aurora hemen bir ton tuğla gibi yere düşer ve ayağa kalkmaya çalışırken yüzünde bir anlık acı ifadesi görürüm. Sağ ayağına ağırlığını vermez.

Siktir.

Bir adım geriye topallayarak çekilir, sonra tekrar dövüş pozisyonu alır. Paula öne doğru hamle yapar ve Aurora'nın ayaklarını altından çeker. *Yapabilirsin!*

Paula'nın bacağına yakalar ve onu yere çeker, sonra vücudunu döndürür ve Paula'yı boğazına kilitler.

Aferin kızıma.

Paula direnir, Aurora'nın sağ dizine yumruklar atar, ama kadını Paula pes edene kadar güçlü kalır. "Pes et."

Aurora'yı kollarıma alıp ona ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum, ama bunun yerine, ayağa kalkmaya çalışırken onu izlemek zorundayım.

Abbie ona koşar, kolunu onun omzuna atar ve Aurora'yı sınıfın kenarına götürür.

"Daha iyisini yapabilirsiniz, Bayan Almeida," der öğretmen Nikolai, sonra Abbie'ye bağırır, "Buraya gelin, Bayan Sartori."

Aurora'ya doğru yürürken, Abbie'nin yanından geçerken, o fısıldayarak "Aptal. Pislik. Adi herif. Onu nefret ediyorum" der.

Kıkırdamayı bastırır, sonra Aurora'nın önünde çömelerek ayak bileğine ve dizine bakarım. "Ağrın nasıl?"

"Katlanılabilir mi?"

Ona bakıyorum. "Ayak bileğine buz torbası koy." Tamamen ayağa kalkıyorum, sonra fısıldıyorum, "Dersten sonra seni kontrol edeceğim."

"Tamam." Aurora odadan topallayarak çıkarken, Abbie'ye işkence etmekle meşgul olan Öğretmen Nikolai'ye bakıyor.

Sınıfın arkasına doğru yürüyerek, ekipmanları topluyorum ve her şeyi yerine koyuyorum.

Sürenin dolmasıyla, yıldırım hızıyla odadan çıkıp Aurora'nın odasına koşuyorum.

Kapıyı çaldım ve kapı açılır açılmaz içeri daldım ve sevgilimi kollarıma aldım. "Seninle gurur duyuyorum."

"İyi bir antrenörüm var," diye gülüyor.

Onu kanepeye taşıyıp oturmasını bekledim. Önünde çömelip bileğine daha yakından baktım. "Birkaç gün ağrıyacak. Bir dahaki sefere ayağının içini kullan."

"Ben de öyle yapmaya çalışıyordum," diye iç geçirir. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Ayağa kalkıp ona eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Yavaş yavaş öğreneceksin."

"Yaralandım," diye somurtuyor. "Bir öpücük daha istiyorum."

Kıkırdayarak yanına oturup onu kucağıma çekiyorum. "Evet, kavgayı kazanmanın ödülü bu mu?" Aurora yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Evet."

Neredeyse otuz dakika boyunca gençler gibi öpüşüyoruz ve bu, nerede olduğumu unutturuyor bana.

Siktir, umarım Viktor düşmanına aşık olduğumu söylediğimde çıldırmaz.

Bölüm 25

Aurora

Her geçen gün Misha daha da gerginleşiyor. Öpüştüğümüzden beri odama gizlice girmedim.

Benden uzaklaştığı için endişelenmemeye çalışıyorum ama bu çok zor. Aramızdaki ilişkiyi tanımlamış değiliz. Bana karşı hiçbir yükümlülüğü yok.

O sana bittiğini söyleyene kadar endişelenme.

Cehennem gibi sınıfa girerken, midemde kelebekler uçuyor.

"Bugün sandığa tıklısam iyi olur," diye mırıldanıyorum.

"Seçme şansımız olursa Misha'yı seç," diyor Abbie. "O sana öyle bir şey yapmaz." Bana bakıyor. "Seni bağlamadan önce tuvalete gitmeyi unutma. O bağlardan kurtulmak imkansız."

Diğer katılımcılara katılırken gülümserim.

Eğitmen Yelena gruba bir göz attıktan sonra şöyle dedi: "Aurora, sen Misha ile birlikte olacaksın. O sana klostrofobini yenmende yardımcı olacak. Geri kalanlarınız beni takip edin."

Ağzım açık kalmış halde Misha'ya dönerim. "Ne yapıyoruz?"

Herkesin depoya girmesini bekler, sonra sorar: "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Küçük bir alanda mahsur kalacak kadar değil," diye mırıldanırım.

Misha arka kapıyı işaret eder. "Hadi. Söz veriyorum, sandığın kadar kötü değil."

Depoya girdiğimizde, sandıkların bulunduğu arka tarafa yöneliyoruz. bulunduğu arka tarafa yöneliriz.

"Sandığa girmeyeceğim." Ona başımı sallarım. "Olmaz."

Kolumu tutar ve beni labirentin içine çeker. Rastgele bir sandığın önünde dururuz ve Misha'nın ön panelini çıkarmasını izlerim.

Çömelip içeri girer, sonra oturur ve yanındaki küçük boşluğu okşar. "Kıçını buraya sok. Açık bırakacağız."

Derin bir nefes alıp, yanına sürünerek yaklaşıyorum. "Bu nasıl yardımcı olacak?"

" yavaş yavaş maruz kalarak maruz maruz küçük alanlara duyarsızlaşırsınız. duyarsızlaşırsın."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de benzer bir şey yaşadım."

Dudaklarım aralanır. "Neyi yaşadın?"

Bir an düşündü, sonra şöyle dedi: "Benim durumum seninkinden çok farklıydı. Ben bir can almaya duyarsızlaşmıştım. İlk başta bu durum kafamı karıştırdı, bu yüzden tüm cinayetleri benim halletmemi istediler. Bir süre sonra, artık önemi kalmadı."

Aman Tanrım.

Onun sözleri kafamda yankılanırken, Misha'ya sadece bakabiliyorum.

Onun infazcı olarak yaptığı iş hakkında hiç konuşmamıştık ve bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum.

Gözleri yüzümde dolaşıyor. "Ne sormak istiyorsun?"

Paula'nın çılgılığı binada yankılanıyor, sonra Abbie'nin küfür ettiğini duyuyorum: "Senin deli sikini koparacağım. Orospu çocuğu, bu acıtıyor."

"Küfür etmeyi bırakın ve karşılık verin Bayan Sartori!" Eğitimci Yelena bağırıyor.

"Aurora," diyor Misha, dikkatimi tekrar kendisine çekmek için. "Soru ne?"

Dişlerimle alt dudağımı ısırıyorum, sonra cesaretimi toplayıp soruyorum: "Birini öldürdüğünde suçluluk duymuyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "İlk başta hissediyordum, ama zamanla hepsi yapılması gereken işler haline geldi. Öldürdüğüm her insanı düşünmek zorunda kalsaydım, bir gün bile uyuyamazdım."

Soruyu içimde tutamayıp soruyorum, "Ölmekten korkmuyor musun?"

Misha'nın gözleri benimkilere kilitleniyor. "Genç yaşta ölmeyi planlamıyorum."

"Evet, ama bir şeyler ters gidebilir. Aklından geçmiyor mu?"

Kafasını sallar. "Hayır. Çok sıkı çalıştım ve Alek ile Armani arkamı kolluyor. Bir görevde bir şeylerin ters gideceğinden endişelenirsem, sonunda ölürüm."

Başka bir soru sormadan, Misha paneli kapar ve sandığa yaslar, böylece ışığın bir kısmını engeller.

Göğsümde bir anlık endişe hissediyorum, ama tamamen kapalı olmadığımı bildiğim için, bu endişeyle başa çıkabiliyorum.

Bana bakarak sorar, "Nasıl dayanıyorsun?" "Çıkabileceğimi biliyorum, bu yüzden beni pek rahatsız etmiyor."

Sandıktan çıkıp uzaklaşırken, onun "Alek" diye bağırdığını duyarım. Misha geri döndüğünde, "Neden Alek'i çağırıyorsun?" diye sorarım.

"Bizi sandığa kapatması için."

"Delirdin mi sen?"

"Yasal olarak değil, ama hiç test edilmedim," diye şaka yapıyor ve yanıma oturuyor.

Alek sandığa ulaştığında, Misha "Paneli kapat" diyor. "Tabii ki."

Karanlığa gömüldüğümüzde endişem biraz artar, sonra Alek'in boğuk sesini duyarım: "Korunmaya bakın çocuklar."

Derin bir nefes alıp soruyorum, "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Aleğ'in burada yeterince kaldığımıza karar vermesini beklemeliyiz," diye cevaplar Misha, sesi karanlıkta samimi geliyor.

"Bu saatler sürebilir!"

"Evet," diye mırıldanır.

Kıpırdanıyorum ama Misha'nın kocaman vücudu ile ahşap panel arasında sıkıştığım için fazla hareket edemiyorum.

"Nasıl dayanıyorsun?" diye soruyor.

"Hala dayanılabilir." Bu sefer, bunun onun yanımda oturması nedeniyle olduğunu söylemekten kaçınıyorum. Beni sandıkta yalnız bırakması için ona fikir vermek istemiyorum.

"Küçük alanlarda seni endişe krizine sokan şey nedir?"

"Sıkışıp kalmak ve o alandan asla çıkamamak," diye cevaplıyorum.

Tekrar hareket etmeye çalışıyorum, ama yapamayınca endişem o kadar artıyor ki kalp atışlarım hızlanıyor.

Derin nefes alıyorum ve Misha bunu duymuş olmalı ki, "Neden panik yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kıpırdayamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sesime odaklan," diyor sakın bir sesle. "Kaslarını gevşet ve yavaşça nefes al."

Dediğini yapıyorum ama işe yaramıyor. "Hareket etmem lazım." "Yapamazsın. Sıkıştık."

"Misha," diye inlerim, nefesim gittikçe hızlanır. "Bunu yapamam."

Paneli tekmeliyor ve panel yere düştüğünde, küçük alandan çıkıp çaresizce nefes alıyorum.

Bana hayal kırıklığına uğramak yerine, Misha ayağa kalkmama yardım ediyor. Gözlerinde gururla parıldayan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Düşündüğümde daha uzun dayandın

düşündüğümünden daha uzun dayandın. Aferin sana, *moy malen'kiy olen*."

Sandığa bakıyorum ve Misha benimle gurur duysa da, bir dahaki sefere endişeleniyorum.

"Sandığa geri gir," diyor Misha. "Ne? Daha yeni çıktım. Hayır," diyorum.

"Panel olmadan. Sadece içine otur."

Hiç memnun olmadan homurdanırım, ama yine de içine geri sürünürüm. Misha bana katıldığında, yine panele sıkışmış durumdayım.

"Burada oturmam gerekiyorsa, daha fazla soruya cevap vermelisin," diyorum dikkatimi başka yöne çekmek için.

"Tamam."

"İlk tanıştığımızda, yetimhanede büyüdüğünü söylemiştin." "Öyle mi?"

"Bratva'ya nasıl girdin?"

"Aleğ'in ailesi bizi evlat edindi," diye cevaplar. "Bay Aslanhov, bratva'nın patronlarından biri."

"Bizi mi?"

"Kız kardeşim ve ben."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Kız kardeşin mi var?"

Ağzının köşesi yukarı kalkar ve ifadesi aniden yumuşar. "Evet.

Adı Tiana."

Dudaklarım gülümsemeyle kıvrılır. "O nerede?" "Evde."

Omzumu onun omzuna hafifçe dayadım. "Bana ondan bahset."

O gülümser. "Seninle aynı yaşlarda. Beni deli ediyor." Bana sırtıtarak bakar. "Senin gibi." Ben gülerim, sonra onun ifadesi ciddileşir. "Seninle tanışana kadar, Tiana benim için her şeydi. Onun mutlu bir geleceğı olması için çok çalıştım."

"Bana kadar mı?"

Gözleri gözlerime kilitlenir. "Artık benim için dünyalar kadar değerli iki kadın var."

Biraz bayılırım ve ona sırtıtarım.

Konuyu değiştiren Misha, "Hareket etmeye çalış," diyor.

Hareket ediyorum ama onun vücudu ile panel arasında sıkışmış durumdayım, fazla hareket edemiyorum. "Anksiyeten nasıl?"

"Şu anda hiç yok."

Misha kaşlarını kaldırır. "Ama sıkışmış durumdasın ve ben hareket edene kadar kışın hiçbir yere gitmeyecek. Bu, dört panelin de kapalı olduğu durumdan ne farkı var?"

"O zaman karanlık ve dört duvarla çevriliyim."

Misha başını sallayarak, keskin bakışlarıyla gözlerimin içine bakıyor. "Aurora, söylediklerine bir bak. Önce hareket edemediğin için paniğe kapıldın. Hâlâ hareket edemiyorsun, ama sakinisin. Sorun hareket edememen değil bence."

Bir an düşünürüm, sonra şöyle derim: "Neyin tetiklediğini bilmiyorum. Genelde küçük alanlarda, hatta asansörlerde bile anksiyete krizi geçiririm."

Bana bir an baktı, sonra sandıktan çıkıp ayağa kalktı ve beni sandıkta yalnız bıraktı.

Tam endişelenmeye başlarken, "Anksiyeten şimdi nasıl?" diye sorar. "Hala iyi."

Gözlerini gözlerime dikip, "Kafesi kapatacağım.

Panelin hemen diğer tarafında olduğumu unutma. Tamam mı?"

Sinirlerden midem bulanıyor ve dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslatıyorum.

Cesaretini topla ve en azından dene.

"Tamam."

Misha paneli kaldırır ve beni içeri kapatmadan hemen önce, "Ben buradayım" der.

Karanlık beni sarar ve anında dizlerimin üzerine çöküp derin nefesler alırım.

"Nasılsın?" diye sorduğunu duyarım.

"En azından sen dışarı çıktığına göre şimdi daha fazla yer var," diye şaka yapmaya çalışıyorum ve kıpırdanmaya başlıyorum.

Kilitli değilsin.

İstersen Misha seni dışarı çıkarır.

Derin nefes al.

"İyi gidiyorsun," diye beni övüyor.

Onun hareket ettiğini duyuyorum ve içimden birdenbire "Neredesin?" diye bir soru çıkıyor. "Kıçımın üstüne oturmuş, sırtımı panele dayamış durumdayım."

"Beni burada bırakma."

Cevabı nazik bir tonda: "Bırakmayacağım."

Karanlıkta etrafa bakmaya çalışırken kalbim hızla atmaya başlar.

"Seni kulüpte gördüğümde ilk aklıma ne geldiğini bilmek ister misin?" diye soruyor Misha.

"Evet." Göğsümde yükselen paniği zorlukla yutuyorum.

"Tanrım, meleklerin aramızda dolaştığına hiç inanmamıştım. O kadar güzelsin ki, gözlerimi senden ayıramadım."

Endişeli bir kahkaha attım.

Sesi ciddileşir ve itiraf eder: "Senin bir D'Angelo olduğunu öğrendiğimde çok sinirlendim. Yine de seni o çukurda bırakamazdım."

"Bırakmadığın için mutluyum." Derin nefesler alıp sakın kalmaya ve sohbete odaklanmaya çalışıyorum. "Bratva'ya ait olduğunu bilmiyordum. Hastaneye gelmediğinde çok hayal kırıklığına uğramıştım."

"Seni ziyaret ettim."

Başımı onun yönüne çeviriyorum. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Gece yarısıydı. Sen uyurken." Bir an sessizlik olur, sonra fısıldar, "İyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Misha'nın hareket ettiğini duyarım, sonra panel indirilir. Geniş bir gülümsemeyle elini bana uzatır. Elini tutarım ve bana yardım etmesine izin veririm.

Onun önünde durduğumda, "Bugün iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum, *moy malen'kiy olen'.*" diyor.

Sandığa bakarak, "Düşündüğüm kadar kötü değildi," diye itiraf ediyorum.

"Yarın aynı saatte."

Burnumu kıvrarak, "Yaşasın ben" diye mırıldanırım.

Sandıktan uzaklaşırken, bir başarı duygusu hissediyorum. Küçük bir çocuk olduğumdan beri ilk kez, dar bir alanda kendimi kaybetmedim.

Biraz şans ve çok terle, bu korkuyu yenebilebilirim.

Bölüm 26

Misha

Yalan söylemeyeceğim, çok endişeliyim.

Viktor'un benimle konuşmak isteyip istemediğini duymadım. Bildiğim kadarıyla, benim ölümümü planlıyor.

Tanrım.

Son dört gündür dikkatim dağınıktı ve Aurora bunu fark etti.

Daha da kötüsü, artık ona savaş dersinde eğitim vermiyorum.

Eğitmen Nikolai, onun diğer katılımcılarla aynı seviyede olduğunu düşünüyor.

Ne zaman ona baksam, vücudunda yeni bir morluk görüyorum.

Bundan nefret ediyorum.

En azından kaçma ve kaçırılma dersleri sırasında onunla vakit geçirebiliyorum.

On dakika boyunca tek başına bir sandıkta kalabiliyor ve onunla ne kadar gurur duyduğumu kelimelerle ifade edemem.

Depoya girdiğimde, gözlerim kadınıma takıldığında, daha rahat nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Onun bulunduğu gruba doğru yöneliyorum ve "Hadi, D'Angelo. Seni küçük bir alana sıkıştırma zamanı geldi" diyorum.

Gülümsememek için çaba sarf ediyor ve duyulmayacağımız bir mesafeye geldiğimiz anda, "Stresli görünüyorsun" diyor.

"Önemli bir şey değil."

"Bay Petrov!" Güvenlik görevlilerinden biri bağılıyor. Kafamı onun yönüne çeviriyorum. "Müdür Koslov'un ofisinde bir telefonunuz var. Önemli."

"Abbie," diye sesleniyorum. "Ben dönene kadar Aurora ile çalış."
Abbie bana doğru koşar. "İki kez söylemene gerek yok. Ne yapacağım?"

"Onunla birlikte sandıkta otur."

Alek'e bakarım. "Sandığı on dakika boyunca kapat."

"Anladım," diye cevaplar arkadaşım.

Depodan koşarak çıkıp Direktör Koslov'un ofisine aceleyle giderim. Kapı zaten açıktır ve o, duvardaki 85 inçlik ekrana işaret eder.

Başımı çeviriyorum ve Viktor Vetrov'a bakarken kanım donuyor.

Tanrım, bu bir video görüşmesi. Şimdi.

"Efendim," asker duruşuna geçiyorum, ellerimi önümde birleştiriyorum ki her zaman görebilsin. Sağ elimi sol elimin üzerine koyuyorum, böylece bratva ve mafya dövmelemlerim görünür oluyor. "Sizinle konuşma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Amcam beni eğitiminizle ilgili olarak bilgilendirdi. Bu yılın en iyilerinden biri olduğunuzu söylüyor."

Müdür Koslov'a başımı sallıyorum. "İltifatınız için teşekkür ederim, efendim."

Viktor, bir bratva patronu için genç, ama ailesi sayesinde demir yumrukla yönetebiliyor.

Viktor bana bakarken, çenemi daha da kaldırıyorum. "Size ve bratva'ya sadığım, efendim." İşte başlıyoruz. "Bununla birlikte, Aurora D'Angelo'ya aşık oldum."

Viktor'un bana tekrar bakarak tam bir dakika geçtiğine yemin ederim.
Sırtımdan bir damla ter süzülüyor.

Kızgın mı, değil mi, anlayamıyorum.

Viktor, hemen ölümümü emretmek yerine, bir iç çekiyor. "Tamam."

"Tamam mı? Efendim?"

"D'Angelo ailesini öldürmek için emir aldığımı biliyorsun, değil mi?" diye sorar.

"Evet, efendim."

"O zaman sor sorumumu, Mikhail," diye emreder. Beni ismimle çağırırken, sesi acımasız ve affetmez.

"Suikastı iptal edip Aurora ile birlikte olmamıza izin verir misiniz?" Derin bir nefes alıp eklerim, "O Caruso'ya hiç benzemiyor."

Viktor soluna bakar, sonra sesi tamamen değişir ve "Neredeyse bitti, *moya malen'kaya Roza*" der.

Viktor dikkatini tekrar bana çevirir. "Bir kadının sana ne zaman yemek yiyeceğini söylemesine hazır mısın?"

Gülmemi engelleyemiyorum. "Hazırım." "Ve o kadın Aurora D'Angelo olmak zorunda mı?"

"Kalp ne isterse onu ister," diye cevap veriyorum, sonra hemen ekliyorum, "Efendim." "Gerçekten de öyle." Masasına parmağıyla hafifçe vuruyor. "Ve Aurora seni seviyor mu?" "Evet, efendim."

Bir an düşünür. "Bir şartla onayımı veririm." Kalbimi saran yumruk biraz gevşer. "Ne olursa olsun, efendim."

"Caruso'nun bana borcunu ödemesini istiyorum."

Siktir.

"Onu bratva'ya teslim edersen, kadını alabilirsin."

Caruso'yu bratva'ya boyun eğdirmeyi nasıl başaracağım?

"Bu arada, suikastları iptal edeceğim." Viktor'un gözleri Direktör Koslov'a çevrilir. "Bunu D'Angelo ailesine yönelik suikastı iptal etme talebi olarak kabul edin." Viktor dikkatini tekrar bana çevirir. "Şimdilik. İşi halledin, yoksa suikastı yeniden başlatmak zorunda kalacağım."

Bu, Abbie'nin ailesine yönelik suikastın hala geçerli olduğu anlamına geliyor. Abbie'nin Aurora için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, o suikastın da iptal edilmesini neredeyse talep ediyordum, ama son anda kendimi durdurdum.

Viktor'dan böyle bir şey istemeye hakkım yok ve zaten şansımı zorluyorum.

"Teşekkür ederim efendim," diyorum, sesim saygıyla dolu. "Bana verdiğiniz fırsat için minnettarım."

"İyi şanslar, Mikhail," diyor Viktor, sonra ekran kararıyor.

Müdür Koslov'a başımı sallıyorum. "Görüşmeyi ayarladığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Artık gizlice dolaşmayı bırakabilirsin."

Ofisinden çıkmadan önce müdüre gülümserim.

Görüşme beklediğimden çok daha iyi geçti, ama hala Aurora'nın babasıyla başa çıkma sorunum var.

Depoya girdiğimde Alek bana doğru koşarak geliyor. "Aurora çıldırıyor. Onu sakinleştiremiyoruz."

Kahretsin!

Koşmaya başlıyorum ve kasaların arasından geçiyorum. Aurora'nın bulunduğu koridora vardığımda, Eğitimci Yelena ve Abbie'nin onu sakinleştirmeye çalıştıklarını görüyorum.

Aurora hiperventilasyon yapıyor, göğsünü tutarken başını sallıyor. "Yapamıyorum. Yapamıyorum."

"Çekilin önümden," diye bağırdım ve iki kadın kenara çekilirken ben Aurora'nın önüne diz çöktüm. Yüzünü ellerimle çerçeveleyerek bana bakmasını sağladım. "Buradayım, *moy malen'kiy olen*." Alnımı alnına dayadım. "Benim için nefes al."

Aurora'nın gözleri, sanki onunla ölüm arasında duran tek şey benmişim gibi gözlerime kilitlenir. Dudaklarına nefesimi üflediğimde, çaresizce havayı içine çeker, boğazından çıkan boğucu ses beni deli eder.

"İşte böyle, *Krasivaya*. Bir nefes daha."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve ben başparmaklarımla onları siliyorum. O, hıçkırarak ağlamaya başlıyor, sonra birden öne atılıyor ve kollarını boynuma doluyor. Onun minik vücudunu kendime doğru çekiyorum, elimi "Çok iyi gidiyorsun, Krasivaya. Sadece nefesine odaklan."

"Çok iyi gidiyorsun, *Krasivaya*. Sadece nefesine odaklan."

Havayı içine çekmeye devam ederken başını sallar ve sonra "Bu lanet korkuyu asla yenemeyeceğim" diye inler.

Serbest elimle sırtını yatıştırıcı hareketlerle okşuyorum. "Aşacaksın. Sabırlı ol."

Sonunda sakinleşip geri çekildiğinde, başımı eğip gözlerine baktım. "Daha iyi misin?"

O başını sallar ve bir herkese herkese herkese bana bize bizi

Utanç, boynuna pembe bir renk yayıyor.

Elimi yanağına koyuyorum ve gözlerimi onunla buluşturduğumda, "İyi haberlerim var" diyorum.

Kaşları çatılır. "Ne?" "Viktor onay verdi."

Gözleri büyüdü ve bir saniye sonra yüzünde muhteşem bir gülümseme yayıldı. İkinci kez bana atladı.

Kıkırdayarak, özgürce sevebileceğim kadını kucaklarım. "Gerçekten mi? Birlikte olabileceğimizi mi söyledi?"

Başının yanına bir öpücük konduruyorum. "Evet. Bir şartı var ama bunu sonra konuşuruz." Boynunun arkasını tutup onu benden uzaklaştırıyorum ve sonra izleyiciler olduğunu umursamadan onu deli gibi öpüyorum.

"Gösteri bitti millet," diye Abbie'nin bağırıldığını duyarım. "Çekilin. Onlara biraz mahremiyet verin."

"Beş dakikanız var," diyor Eğitimci Yelena. "Eğitime dönün!" diye gruba bağırıyor.

Geri çekilip, bir şekilde yakalamayı başardığım meleğin gözlerine bakıyorum. "Hayatımın geri kalanında seni sevebileceğim."

"Misha," diye nefes nefese, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle. "Bizim için savaştığın için teşekkür ederim."

Ayağa kalkarak Aurora'ya yardım ettim, sonra sandığa baktım. "Ne oldu?"

Omuzları çöküyor ve içini çekiyor. "Sen burada değildin." Gözlerim onun yüzüne çevriliyor, o devam ediyor: "Abbie ile içeri girdim ve Alek sandığı kapattı. Bir dakika bile dayanamadım. Anksiyete krizi anında başladı."

Benden uzaklaşır ve sinirli bir şekilde yüzündeki saçları geriye doğru iter.

Koluna uzanıp onu bana doğru çekerim. "Tekrar girebileceğini düşünüyor musun?"

Endişe, alnında çizgiler oluşturur. "Seninle birlikte mi?"

"Evet. Ama Alek'e sandığı kapatmasını söyleyeceğim."

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Anksiyete krizinden hemen sonra tekrar denemek için bu kadar güçlü olduğu için göğsüm gururla doldu. "Alek'i çağırayım."

Aurora'ya ihtiyacı olan bir dakikayı veriyorum ve Alek bize katıldığında sandığı işaret ediyorum. "İçeri gir."

Yenilmiş gibi görünüyor, ama küçük alana sürünerek giriyor. Yanına oturuyorum ve Alek'e başımı sallıyorum. "Sandığı kapat. On dakika bekledikten sonra tekrar aç."

"Anladım." Alek, Aurora'ya cesaret verici bir gülümseme atıyor, "Başarabilirsin prenses."

O da gülümser. "Teşekkürler."

Karanlığa dalıyoruz ve Aurora'nın nefesini duymak için kulaklarımı dikiyorum.

Hâlâ sakın. İyi.

"Daha iyi haberlerim var,"
diyorum. "Ne?"

"Viktor, ailenize yönelik suikastı iptal etti."

Aurora'nın bana doğru baktığını hissedebiliyorum, sonra "Gerçekten mi?"
diye bağılıyor. "Evet," diye gülüyorum.

Aurora bir şekilde oturur pozisyondan diz çökmüş pozisyona geçmeyi başarır.
Elini çeneme vuruyor.

"Oops. Üzgünüm." Bir saniye sonra ağzımın köşesine bir öpücük kondurur.

"Hedefi ıskaladın," diye homurdanıyorum.

Kıkırdayarak beni tekrar öper, bu sefer hedefi vurur.

Anksiyete sorunlarını çözmek yerine, Alek paneli çıkarana kadar
öpüşüyoruz.

Aurora isteksizce öpüşmeyi keser, sonra Alek'e somurtarak bakar. "Sandığı
on dakika daha kapatabilirsin."

"Bekle. Aurora, bir saniye dışarı çık." Hareket edecek yerim olduğunda,
vücudumu döndürerek yan tarafım açıklığa bakacak şekilde duruyorum. Böylece
ezilmiş bir pozisyonda oturmamış oluyorum. Aurora'ya bana gelmesi için işaret
ediyorum. "Bacaklarını bana at."

"Bunun için gerçekten burada olmak zorunda mıyım?" Alek, yüzünde lanet
bir sırıtişla şikayet eder.

"Kapa çeneni ve sandığı kapat," Aurora'nın kalçalarını ellerimle kavrayarak
gülümserim. Onu, amcığı benim sikimin tam üzerine gelene kadar geriye doğru
iterim. "Böyle daha iyi." Alek'e bakarım. "Yirmi dakika sonra aç."

"Keyfini çıkar," diye mırıldanır, tam da karanlığa dalmadan önce.

"Aklın nerede bilmiyorum ama bu küçük alanda seks yapmamız imkansız," Aurora hafif ve kaygısız bir ses tonuyla söylüyor.

"İsteyenin bir yolu vardır," diye mırıldanıyorum ve elimi tişörtünün altına sokuyorum.

Kumaşı yukarı itip sütyeninin kupalarını aşağı çekerim. Sonunda mükemmel göğüslerine dokunurum ve onları sıkarken, "Göğüslerine bayılıyorum," diye inlerim.

"Şşş. Biri duyabilir," diye fısıldıyor.

"Umurumda değil. Seni sevmekte özgürüm." Diğer elimi boynunun arkasına dolayarak yüzünü kendime doğru çekerim. "Seni seviyorum lan."

Ağzını alıp, hayallerimin kadını öperken parmaklarımla meme uçlarını sert bir tomurcuk haline getiriyorum.

Sikim saniyeler içinde kaya gibi sertleşir ve öpüşmeyi bırakarak emrediyorum, "Kalçalarını hareket ettir. Bana sürtün."

Aurora sandığın kenarlarına çarpar, sonra mırıldanır, "Tanrım, birkaç santim daha olsa iyi olurdu."

"Seni bekleyen on santimlik bir şeyim var," diye alay ediyorum.

Elleri omuzlarımı bulur ve sonunda amını sikime doğru iter.

"Kıyafetler berbat," diye mırıldanır, ağzı ağzımı bulmadan hemen önce. Dillerimiz dans eder ve dişleri alt dudağımı çekerken sırtırım. Aurora, sikime daha sert bastırırken kalçalarını daha hızlı hareket ettirir.

Ona yardım etmek için ellerimi yanlarına indiririm, penisim onun sıkı amına ulaşmak için ağlar.

"*Khristos*," diye mırıldanıyorum. "Seni çok sert sikmek istiyorum."

"Bu işkence," diye şikayet ediyor, şu anda seks yapamadığımız için sözlerinde hayal kırıklığı var.

Yüzü benimkine yakinken, sesimi alçak ve baştan çıkarıcı tutuyorum.
"Penisimin üzerinde senin bakire kanını görmek çok hoşuma gitti."

"Tanrım, Misha," diye inliyor, kalçaları gittikçe daha hızlı dönüyor.

Elimi boynuna götürüp parmaklarımı boğazına doladım, sonra homurdandım,
"Benim için ne kadar ıslandın?"

"Sırılsıklamım," diye nefes nefese söylüyor.

"Sikimin amına girmesini istiyor musun?" "Evet," diye
nefes nefese. "Tanrım, evet."

"Söyle," diye emrettim. "O dolgun dudaklarından çıkan müstehcen kelimeleri
duymak istiyorum."

Kasları gerilmeye başlar. "Sikinin amımı ikiye ayırmasını istiyorum. Nefes
alamayacağım kadar sert vurmanı istiyorum."

"*Blyad*'," diye küfrediyorum, Aurora'ya olan ihtiyacımdan dolayı acı veren bir
şekilde penisim titriyor.

Ağzı benimkine değiyor, sonra fısıldayarak bana ölümcül bir darbe indiriyor:
"Sen çok büyüksün, günlerce ağrım vardı. Sanki beni damgalamışsın gibi
hissettim."

"Senin amcığın kime ait?" diye tıslıyorum, gerginlikten çenemi sıkıyorum.

"Sana," diye nefes nefese, vücudu titremeye başlarken.

O benim adımı haykırırken, hızla elimi ağzına kapatıyorum. Onun tahrik
olmuş kokusu burnuma geliyor ve onu hemen sikmezsem aklımı kaçıracağıma
yemin ederim.

Aurora'nın hareketleri yavaşlamaya başlar başlamaz Alek paneli çıkarır.

Aurora'yı yakalayıp yüzünü boynuma gömerek, "Kıpırdama," diye
homurdanırım. Gözlerim Alek'e kayar. "Git."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, o pislik bana kaşlarını kaldırıp sırtıyor
ve sonra salyangoz hızıyla uzaklaşıyor.

Aurora nefes nefese, nefesi tenime çarpıyor.

Siktir, bu çok seksi oldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Aurora

Sandıktan çıktığımız anda Misha elimi tuttu ve ben de ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

"Misha, yavaşla," diye nefes nefese söylüyorum, merdivenleri adeta uçarak çıkarken.

O durur ve kalçalarımı tutarak beni bir çuval patates gibi omzuna atar.

"Mağara adamlarını seviyorum," diye gülerek merdivenlerin dibine ulaşan Abbie.

Misha beni koridorda süitine doğru götürürken ona sadece bir bakış atacak vaktim olur. Anahtar kartını okutur, kapıyı tekmeler ve kapının arkamızda çarpmasını izlerim.

"Artık beni indirebilirsin," diye mırıldandım, sallantı mideme iyi gelmiyordu.

Bir an sonra, yatağa atıldım.

Misha hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerini çıkarır. Ben sadece gömleğimi çıkarabilmişimdir ki, o kalçalarımı tutar ve beni yatağın kenarına çeker. Deli gibi kargo pantolonumu ve külotumu yırtar, sonra beni karnımın üstüne çevirir ve kıcıımı havaya kaldırır.

Ellerim ve dizlerimle dengemi sağlamayı başardım, ama Misha içime o kadar sert girdi ki, öne doğru düştüm ve yüzüm yorgana çarptı.

"Tanrım," diye inledim, yoğun yanma hissinden.

Bana alışmam için zaman tanımıyor, içimden çıkıp hemen tekrar içime giriyor.

"Misha," diye inledim.

"Üzgünüm," diye nefes nefese diyor. "Yapmak zorundayım," *çarptıyor*.

"Siktir git," *çarptıyor*, "şimdi!" Bana o kadar sert vuruyor ki, yıldızlar gördüğüme yemin edebilirim.

Nefes nefese kalıyorum ve yorgana tırmanıyorum, sırtım boşalıyor. Misha kalçalarımı ısırırcasına tutuyor ve bugün üzerimde izler bırakacağından eminim.

Ondan homurtular ve inlemeler dökülüyor, sesler o kadar tahrik edici ki içim heyecanla doluyor.

"Amcığının beni tamamen içine almasını izlemek çok tahrik edici," diye tıslar, içime girerken.

Ona müstehcen sözler söylediğimde ne kadar hoşlandığını hatırlayarak, "O kadar büyüksün ki acıtıyor. Sikiniz beni çok iyi dolduruyor," diyorum.

Hızını daha da artırıyor ve o kadar yoğun ki, yorganı ısırıp çığlık atıyorum.

"İşte böyle, *Krasivaya*. Benim her santimimi, senin gibi *khoroshaya devochka* gibi al."

Bana Rusça olarak iyi kız dediğini duymak beni çılgına çevirir. Vücudum aşırı güçlü bir orgazmla sarsılırken, çığlıklarımı ve inlemelerimi yorganın içinde boğarım.

Çok yoğun, beni ağlayan bir enkaza dönüştürürken, Misha sürtünmeden dolayı amımı neredeyse ateşe veriyor.

"Yeter," diye yalvarıyorum.

"Sen bittiğini söylediğinde biter," diye homurdanıyor. Çekiliyor ve sırt üstü çevrilmeden önce bir anlık rahatlama yaşıyorum.

O benim kıcımlı kasıklarına doğru çekiyor, sikini tekrar içime sokuyor

.

Sırt ı m kavisleniyor ve "Çok

"

"Bana bak." Gözlerim onun gözlerine kilitlenir, sonra emreder, "Tekrar boşalacaksın, Aurora."

Elini bacaklarımın arasına kaydırıyor ve klitorisimi sıkınca, çığlık atarak yataktan neredeyse düşüyorum.

O kadar ateşli ve işkence verici ki, aklımı kaçıracığımdan korkuyorum.

İnlemeler dudaklarımdan dökülmeye devam ediyor, sanki bir dua okurmuşum gibi.

"İşte böyle, bebeğim," diye beni cesaretlendiriyor. "Bana teslim ol."

Mücadele bitmiş, Misha beni sert ve derinden doldurup, beni işkence eden noktaya ulaştığında, tüm dünyam canlı renklerle patlıyor.

Boğazımda hava sıkıştığı için çığlık atamıyorum. Vücudum kırılma noktasına kadar geriliyor, sonra acı veren zevk beni ele geçirirken kıvranan bir enkaz haline geliyorum, hiçbir şey yapamıyorum.

"Ne kadar iyi bir kızsın," diyor Misha onaylayarak.

Vücudu benimkine sertçe çarparak, ilkel ve seksi bir kükremeyle boşalır.

Zevkini yaşarken yüzünü göğüslerimin arasına bastırıyor, hızla nefes alıp verişini ateşli tenimi yalıyor.

Sonrasında, onun altında sersemlemiş bir şekilde yatıyorum, zihnim onun beni yoğun bir şekilde sikmesinden sonra yetismeye çalışıyor.

"İyi misin?" diye homurdanır, sonra başını kaldırır.

"Sanırım beni mahvettin," diye fısıldıyorum, hala şaşkın bir halde. "Çok yoğundu." "İyi misin?" diye tekrar soruyor, bu sefer sesi ciddi.

Aşağıya bakıyorum ve endişeli ifadesinin yüzünü gerdiğini görünce hızla başımı sallıyorum. "İyiyim."

Çekilmeye başladığında, "Daha yavaş. Tanrım, yavaşça çekil" diye çığlık atıyorum. İçimden çıktığı anda, zavallı vajinamı masaj yapma dürtüsüne direnerek yanıma dönüyorum. "Tanrım, çok hassasım. Her hareket elektrik çarpması gibi geliyor."

Misha yataktan iner ve banyoya gider. Suyun akışını duyarım, sonra yüz havlusuyla geri gelir.

Onu vajinama bastırduğunda vücudum sarsılır, ama serin bez rahatlatıcıdır. "Çok iyi" diye inlerim.

"Beni tekrar sikmeni istemiyorsan böyle sesler çıkarma," diye mırıldanıyor, sesi tehditkar ve gözleri ateşle doluyor.

Beni temizledikten sonra yanıma uzanır ve beni kollarına alır.

Ben onun üzerine yığıldığımda, o da bir kahkaha attı.

"Gülme. Beni neredeyse ateşe veriyordun," diye şakacı bir şekilde söyleniyorum, sonra ekliyorum, "İlk seferkinden farklıydı."

Misha saçlarıma bir öpücük kondurur, parmakları dağınık saçlarımı tembelce okşar. "İlk seferinde seninle olmak için çaresizdim."

Başımı çevirip çenemi onun göğsüne dayarım. "Peki bu sefer?"

Gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinde hakimiyet ve sahiplenme duygusu gördüğümde, omurgamdan bir ürperti geçti.

"Bu sefer seni ben sahiplendim."

Ona bakıyorum ve garip bir şekilde, bu sözler bana güven veriyor.

"Onay alana kadar kendimi tutmak zorundaydım. Artık sen benimsin ve seni sahiplendim, kaçış yok Aurora."

Adımı söylediğini duyunca, onun çok ciddi olduğunu anlıyorum.

Bir an için gözleri soğuklaşır. "Gerekirse seni kaçırırım." Yani babam bizim birlikte olmamıza izin vermezse, Misha beni kaçırarak demek.

beni kaçırarak.

"Bu konuda bir seçim şansım var mı?" diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Seçenek istiyor musun?"

Bir an düşünüyorum, dişlerim alt dudağımı ısırıyor.

Ailem ve Misha arasında seçim yapmak zorunda kalırsam... hayatımı değiştirecek böylesine büyük bir karar verebilir miyim?

Misha'yı seçerdim, ama ailemi terk ettiğim için duyacağım suçluluk duygusu beni mutsuz ederdi.

Avuç içi yanağıma dayanmış, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Bu yüzden senin için karar veriyorum, *moy malen'kiy olen*."

Denemenin zaman kaybı olacağını bilsem de, "Babamla konuşabilirim" diyorum.

Misha başını sallar. "İkimiz de dinlemeyeceğini biliyoruz." Bir an sessiz kalır, sonra şöyle der: "Viktor'un bir şartı var."

"Ne?"

"Baban bratva'ya boyun eğmek zorunda."

Gözlerim büyüdü ve başımı salladım. "Yani bu gerçekleşene kadar birlikte olamayız mı?"

Hayır

Misha'nın gözleri benimkilere dik dik bakıyor. "Onunla konuştuğumda işler çirkinleşebilir."

"Kötü... yani..." sözlerim yarım kalır.

"İçimizden biri toplantıdan çıkamayabilir," diye açıklıyor bana.

Misha'dan uzaklaşarak yataktan kalkıp banyoya yürüdüm. Kapıyı kapattım, alnımı tahtaya dayadım ve derin nefesler aldım.

Duygularım altüst olmuş durumda.

Misha'yı kaybedemem. Ya da babamı.

Annem beni asla affetmez.

Bir şeyler yapmam gerekiyor.

Annemin doğum günü için eve gittiğimde, babamla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Ona Misha'yı sevdiğimi söyleyeceğim ve bratva'ya boyun eğmesi için yalvaracağım.

Tanrım, bu çok kötü bir fikir.

Kapı çalınır, sonra Misha, "Aç kapıyı, *Krasivaya*" der.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum. Misha'ya baktığımda, gözleri endişeyle dolu.

"Neden saklanıyorsun benim küçük geyiğim?" Kapıdan içeri girer ve elini kaldırarak parmaklarını boynumun yanına dolamıştır.

Yüzüm gerilir ve "Seninle ailem arasında seçim yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum" derim.

"Sana halledeceğimi söylemiştim."

"Evet, ama içinizden biri ölebilir," diye haykırıyorum.

Misha beni kendine doğru çeker ve alnını alnıma dayayarak, "Kan dökülmesini önlemek için elimden geleni yapacağım," der.

"Ama babam yapmayacak," diye sızlanıyorum. Misha'ya sıkıca sarılıp kollarımı onun boynuna doluyorum. "Bu adil değil."

"Bizim dünyamızda hiçbir şey adil değil, *moy malen'kiy olen*'. Bunu biliyorsun." Elinin avuç içi saçlarımı okşadı. "Her şeyi bana bırak."

Bu sorunu çözmeye çalışmaktan yorulan ben, başımı sallarım. Şu an için Misha'ya odaklanmayı seçiyorum.

"Seni seviyorum, *mio principe*."

Misha parmağını çenemin altına koyar, yüzümü yukarı doğru kaldırır ve gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Sen benimsin. Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim."

"Ya Viktor fikrini değiştirirse?"

Misha başını sallar. "Viktor sözünün eri bir adamdır. Yapmaz."

Bunu duyunca biraz rahatlarım.

Misha dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurur. "Seni o kadar çok seviyorum ki, seni korumak için öldürür, seni elde tutmak için hırsızlık yaparım."

Parmak uçlarımda yükselerek, ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum.

Misha kolunu bana doladı, sonra beni kaldırıp duşa götürdü ve orada sorunlarımı unutturdu.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Misha

Yemek salonundaki masada otururken, Aurora ve Abbie'nin girişini izlemeye devam ediyorum.

Hepimiz ilk kez birlikte akşam yemeği yiyeceğiz ve her şeyin yolunda gitmesini istiyorum.

Alek'e bakarak, "Bu benim için önemli. Uslu dur," diyorum.

Parmağını başının üzerine koyarak, bir hale çiziyor.

"Sen meleklerden en uzak kişisin," diyor Armani gülerek.

Kadınlar içeri giriyor ve ben Aurora için sandalye çekmek için kalkıyorum.

Alek uzanıp Abbie için sandalyeyi geri çekiyor, "Otur şuraya kadın. Açlıktan ölüyorum."

"Sakin ol kalbim," diye mırıldanır Abbie.

Kadınımın alnına bir öpücük kondururum, sonra o oturana kadar beklerim ve sonra onun yanına rahatça otururum.

Abbie garsonu yanına çağırır ve gözlerini menüden ayırmadan siparişini verir, "Limonlu tereyağlı kalamar, elli saat pişirilmiş dana kaburga ve şşşş..."

"*Tanrım*," diye mırıldanır Alek. "Ona tüm menüyü getirin gitsin."

Abbie Alek'e ters bir bakış atar. "Kapa çeneni." Garsona dikkatini geri verirken dudaklarında tatlı bir gülümseme belirir. "Ve bir porsiyon patates kızartması alacağım."

Alek sipariş vermeye hazırlanırken, Abbie ekler, "Oh, ve bir sprite zero lütfen."

"Ciddi misin?" Alek, kadına sanki iki kafası varmış gibi bakıyor. "Bu kadar çok yediğin halde diyet soda hiçbir işe yaramaz."

Abbie'nin gözleri Alek'e dikilir. "Bana şişman mı diyorsun?"

Gözleri kadının üzerinde dolaştı, sonra ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Hayır." Rahat bir nefes aldım.

Tanrım, ucuz atlattım.

"Sprite Zero'yu severim," diye mırıldanır Abbie ve sinirli bir şekilde dikkatini Aurora'ya çevirir. "Sen ne içiyorsun?"

"Senin artıkları," diye gülerek cevaplar kadınım.

Alek ve Armani'nin garsona ne istediklerini söylemelerini bekledikten sonra Aurora için ribeye biftek ve kendim için de aynısından sipariş ettim.

"Şaka yapmıyordum," diyor Aurora.

"Ben de," diye mırıldanıyorum. "Biftek yiyeceksin."

Bir an bana bakar, sonra başını sallar.

Kolumu sandalyesinin arkasına dayayarak ona doğru eğildim ve "Benim kadınım artıkları yemez" dedim.

Gözleri gözlerime kilitlenir ve "Ama benim için sorun değil" der.

Kafamı sallıyorum. "Bunu benim için yap. Hayatımda ikimiz için yeterince ikinci el bok yedim."

Kaşları çatılır ve zümrüt rengi gözleri şefkatle dolar. "Üzgünüm, bebeğim. Düşünemedim."

Şakağına bir öpücük kondurup fısıldarım, "Bana bir daha bebeğim dersen, masada seni sikmek zorunda kalabilirim."

Kıkırdar. "Ceza olarak mı, yoksa seni tahrik ettiği için mi?" "Bunu seviyorum," diye itiraf ederim.

Geri çekildiğimde, Abbie, Alek ve Armani'nin sıkılmış ifadelerle bize baktığını gördüm.

Doğru, arkadaşlarımız da burada. Bir an için unutmuştum.

"Aurora ve ben Cumartesi günü yakındaki kasabaya gidiyoruz," diye Abbie masaya bomba gibi bir haber attı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, doğru duyduğumdan emin olamadan. Aurora bana gülümsüyor. "Ah evet, sana söylemeyi unuttum. Alışverişe gidiyoruz."

Alek kaşlarını kaldırarak bana gülümser, "Ve sen çıldırmak üzereyken ben uslu durmam gerektiğini söylüyorlar."

"Neden?" Aurora sorar, gözleri yüzüme dikilir. "Suikastlar iptal edildi." Alek ağzını açmak üzereyken ona uyarıcı bir bakış atarım. Aurora'ya Abbie'nin başına hala suikast düzenleneceğini söylemedim.

Armani, "Bu, buradan ayrılmanın güvenli olduğu anlamına gelmez," diye mırıldanarak bana bir ipucu verir.

"Evet, ama üçünüz dışında kimse bizim küçük kaçışımızı bilmeyecek," diyor Abbie.

Tanrım.

Abbie'nin hala tehlikede olduğunu söylemek istemediğimden, "Üçümüz de sizinle geleceğiz" diyorum.

"Ne?" diye sorar Alek, şaşkın bir ifadeyle.

Armani inler ve gözlerini devirerek, "Sosyetiklerle alışverişe çıkmam" diye mırıldanır.

Abbie burnunu kırıstırır. "Evet, ben o kadar emin değilim."

Dikkatimi Aurora'ya çeviriyorum. "Ya bizimle gelirsiniz ya da buradan adınızı atamazsınız."

Gözleri benimkilerle buluşur, sonra başını sallar. "Sorun değil, Abbie. Tüm çantaları onlar taşıyabilir."

"Ah, doğru, bunu düşünmemiştim."

"Ne?" Alek, hala şokta, tekrarlar.

Abbie onun uyluğuna hafifçe vurur. "Sorun yok, deli adam. Bu, seninle çıkacak kadar deli bir kadın bulduğunda sana biraz eğitim olacak."

Sanki bir bomba yetmezmiş gibi, Aurora elimi tutar ve şöyle der: "Unutmadan söyleyeyim, on altıncı hafta sonu burada olmayacağız. Annemin doğum günü."

"Nerede olacaksınız?" Kaşlarını çatıyorum. "Ne kadar süreliğine?"

"İsviçre'deki Sartori tatil evinde. Sadece cumartesi ve pazar günü."

"Sonra geri döneceksin, değil mi?" Emin olmak için soruyorum.

Aurora satır aralarını okumuş olmalı ki elimi sıkıyor. "Evet. Merak etme. Her şey yolunda olacak."

Babası bizim çıktığımızı öğrenirse sorun olur. O zaman muhtemelen onu eve kapatır ve ben de onu kaçırmak zorunda kalırım.

Bunu yapacağım. Hiç şüphemiz olmasın.

"Bu cumartesi hakkında," Alek sonunda kendine gelip düzgün düşünebilecek hale geldiğinde diyor. "Kimsenin çantasını taşımayacağım."

"Ne centilmen," diyor Abbie, sesinde alaycı bir tonla. "Böyle devam edersen beni bayılttıracaksın."

Yetişkin bir erkeği bile altını ıslatacak kadar soğuk bir bakışla ona bakar. "Yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, sen umurumda değilsin. Ben Misha'yı seçıyorum."

Tanrıya şükür, garson yemeklerimizi getirir.

Armani ayağa kalkar ve Alek'e onunla yer değiştirmesi için işaret eder.

"Teşekkürler kardeşim," diye mırıldanırım, önüme bir tabak biftek konarken.

Armani çenemi kaldırdıktan sonra Abbie'nin kalamarlarından birini çaldı.

Abbie ona tatlı bir gülümsemeyle "Buyur" der.

Gözlerimi onlara dikerim.

Armani ile Tiana'nın görücü usulü evliliği hakkında konuşuyordum. Bunun gerçekleşmesi gerekiyor, böylece kız kardeşimin iyi bir adamla evlendiğinden emin olacağım.

Aurora yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki, "Armani onun tipi değil. Rahat ol," diye fısıldadı.

Abbie kahkahayı patlatınca Aurora'nın söylediği herkesin kulağına gider. "Evet, benim için biraz fazla genç."

Alek başını sallar. "Armani senden büyük, kadın."

"Birincisi, bana *kadın* demeyi kes. Benim bir adım var. İkincisi, o en az on yaş daha genç," diye Alek'e ters ters cevap verdi Abbie.

Bunun huzurlu bir akşam yemeği olacağı umudunu bırakarak, bifteğimi kesip ağzıma atıyorum.

Abbie yemek salonuna göz gezdirir, sonra Eğitimci Nikolai'yi işaret eder. "Benim ilgimi çeken erkekler bu tür erkeklerdir."

Yutkunup, "Ondan nefret ettiğini sanıyordum" diyorum.

Burnunu kırıştırır. "Hayır, bu bir aşk-nefret ilişkisi."

"Nikolai seninle bir ilişkisi olduğunu biliyor mu?" Alek alaycı bir şekilde sorar.

Tanrım, bu ikisiyle başa çıkamayacağım.

Alek sinirli ifademi fark eder ve omuz silker, "Sadece bir soru soruyorum."

"Çıkıyoruz demedim," diye mırıldanır Abbie.

"İlginç bir gerçek." Armani konuyu değiştiriyor diye düşünürken, "Nikolai'nin evli olduğunu biliyor muydun?" der.

"Ne?" Abbie nefesini tutar.

"Karısı evlendikten birkaç gün sonra öldü. Kalp problemi vardı. Söylentilere göre o günden beri başka bir kadına bakmamış. "Vay canına, bu çok trajik," diye mırıldanır Aurora.

"Evet, burada olmadığı zamanlarda evde ailesiyle birlikte," diye ekler Alek.
"Adam kimseyi yanına yaklaştırmıyor. Nedenini anlayabiliyorum."

Gözlerim Alek'inkilerle buluşur ve bir anlığına, kaybolmadan önce sakladığı acıyı görürüm.

İnsanlar Alek'in acımasız olduğunu düşünüyor, ama o sadece kırılmış.

Kutsanmış bir dakika boyunca herkes yemek yer, sonra Abbie sorar,
"Cumartesi günü saat kaçta çıkıyoruz?"

"On mu?" Aurora, onayımı almak için bana bakar.

"On iyi," diye mırıldanıyorum, onun yemeğinden bir ısırık almasını izlerken.
"Beğendin mi?"

O da başını sallar ve dudaklarında güzel bir gülümseme belirir.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Misha

Yemeğimizi bitirir bitirmez Aurora'nın elini tutup onu ayağa kaldırıyorum. "Herkese iyi geceler."

Abbie'ye el sallamak için sadece zamanı var, sonra onu yemek salonundan dışarı çıkarıyorum. Kalenin yan tarafındaki çıkışlardan birine doğru yöneliyorum ve dışarı çıktığımızda rahat bir nefes alıyorum.

"Düşündüğümde daha iyi gitti," diyor Aurora.

Kolumu omuzlarına dolayarak gülümserim, "Alek, Abbie'yi öldürmek üzereydi."

Aurora, yol boyunca yanıma sokulur. "O ikisi yağ ve ateş gibidir. Mutlaka bir patlama olur."

Konuyu daha fazla erteleyemeyerek, "Konuşmamız gereken bir şey var," diyorum.

Başını geriye eğip gözlerime bakar. "Ne?"

"Abbie'nin ailesinin başına hala bir suikast emri var. Viktor sadece sana yönelik olanı iptal etti."

Yüzünde umutsuz bir ifade belirir. "Oh. Bu çok kötü." "Sartoris'lerin tatil evine gittiğinde, bunu ailene bunu ailene bahsetmemelisin."

Aurora başını sallar ve ben onu kendime doğru çekerim. Labirente giden çitlerin arkasında dururum, kollarımı ona dolandır ve yumuşak kokusunu derin bir nefesle içime çekerim.

"Oraya gittiğinde aptalca bir şey yapma. Sadece bana geri dön."

"Tamam."

Geri çekilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, bu öpücük hızla daha fazlasını isteme arzusu haline dönüşüyor.

Soğuk ellerim kaşmir bluzunun altına kayınca, Aurora kahkahalarla gülmeye başlar.

"Ellerin buz gibi," diye şikayet eder.

Gözlerine bakarım ve benim gözlerimde yanan arzuyu fark edince, "Benim süitime gidelim," der.

Kafamı sallarım. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum."

"Burada mı?" diye nefes nefese sorar. "Şimdi mi?"

"Evet, tam burada, tam şimdi."

Kaleye doğru bakar. "Ama biri dışarı çıkıp bizi görebilir."

"Dizlerinin üzerine çökeceğin için seni görmeyecekler."

Hala endişeli görünen Aurora dizlerinin üzerine çöker.

Siktir, çok güzel görünüyor, yüzü benim sikimle aynı hizada.

"Pantolonumun fermuarını aç," emrediyorum. Dediğimi yaptığında kalbim hızla atmaya başlıyor. "Sikimi çıkar."

"Bahçenin ortasında oral seks dersi aldığımı inanamıyorum," diye gülüyor.

Elimi başının arkasına koyup saçlarını avuçlarım ve dilinin sertleşmiş penisimi yalamak için dışarı çıktığını izlerim. Gözleri onayımı beklercesine yüzüme bakar.

"Doğru, *moy malen'kiy olen*'. Şimdi olabildiğince derinden em."

Dudakları penisimin etrafını kapattığında ve sadece yarısını alabildiğinde, neredeyse boşalacaktım.

"*Khristos*." Ayaklarımın dibindeki erotik manzaraya bakarken nefesim hızlanıyor. "Mükemmelsin."

Övgülerim Aurora'yı cesaretlendirir ve o da coşkuyla emmeye başlar.

Deneyimsizdi, ama yine de ağzının benim aletimi sardığını görmek, bunu şimdiye kadar yaşadığım en iyi oral seks yapıyordu.

Bir hareket gözüme çarptı ve yakuza çetesinin kaleden çıktığını izlerken, onun ıslak sıcaklığının içine girmeye başladım.

"İşte böyle, *krasivaya*. Beni olabildiğince derine al," diye inlerim, testislerim çoktan gerginleşmiştir.

Aurora yanaklarını çukurlaştırır ve çok derine girdiğimde öğürür. Orgazmıma çok yakın olduğum için, boğazına girmeyi durduramam. Yine öğürür ve yanağından bir gözyaşı süzülürken onu izlerim.

Bir homurtuyla zevkime ulaşırım ve dalganın üzerinde sörf yaparken üç adamın nerede olduğunu kontrol ederim.

Kazuo beni fark eder ve yönlerini bize doğru çevirdiklerinde, Aurora'nın ağzından çıkıp fermuarımı çekerim. "Misafirimiz var. Dizlerinin üzerinde kal."

"Siktir," diye tıslar. "Gördüler mi?"

"Hayır. Sessiz ve hareketsiz kal. Bırak ben halledeyim."

Aurora'yı görmesinler diye çitlerin arkasından çıkıyorum. Kazuo bana saldıрма mesafesinde durunca kaslarım geriliyor.

"Arkadaşların nerede?" diye sorar.

"Seni ilgilendirmez."

Kenara çekilirken kıkırdar. "Yalnız mısınız?" "Fark etmez."

Kazuo başını sallar, sonra korku uyandırmayan bir tür savaş çığlığı atarak ileri atılır.

Kolumu uzatıp avucumla burnuna vuruyorum. Kazuo burnundan kan fişkırlarak yere düşerken, hiç düşünmeden

Takaharu'ya doğru ilerlerim. Kendimi havaya fırlatır, vücudumu döndürür ve boynuna bir tekme atarım.

Ayaklarımın üzerine indiğimde Seijo tereddüt eder, ama ben yine de ona saldırırım ve çenesine çift uçan diz vuruşu yaparım.

Kazuo'nun arkamda kalktığını duyuyorum ve başımı sallıyorum. "Gerçekten. Dersini alman için ne yapmam gerekiyor?" diye mırıldanarak arkamı dönüyorum.

Kazuo'nun kolunu Aurora'nın boynuna doladığı görüntüsü beni yoğun bir öfkeyle doldurur.

Bana gülümser ve burnundaki kanı silip Aurora'nın yanağına sürer. "Siki kokuyor. İyi mi?"

Onu öldüremezsın.

St. Monarch's seni öldürtecek. Ölürsen

Aurora'yı koruyamazsın.

Ben saldırmadan önce, Aurora kafasının arkasını adamın kırık burnuna vurur.

"Aman Tanrım." Yanağındaki kandan kesinlikle tiksiniş görünüyor ve arkasını dönerek dizini adamın kasıklarına vurur.

Siktir, o darbe Alek'i bile acıttırırdı.

Kazuo dizlerinin üzerine çöküyor ve elleriyle aletini tutarak yere düşüyor.

Öne atılıyorum ve Aurora'nın kolunu yakalayıp onu yanıma çekiyorum. "Bir daha kadınıma dokunursan, bir daha uyanamazsın," diye uyarıyorum o pisliği ve onu bayılana kadar tekmeledim.

Aurora'nın yanında kaleye doğru yürümeye başlarken, Takaharu ve Seijo'yu işaret ederek, "Yere yatın lan!" diye bağırırım.

Seijo dinler, ama Takaharu ayağa kalkar. Gözlerimi kilitler ve "Sen işaretlendin" diye homurdanır.

Sesim karanlık ve acımasızdır, "Sen de öyle. Arkanı kolla ve bir gözün açık uyu" diye cevap veriyorum.

Aurora'nın süitine varana kadar yüksek alarımda kaldım ve arkamızdan kapıyı kapattım.

Onunla göz göze geldiğimde, gergin bir kahkaha attı. "Bu hem çok havalı hem de çok korkutucuydu."

"İyi misin?" diye soruyorum, gözlerim onun vücudunu tarayarak o pisliğin ona zarar vermediğinden emin oluyorum.

"Hayır, iyiyim değilim." Kusar, sonra banyoya koşar. "İğrenç." Onun peşinden giderim ve yanağındaki kanı temizlemesini izlerim.

"Bu çok iğrenç," diye mırıldanır, yüzünün temiz olduğundan emin olmak için.

Sonunda bana baktığında, "Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?" diyorum.

Bana yaklaşıp, dudaklarında bir gülümseme belirir. "İyiydim, değil mi Değil miyim?"

"Harikaydın." Parmaklarımı boynuna doladım ve "Orada hayatımı kurtardın."

Bana gülümsüyor. "Yok canım, her şey kontrolün altındaydı gibi görünüyordu."

Kafamı salladım. "Senin için öldürürüm demiştim. St. Monarch'ın arazisinde öldürmenin cezası ölümdür."

Kaşlarını çatıyor. "Ama onu öldürmezdin."

Başımı eğiyorum. "Sana dokunduğu için mi? Öldürürdüm." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Kimse sana dokunamaz. Sen benimsin."

"Neyse ki her şey yolunda gitti," diye fısıldayarak kollarını boynuma doladı. Bu gece, evet. Yarın ise bambaşka bir hikaye.

Bölüm 30

Aurora

Abbie ve ben ayakta durup Misha, Alek ve Armani'nin gardiyanlardan silahlarını almasını izliyoruz.

Misha'nın silahı pantolonunun bel kısmına sokup ceketle örtmesini izlemek çok seksi.

Ve korkutucu.

Evet, onun kavga ettiğini gördüm ve bratva hakkında çok konuşuldu ve onun hayatlar aldığını duydum, ama onun bir infazcı, bir katil olduğu gerçeği beni pek etkilemedi.

Abbie'ye bakıyorum ve gözlerindeki endişeyi görünce, "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"St. Monarch'ın güvenli ortamını üç bratva ve mafya askeriyle terk ettiğimizi fark ettim. Bize saldırırlarsa altıma sıçarım." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Misha hakkında ne kadar eminsin?"

"Hayat memat meselesi kadar eminim. Bize zarar vermez," onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Evet, ama ben verebilirim," Alek gülerek kapıdan çıkıyor.

"O pisliğe kulak asma," der Misha elimi tutarken. Abbie'nin gözlerine bakar. "Sadece bana yakın dur."

"Anladım," diye gülerek gergin bir şekilde yanıma yapışır.

Erkek arkadaşım ve en iyi arkadaşım arasında sıkışmış halde, kaleden çıkıp Misha'nın bugün ayarladığı zırhlı SUV'ye doğru merdivenlerden aşağı ineriz.

Misha arka kapıyı açar ve koltuğa doğru başını sallar. "Bin."

Abbie önce biner, sonra ben, ardından Misha. Alek yolcu koltuğuna geçerken Armani direksiyonun başına geçer.

"Hazır mısınız?" diye sorar Armani.

Misha elini uyluğuma koyar ve "Evet, hadi yapalım şunu" diye cevaplar.

Armani SUV'yi devasa demir kapılardan geçirirken, Abbie mırıldanır, "Babam beni şimdi görseydi, beni kendi elleriyle öldürürdü."

Gergin bir kahkaha attım. "İkimiz de aynıyız."

Misha uyluğumu sıkıyor ve ben ona yaslanarak penceresinden geçen manzarayı seyreliyorum.

Cenevre'nin merkezine vardığımızda, Armani *Louis Vuitton'un* yakınında bir park yeri bulur.

Abbie kapı koluna uzanırken heyecandan neredeyse zıplıyor.

"Bekle," diyor Misha sertçe. "Ben sinyal verdiğimde dışarı çıkarsın."

"Sinyal ne?" diye soruyorum.

"Cheerleaderlar gibi el sallayacağız," diye mırıldanıyor Alek, SUV'den inmeden önce.

Abbie ve ben, erkeklerin etrafı kontrol etmesini izliyoruz ve Misha bana gelmem için işaret ettiğinde, kapıyı açıp dışarı ıkıyorum. Hemen elimi tutuyor ve mağazanın girişine doğru hızlıca yürüyoruz.

İçeri girer girmez Abbie doğrudan el çantalarına yönelir. "Tanrım, cennetteyim."

Erkekler geride kalıp sürekli tetikte beklerken ben de onu takip ediyorum.

"Bunu bütün gün sürmesin," diyorum Abbie'ye. "Çocuklar gergin." "Louis'de yarım saat eğlenmeme izin verir misin?" diye soruyor ve bana umut dolu bir gülümsemeyle sorar.

"Otuz dakika." Abbie en son tasarımlara hayranlıkla bakarken, ben Misha'nın yanına gidip "Bundan sonra St. Monarch's'a geri döneceğiz" diyorum.

Alnında bir kırıışıklık oluşur. "Neden?"

"Gergin olduğunu görebiliyorum. Bu büyük bir risk ve şimdiden pişman oldum.

Abbie'ye otuz dakikan olduğunu söyledim."

Misha derin bir nefes alır, sonra başını sallar. "Sen ne karar verirsen ben kabul ederim." Mağazaya göz gezdirir, sonra sorar, "Sen bir şey almayacak mısın?"

Ona sırtarak cevap veriyorum, "Tabii ki öyleyim." Çenesine bir öpücük konduruyorum, sonra doğruca parfüm reyonuna yöneliyorum.

Ayakta durup başım dönene kadar tüm şişeleri kokluyorum, ama doğru olanı bulmaya kararlıyım, devam ediyorum.

Numunelerim bitmek üzereyken, sonunda Misha'ya benzeyen bir koku buldum: erkeksi ve tam bir sert adam kokusu.

Mağaza görevlilerinden birine bir şişe getirmesini ve hediye paketi yapmasını rica ettikten sonra Abbie'nin nasıl olduğunu kontrol ettim.

"Bir şey buldun mu?" diye soruyorum ona ulaştığımda.

"Evet! İki el çantası ve çok şirin bir pantolon." Kolumu tutup beni kasaya sürükler ve seçtiklerini gösterir.

"Ooh, siyah olanı beğendim," derim onu elime alırken. "Tanrım, derisi çok yumuşak."

"Bunun gibi başka bir çanta daha alabilir miyiz?" diye sorar Abbie satış görevlisine, sonra da "Eşleşen çantalar" diye şarkı söyler.

Gülerek, Abbie'nin işini bitirmesini beklemeden satın aldıklarımı ödemek için kasiyere yöneliyorum.

Çocukların yanına doğru yürürken Abbie sorar: "Sence arabaya servis yapan bir yere uğramayı sorun ederler mi? Canım hamburger çekiyor da."

"Eminim sorun olmaz."

Misha'ya ulaştığımızda Abbie, "Burger King'e uğrayabilir miyiz? Herkese ısmarlıyorum." diye sorar.

"O zaman *kesinlikle* kısa bir mola verebiliriz," diye gülüyor Armani.

Mağazadan çıkıp SUV'ye doğru yürürken, Misha'ya eğilip fısıldarım, "Sana bir hediye aldım."

Bana bakarken kaşlarını kaldırır. "Hediye mi? Bana mı? Neden?" Ona şakacı bir şekilde kaşlarını çatarak, "Çünkü seni seviyorum" derim.

"Yere yat!" diye bağırır Alek.

Mağazanın ön camı paramparça olur ve Misha beni kaldırıma o kadar sertçe çeker ki çantam yola kayar. Sırtından silahını çıkarır ve beni park edilmiş bir arabanın arkasına ittiğinde vücudum bir saniye havada kalır.

Çılgınca etrafıma bakıyorum ve Abbie'yi Armani'nin yanında çömelmiş halde görünce büyük bir rahatlama hissediyorum.

Sonra şok beni vurur – biri az önce Abbie'yi öldürmeye çalışmıştır. "Buradan gitmeliyiz," diye bağırır Misha adamlara.

"Sadece siperde kal," diye bağırır Alek, sonra koşmaya başlar ve yanına yatarak, silahını ateşlerken SUV'ye doğru kayar.

Park halindeki araçlara bir yağmur gibi mermi yağar ve camlar her yere saçılır.

Kaldırımdaki insanlar çılglık atıyor ve sanki zaman yavaşlamış gibi hissediyorum.

"Kalk!" Misha beni ayağa kaldırır ve ben olabildiğince hızlı koşarım. Aniden durur ve beni vücudunun arkasına çeker.

Silahının ateş sesi o kadar yüksek ki, ben de onun sırtına yapışıp korkuyla titriyorum.

Armani de ateş eder, sonra Alek "Aferin kardeşim" diye bağırır. "Çekil" diye emreder Misha.

SUV'ye koşar ve arkaya tırmanırım, Abbie'ye elimi uzatırım. Parmaklarımız dokunduğu anda onu içeri çekerim ve o nefes nefese üzerime düşer.

"Tutuyorum," derim ve onu koltuğa oturmasına yardım ederim. Kollarımı ona dolayarak arkadaşşıma sarılırım, birinin onu öldürmeye çalıştığına şok olmuşumdur.

Adamlar SUV'ye binerler ve birkaç saniye içinde Armani lastiklerin çığılıklarıyla park yerinden hızla uzaklaşır.

Misha, aramızda sıkışmış olan Abbie'ye eğilir ve omzumu tutar. "Yaralandın mı?"

Hızla başımı sallarım. "İyiim." Abbie'den uzaklaşıp yaralanıp yaralanmadığını kontrol ederim ve herhangi bir şey bulamayınca rahat bir nefes alırım.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum Misha'ya, gözlerimle onun her santimini tarıyorum.

"Evet, iyiim."

"Biz de iyiyiz," diyor Armani, yüksek hızda viraj almak için direksiyonu sertçe çeviriyor. SUV'nin arkası kayıyor, sonra tekrar caddede hızla ilerlemeye başlıyoruz.

St. Monarch's'a vardığımızda Abbie, "Az önce ne oldu?" diye sorar.

"Biri beynini uçurmaya çalıştı, tatlım," diye mırıldanır Alek yolcu koltuğundan.

Şokun etkisiyle yüz hatları gerilir ve ben onu hızla kucaklarım. "İyisin. Önemli olan tek şey bu."

Armani SUV'yi St. Monarch'ın kalesinin önünde durdurduğunda, Alek kapısını açarak, "Bir dahaki sefere babanın parasını harcamak istediğinde iki kez düşün. Sen çok kolay bir hedefsin," diye bağırır.

Hepimiz SUV'den ineriz ve erkekler silahlarını muhafızlara teslim etmek için durmak zorundadır.

Eğitmen Nikolai bize doğru yürürken, fırtına kopmak üzereymiş gibi görünüyor. "Araziden ayrılmakla ne halt ettiniz?"

Bugün yüzüncü kez gibi gelen bu şiddetli tepkisine kaşlarım havaya kalkar. Sonra ağzım açık kalır, çünkü o Abbie'nin kolunu tutup iyi olup olmadığını kontrol eder.

Evet, ben de iyiyim. Kontrol ettiğin için teşekkürler.

Abbie'nin vurulmadığından emin olunca, patladı. "Hayatına suikast düzenlendiğini bilmiyor musun? Deli misin yoksa sadece aptal mısın?"

"Anlamadım?" Abbie, kolunu onun elinden çekerek nefes nefese sorar. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?"

Oh. Kahretsin.

Abbie, çenesini dikleştirerek Nikolai'ye yaklaşır.

Ya öpüşecekler ya da kavga edecekler gibi görünüyor. Hangisi olacağına emin değilim.

Nikolai öfkeyle bağırır: "Sen benim öğrencimsin. Bu da bana endişelenme hakkını veriyor."

Abbie gözlerini kısarak ona bakar. "Evet, kendine yalan söylemeye devam et." Parmak uçlarına yükselerek, ona bir şey fısıldar ve bu, onun burun deliklerini öfkeli bir boğa gibi genişletir.

Bu ilginç.

Abbie alaycı bir gülümsemeyle Nikolai'nin göğsüne hafifçe vurur ve merdivenlere doğru yürür.

"Abbie ile gidiyorum," derim Misha'ya ve onun peşinden koşarım.

Ancak kapıyı arkamızdan kapattığımızda ve süitimde yalnız kaldığımızda, Abbie'nin ağlaması başlar.

Dehşete kapılmış bir şekilde gözleri mi diker. "O adam beni içkiye sürükleyecek!"

"İkinizin arasında ne var?" diye sorarım ve ona sarılırım.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Pislik herif." Neredeyse sakinleşir, sonra hıçkırarak, "Vurma işi iptal edildi sanıyordum?" der.

"Sadece aileminkiler," diye fısıldadım, dışarı çıkmayı kabul ettiğim için kendimi kötü bir arkadaş gibi hissederek.

Burada kalmalıydık.

"Tanrım," diye nefes alır ve kollarını kendine sarar. "Bugün ölebilirdim."

"Ölmedin." Onu kucaklarım. "Hayattasın."

Şok yavaşça geçip gerçeklik yerini alırken sessizce durduk, sonra Abbie mırıldandı, "Hayatımı kurtardılar. Onlara çok borçluyum."

Evet, öyleyiz.

Bunun ne tür sonuçlar doğuracağını ancak Tanrı bilir. Mağazada hissettiğim tedirginlik hala geçmedi. Hatta daha da arttı.

Bir fırtına yaklaşıyor ve Misha ile benim bu fırtınadan sağ çıkıp çıkamayacağımızdan emin değilim.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Misha

Silahlarımızı muhafızlara teslim ettikten sonra, Armani ve Alek'e bakıyorum.

"Bu tam bir boktan durumdu," diye mırıldanıyor Alek, çok sinirli görünüyor.

"Evet," diye onayladı Armani. Kafasını salladı. "Abbie'ye suikast düzenlenmişti ve biz bunu engelledik."

Viktor çılgına dönecek.

Ölmüş sayılırız.

"*Blyad'*," diye bağırır Alek ve lobide bir aşağı bir yukarı yürümeye başlar.

"Ne yapabileceğime bir bakayım." Uzaklaşıp, Direktör Kolov'un ofisine giden koridora dönüyorum.

Kapı zaten açık ve güvenlik görevlisi içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

Ben bir şey söylemeden, Müdür Koslov başını sallar. "Ne halt ediyordun sen?"

Yirmi dakika önce olmuş olmasına rağmen, onun zaten haberi olmasına şaşırmadım.

"Sadece tepki gösterdim. Sadece Abbie'ye değil, hepimize ateş ediyorlardı."

Viktor Vetrov'un verdiği emre karşı geldim. Tanrım. Bratva'nın başının verdiği emri engelledim.

Siktir. Bu kötü. Gerçekten çok kötü.

Müdür Koslov tekrar başını sallar ve şöyle der: "Viktor'a kendini açıklamak zorunda kalacaksın. Yarın sabah ilk iş olarak buraya gelecek."

Tanrım.

Müdür Koslov gözlerimi bana diker ve ben onun gözlerinde bir parça şefkat görürüm. "İşlerini yoluna koy, Misha. Viktor'un ne yapacağını hiç bilmiyorum."

Midem cehennemin en derinlerine iner ve başımı sallayarak, "Her şey için teşekkür ederim. Burada eğitim almak benim için bir onurdu," derim.

Arkamı dönüp Alek ve Armani'ye doğru yürürken ayaklarım kurşun gibi ağırlaşır.

Viktor'a her şeyin benim suçum olduğunu söyleyeceğim. Suçu üstleneceğim.

Arkadaşlarımı hala fuayede buluyorum. Armani duvara yaslanmış, Alek ise ileri geri yürüyor. İkisi de gözlerini bana çeviriyor.

Bu darbeyi yumuşatmanın bir yolu yok, o yüzden doğrudan söylüyorum. "Viktor, St. Monarch's'a gidiyor. Yarın sabah burada olacak."

"*Iisus Khristos*," diye bağıyor Alek, sonra merdivenlere doğru koşuyor. "Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyorum arkasından.

"Ailemi arayıp veda etmek için."

Derin bir nefes alıp, bakışlarımı Armani'ye çeviriyorum. "Yarın her şeyi hallederim. Alek'i sakın tutmak için elinden geleni yap. Suçu üstleneceğim."

O başını sallar. "Bu karışıklığın içinde birlikteyiz."

Arkadaşımın yanına yürüdüm, omuzlarından tutup gözlerine baktım. "Hayatta kalman gerekiyor. Tiana'ya bakmalısın. Onu emanet edebileceğim tek kişi sensin. Lütfen, kardeşim."

Armani başını sallamadan önce uzun bir süre birbirimize bakarız.

Hafif bir rahatlama hissederek sorarım, "Onunla evlenecek misin?"

Yine başını sallar. "Evleneceğim."

"Ona her zaman istediği hayatı ver, Armani. Tek istediğim bu. Kız kardeşimin iyi bir adamla olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ona iyi bakacağım." Sesi kırıılır ve boğazını temizledikten sonra ekler, "Aurora'ya da göz kulak olacağım."

Armani'yi bırakıyorum ve darbeyi hissedince keskin bir nefes alıyorum.

Yarın öleceğim ihtimali yüksek. Aurora'ya

bunu nasıl söyleyeceğim?

"Aleğe git ve kızlara hiçbir şey söyleme. Aurora'nın bu olay gerçekleşene kadar endişelenmesini istemiyorum," diye mırıldanırım, yaklaşan ölümümün kılıcı başımın üzerinde ağır bir yük gibi duruyor.

Armani omzumu sıkıca tutar ve merdivenlere doğru çıkar.

Ön kapıdan çıkıp sigara molası veren muhafızlardan birini gördüm, yanına yaklaşıp "Sende sigara var mı?" diye sordum.

"Tabii."

Bana sigarayı uzattı, ben de yakıp derin bir nefes çektikten sonra masmavi gökyüzüne baktım.

Sessizce sigara içiyoruz ve gardiyan işini bitirince çenemi kaldırıp görev yerine geri dönüyor.

Şu anda tek umudum hızlı bir ölüm. Kafama bir kurşun.

En azından Aurora'yı sevdim.

Tiana'nın güzel bir kadın haline geldiğini göreceğ kadar uzun yaşadım.

"Misha?"

Omzumun üzerinden baktığımda, Aurora'nın merdivenlerden indiğini görüyorum.

"Abbie nasıl?" diye soruyorum, sigarayı çalıkların arasına atarken.

"O iyi. Hala biraz şokta." Gözleri yüzümü tarıyor. "Aleğ ve Armani nerede?"

Kaleyi işaret ediyorum. "Sütlerinde."

Gözleri yine yüzümü tarıyor. "Sen nasılsın?"

Pek iyi değilim, moy malen'kiy olen'.

"Ben iyiyim," yalan söylüyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu kollarıma alıyorum. "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun," diye fısıldadı, eli sırtımda yukarı aşağı hareket ederek beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Saldırının heyecanından yeni çıkıyorum. Benim için endişelenme."

Sen güçlü bir kadınsın. Bensiz de iyi olursun.

Geri çekilir ve avuçlarıyla çenemi kavrayarak, "Bizi koruduğun için teşekkür ederim," der.

Başımı sallarım ve eğilip dudaklarına nazikçe bir öpücük kondururum. Geri çekilirken, "Seni seviyorum, Aurora," diye fısıldarım.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Ben de seni seviyorum."

Mutlu ol ve ikimiz için dolu dolu bir hayat yaşa.

Elini tutup onu kaleye geri çekerim. "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sorar.

Merdivenlere doğru ilerlerken başımı sallarım. "Hayır. Seninle yalnız kalmak istiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirir ve merdivenleri çıkarken bana yaslanır. Abbie'nin bizi rahatsız etmesini istemediğim için onu süitime götürürüm.

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra Aurora'yı yatak odama götürdüm.

Onun ipek bluzunu tutup başından çekerken, o gülerek, "Tamam o zaman, yemek bekleyebilir" der.

"Sadece sana açım," diyorum, omuzlarımdaki ağır yük sesimi zorluyor.

Aurora ellerini çeneme koyar, sonra endişeli bir bakış atar. "Ne oldu?"

Kafamı sallıyorum. "Sadece heyecandan sakinleşiyorum. Sana ihtiyacım var."

Ağzının köşesi sevgi dolu bir gülümsemeyle yukarı kalkar. "Ben seninim."

Elimi kaldırıp yüzündeki saçları çekiyorum. Zümrüt yeşili gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve göğsümde bir duygu dalgası yükseliyor.

"Seni seviyorum Aurora. Çok seviyorum." Gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissediyorum ve onları geri çekiyorum. "Hayatım boyunca seni seveceğim. Son nefesimi verene kadar, sonra da öbür dünyada seni sevmenin bir yolunu bulacağım."

"Oh, bebeğim," diye fısıldadı, yanağından bir gözyaşı süzülürken. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

Onu yavaşça soyuyorum, teninin her santimini öpüyorum. Onu çıplak hale getirdiğimde, "Yatağa uzan, *Krasivaya*," diyorum.

Ben kıyafetlerimi çıkarırken, onun yatağa tırmanışını izlerim.

Bir an, yatağında uzanan görüntüye bakarak, öldükten sonra nereye gidersen gideyim onun görüntüsünü yanımda götürebilmeyi diliyorum.

Aurora'nın vücudunun üzerine sürünerek uzanıyorum ve kollarımı başının iki yanına koyuyorum. Ön sevişme yok, onun içine girme ihtiyacım çok güçlü, görmezden gelemem.

Hayallerimin kadınının içine derinlemesine girerken, gözlerimi onunkilerle kilitliyorum.

Bunun için teşekkür ederim, moy malen'kiy olen'. Seni sevdiğim kısa süre boyunca, kendimi hayattaki en şanslı piç kurusu gibi hissettim.

Onun içinde hareketsiz yatarken, neredeyse yıkılıyordum. Bir şekilde, yıkılmamak için güç topladım ve çekildikten sonra tekrar onun içine girdim.

Hızım yavaş, onunla böyle birlikte olabildiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum.

"Misha," diye fısıldadı Aurora. Kaşları çatıldı ve gözleri yaşlarla parladı. "Neden bu bir veda gibi geliyor?"

Çünkü öyle.

Kafamı sallayamıyorum bile, bunun yerine dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sanki zamanı aşma gücü varmış gibi onu öpüyorum. Sanki yaklaşan ölümümü durdurma gücü varmış gibi.

Aurora'yı görene kadar kadere inanmazdım. Onun ihtiyacı olan her şey olmak, onunla birlikte yaşlanmak için kanımı akıtmaya razıydım.

Tanrım, birçok kez ölümle yüz yüze geldim ve kurtuldum. Ama bu sefer ölümden kaçış yok. Viktor'un emrine karşı gelip paçayı kurtaramazsın.

Bu meleği düğün gününde göremeyeceğim. Ondan "Evet" kelimesini duyamayacağım.

Çocuğumuzu taşımasını izleyemeyeceğim.

Birlikte yaşlandıkça yüzünde oluşan çizgileri göremeyeceğim.

Kollarımı onun altına sokarak, onu o kadar sıkı tutuyorum ki inliyor. Ama şikayet etmez.

Bunun yerine, ben ona yavaşça sevişirken, her öpücük ve her itişte ona olan bağlılığımı dökerek, beni kendine sarıyor.

Beni unutma, çünkü yarından sonra, anıların benim var olabileceğim birkaç yerden biri olacak.

Seni özleyeceğim, moy malen'kiy olen'. Çok özleyeceğim.

Bölüm 32

Misha

"Boku yedik," diyor Alek, Viktor'un zırhlı G-Wagon'dan inmesini izlerken.

"Evet," diye onayladı Armani.

Bratva'nın başı takım elbisesinin ceketini düzeltir, sonra etrafına bir göz atar ve ön kapıya doğru adımlarını atar.

Tiana'yı arayıp onu sevdiğimi söylemeliydim.

"Mahvolduk," diyor Alek yine, ama bu sefer sözlerinde endişe var.

"Viktor'la konuşayım. Suçu üstleneceğim," diyorum, arkadaşlarımı bu işin dışında tutmak istiyorum. Süitimde saklanamayınca, "Hadi bu işi bitirelim," diye mırıldanıyorum.

Odayı terk ederken, idam mahkumu gibi hissediyorum.

İşte bu kadar.

Kalan birkaç dakika böyle hissettiriyor.

Dünyanın rengi soluyor, ışık kayboluyor ve gölgeler yaklaşıyor – sanki ölüm çoktan bana uzanmış gibi.

Müdür Koslov'un ofisinin bulunduğu koridora döndüğümüzde durup Armani ve Alek'e bakıyorum.

"Teşekkürler."

Alek başını sallar, Armani ise gözlerini benden ayırmaz.

"Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kardeşler olduğunuz için teşekkür ederim."

"Kapa çeneni," Alek dişlerini sıkarak tıslar, üzüntü yüz hatlarını gerginleştirir

"Bugün ölmeyeceksin."

"Armani, gerekirse onu ofisten sürükleyerek çıkar," diye mırıldanıyorum, sonra ölüm odama doğru yürüyorum.

Odaya girdiğimde, Armani ve Alek'in hemen arkamda olduğunu duyarım. Gözlerim, sırtını bize dönmüş olarak Direktör Koslov'un masasının yanında duran Viktor'a takılır.

Derin bir nefes alır, içini çeker ve bize döner. Uzun bir süre sadece bakar, sonra başını sallar.

"Sen benim doğrudan emrimi yerine getirmediğin için hamile karımı terk etmek zorunda kaldım."

Kıpırdamıyorum. Başımı sallamıyorum ve elbette hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyorum.

Viktor, takım elbisesinin arka cebinden silahını çıkarır. "Tanrım, siz üçünüzden büyük umutlar beslemiştim."

Seni seviyorum, Aurora.

Viktor yere bakar ve düşünürken onu izlerim, sonra şöyle der: "Abigail Sartori'ye yönelik kurşunu kim alacak?"

Ben tepki veremedim Alek öne çıkar. "Ben alacağım."

Alek'in kolunu tutup onu geri çekiyorum. "Hayır! Ben yapacağım."

Alek'in dudakları açılırken, Armani onu sıkıca tutar ve kapıya doğru itmeye başlar.

Gözlerimi Viktor'dan ayırmadan sözlerimi sıkı sıkı söylüyorum. "Ben kurşunu yiyeceğim." "Siktir git!" Alek, Armani'ye karşı direnirken bağılıyor.

Viktor'un yüzü kararır ve "Yeter! Üçünüz de diz çökün." der.

Armani isteksizce itaat eder ve kardeşlerim yanıma diz çöktüğünde, zihnim karışır, onları kurtarmanın bir yolunu bulamam.

Viktor, Alek'e uyarıcı bir bakış attı. "Sessiz ol." Bir an durup hepimize baktı, sonra gözleri benim üzerimde durdu. "Sana rızamı verdim, sen de bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Sessiz kalınca, ya şimdi ya da asla diye düşündüm. "Tüm sorumluluğu üstleniyorum, Bay Vetrov. Emrinize karşı gelmek niyetinde değildim. Hepimize ateş ediyorlardı, biz de karşılık verdik. Ama suç benim. Cezayı ben alacağım."

Derin bir nefes aldı ve kolunu kaldırarak silahının namlusunu Alek'e doğrulttu.

Şok dalgaları içimi kaplar. "Lütfen," diye yalvarırım. "Ben yaptım. Beni cezalandırın."

Viktor'un gözleri bana çevrilir ve "Seni cezalandırıyorum" der.

Silahın sesi, şimdiye kadar duyduğum en yüksek ses. Alek geriye düşer ve göğsümün en karanlık köşesinden gelen mutlak yıkımın kükremesini duyarım.

Vücudum kendiliğinden tepki verir, zihnim ise olanları kavrayamayacak kadar sersemlemiştir. Alek'in omuzlarından tutup kendime doğru çekerim.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Kardeşimden daha yakın olduğum adamla göz göze geliyorum ve hissettiklerimi tarif edecek kelime bulamıyorum.

"Oops," Viktor alaycı bir şekilde gülümser. "Iskeledim."

Sözler hemen anlaşılmıyor, ama sonra Alek "Ben iyiyim" diye mırıldanıyor.

Elimden çekilir ve sol omzunda kan lekeleri olduğunu görürüm.

Ölmemiş.

"Bu sana bir uyarı olsun. Bir dahaki sefere bu kadar merhametli olmayacağım," diyor Viktor, silahını takım elbisesinin pantolonunun beline geri sokarken.

Alek hayatta.

Kafamı çevirip Viktor'a baktığımda, sanki bedenimden çıkmış gibi hissediyorum.

Bize doğru yürür ve "Kalkın" diye emreder.

Göz göze gelene kadar tam boyuma kadar yükseliyorum, sonra diyor ki, "Caruso ve ortağını teslim olmaya zorla ya da kafalarına kurşun sık. Ancak o zaman geçici deliliğini affedeceğim. Adamları teslim olmaya zorlarsan, ateşkesin devam etmesi için Aurora D'Angelo ile evleneceksin. Üç ayın var. Süresi dolduğunda, sen ve Aurora bunun bedelini hayatlarınızla ödeyeceksiniz. Anladın mı?"

"Evet, efendim." Yavaşça nefes verdim. "Merhametiniz için teşekkür ederim."

Viktor kolunu kaldırdı, parmakları boynumun yan tarafını kavradı. Yüzünde bir anlık bir duygu belirdi. "Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma, Mikhail. Hayatını almama neden olma. Bu bana hiç zevk vermez."

Başımı salladım, hepimizin bir gün daha yaşayabileceğine çok minnettardım. "Hayır, efendim. İşi halledeceğim."

O başını sallar, sonra omzuma hafifçe vurur ve ofisten çıkar.

Alek ve Armani'ye dönerim, sonra birden hareket eder ve birbirimize sarılırız.

"Tanrım, bir daha böyle bir şey yaşarsam kalp krizinden öleceğim," diye mırıldanır Armani, sözlerinde saf bir rahatlama vardır.

"İşi halledeceğim," diye söz veriyorum.

"Beyler," Alek gülüyor. "Ben biraz kanıyorum."

"Kahretsin." Armani ilk geri çekilen kişi olur. "Seni revire götürelim." Ofisten çıkarken, "Sadece

"İşin bittiğinde bana temiz bir gömlek getir," diyor Alek.

"İşin bittiğinde bana temiz bir gömlek getir," diyor Alek.

Başımı sallayarak arkadaşlarımdan ayrılıp koridorda koşmaya başlıyorum. Merdivenlerin başına geldiğimde, Aurora merdivenlerden iniyor.

"Süitine geri dön," diyorum, gerginlikten sesim titriyor.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Neden? Abbie ile öğle yemeğinde buluşacağım." Gözleri sola kaydı, sonra yüzündeki tüm kan çekildi. "Oh,

Tanrım."

Aurora merdivenlerin ortasında donakalırken, başımı sağa çeviriyorum ve Viktor'un ona baktığını görüyorum.

Yaklaşır. "Demek benim en iyi askerlerimden birinin bana itaatsizlik etmesine neden olan kadın bu."

Bu bir soru değil. Aurora hakkında her şeyi biliyor, kan grubunu bile.

Aurora merdivenlerin geri kalanını hızla inerken kalbim lanet olası ayaklarıma düşer. Kolumu uzatıp onu yakalar ve göğsüme doğru çekerim.

"Bekle," diyor, sesi dehşet dolu. "Onunla konuşmama izin ver." Kafamı sertçe sallıyorum. "Hayır. Süitine git."

"Kadının benimle konuşmasına izin ver, Mikhail," diye emreder Viktor.

Tanrım.

Onu bırakmıyorum, aksine kolunu daha sıkı tutuyorum. Bana güven verici bir bakış atıyor, sonra gözlerini Viktor'a çeviriyor.

"Bize onayınızı verdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum."

Viktor birkaç adım öne çıkar, başını eğerek sorar, "Onayımın bir bedeli var, Bayan D'Angelo. Ya babanız boyun eğecek ya da ölecek."

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Anlıyorum."

"Önümüzdeki üç ay içinde ikisi de gerçekleşmezse, sizin ve Mikhail'in canını alacağım. İkinci bir şans olmayacak."

Aurora nefesini tutarak elimi tutar. Sözleri sindirirken bir an gözlerini kırpar.

"Merak ediyorum, Bayan D'Angelo. Mikhail'in başına silah dayarsam, kimi seçerdiniz?"

Tereddüt etmeden cevap verdi: "Misha'yı seçerim." Sesi bu sözlerle titredi.

"Her zaman Misha'yı seçerim."

Viktor'un ağzının köşesi yukarı kalkar. "Bunu duyduğuma sevindim." Şatonun ön kapısına doğru döner, sonra durur. "Düğününüzü sabırsızlıkla bekliyorum."

Viktor kapıdan çıkarken Aurora bana baktı. "Düğün mü?"

Derin bir nefes vererek onu kucaklayıp göğsüme sıkıca sarıldım. "Evet, çünkü saldırıdan bu yana çok şey oldu."

"Bu yüzden mi bu kadar endişeliydin? Viktor bugün geleceği için mi?"

Onun kokusunu içime çekerek başımı sallıyorum. "Evet, ama bunu sonra konuşuruz. Alek için temiz bir gömlek bulmam lazım. Viktor onu vurdu."

Aurora geri çekilir ve şok içinde bana kaşlarını çatarak bakar. "Ne?"

"Alek'i kontrol etmem lazım, sonra sana her şeyi anlatırım." "Ah... tamam."

Merdivenlere doğru bir adım attığımda Aurora elimi tuttu. "Seninle geliyorum."

"Abbie ile buluşmaya gidiyordun," diye hatırlatırım ona.

"O anlayacaktır anlayacaktır anlayacaktır katıl katıl ona katıl katılmıyorum. Sen daha önemlisin."

Onun sözleri, son yirmi dört saat boyunca sıkıntıdan geçen kalbime yatıştırıcı bir merhem gibi geldi.

Diğer elimi kaldırıp çenesini tutuyorum ve onu deli gibi öpüyorum.

Bu kadını sevmek için bir şans daha elde

ettim. Tanrıya ve kutsal olan her şeye

şükürler olsun.

Bölüm 33

Aurora

Alek için bir gömlek aldıktan sonra revir'e yöneliyoruz.

Abbie, biz koridora girdiğimizde yemek salonundan çıkıyor ve bize yetişmek için acele ediyor.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Alek'e temiz bir gömlek götürüyoruz," diye açıklıyorum.

"Omzundan vuruldu," diyor Misha, gözleri öfkeli bir bakışla Abbie'ye kayıyor. "Senin için kurşun yedi."

Başımı Misha'ya çevirip ağzımı açık bırakıyorum.

"Ne yaptı? Neden?" diye Abbie de aynı şoklu ifadeyle nefesini keser.

Revir kapısına vardığımızda Misha, "Dün ölmen gerekiyordu, ama biz bunu engelledik. Birimiz senin için atılan kurşunu üstüne almalıydı ve bu Alek oldu," diyor.

"Tanrım," diye fısıldadı ve revirin içine koştu. "Onu gözümün önünden çekin," diye Alek'in bağırdığını duydum. Abbie'nin peşinden koştuk ama çok geçti.

Alek yatağın kenarında otururken, bir doktor kolundaki kurşunu çıkarıyor. Kanını görünce midem bulanıyor.

"Abbie," diye sesleniyorum, ama o Alek'in boynuna sarılır ve onu kucaklar.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyor. "Teşekkür ederim."

Alek gözlerini kapatır ve alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla "Çekil üstümden" diye tıslar.

Alek'in itmesiyle Abbie geriye doğru sendeler.

Alek, Abbie'nin gözlerinin içine bakar ve sonra homurdanır: "Misha için kurşunu ben yedim. İlk fırsatta, kurşunu kendim yiyeceğim. Sen hepimiz için lanet bir tehlikesin."

"Alek," diye fısıldarım, gözlerindeki nefretten korkarak. "Abbie, gitsen iyi olur," diye emreder Misha.

Endişe ve suçluluk duygusu arkadaşımın yüzünü gerginleştirir ve bir an tereddüt eder. "Benim yüzümden vurulduğun için gerçekten çok üzgünüm." Sesi bu sözlerle titrer. Başını sallar, içinde bulunduğumuz acımasız durum yüzünden yüz hatları çöker. "Ben..." Tekrar başını sallar, sonra Alek'in gözlerine bakar. "Ben bunların hiçbirini istemedim. Babamın yaptıkları ve yapmadıkları için sorumlu tutulmaktan nefret ediyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülür ve ben ona doğru yürürüm. Abbie, Alek'e yalvaran bir bakış atarken, ben kolumu onun omzuna atarım. "Hayatımı almaya karar verdiğinde, bunu çabuk yap. Bunun olacağını görmek istemiyorum."

"Seni öldürmeyecek," der Armani öne çıkarak. "Sadece düşüncelerimizi toparlamak için bize biraz zaman ver. Zorlu birkaç saat geçirdik."

Abbie başını sallar ve arkasını dönerek Misha'ya bakar. "Gerçekten çok üzgünüm."

Misha ona başını sallar. "Biliyorum. Her şeyi halledeceğim."

Ona gidip sarılırım. "Daha sonra vaktin olduğunda konuşabiliriz. Sana biraz zaman tanıyacağım."

"Senden uzaklaşmak istemiyorum," diye mırıldanır. "Ben iyiyim, Ra-Ra," der Abbie. "Kal."

Abbie revirden çıkarken kendimi parçalanmış hissediyorum, ama Misha'nın yanında kalmam gerekiyor.

Geçen hafta içinde, o benim hayatımdaki en önemli kişi haline geldi. Artık benim önceliğim o.

Misha kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. Başımın üstüne bir öpücük konduruyor, sonra kokumu derin bir nefesle içine çekerek hareketsiz kalıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Ona daha da yaklaşarak başımı sallıyorum, sonra doktor Alek'i dikerken ona bakıyorum. Alek hiç kıpırdamıyor, yüzünde sadece öfke var.

"İyi misin Alek?" diye soruyorum, sözlerimde endişeyle.

Gözleri bana kayar, sonra sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi derin bir nefes alır. "İyiyim."

Hayır, iyi değil.

Misha'dan uzaklaşıp yatağa doğru yürüdüm ve Alek'in yanına oturdum.

Duygular boğazıma kadar yükselir ve başımı çevirip ona baktığımda gözyaşlarımı tutamam.

Alek derin bir nefes alır ve gözlerime bakar.

Tüm kalbimle, "Sen Misha için önemlisin, bu da benim için önemli olduğun anlamına geliyor." derim. Risk alarak, onun uyluğunun üzerinde duran elinin üzerine elimi koyarım. "Seni önemsiyorum ve Misha'ya yönelik olan kurşunu senin üstüne çekmiş olmana çok minnettarım."

Alek elini elimden çekerek rahatsız görünüyor. "Misha için ölürüm. Bu bir sır değil."

Yataktan kayarken, ağzımın köşesi hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Sana olanlara da önem verdiğimi bilmeni istedim."

Misha elimi tutar ve beni tekrar yanına çeker. "Alek duygusal anlar yaşamaz."

Misha için dünyalar kadar değerli olan adama bakıyorum ve ona ne kadar korkunç bir şey olduğunu merak ediyorum.

Alek, "Teşekkürler, Aurora" diyerek beni şaşırttı. Doktor yarasını sarar sarmaz ayağa kalktı. İç çekerek, "Arkadaşını öldürmeyeceğim" diye mırıldandı. Bir adım attı, sonra ekledi, "Tabii beni sinir etmeye devam etmezse. O zaman her şey olabilir."

"Onunla konuşurum," diye söz veriyorum.

Misha'nın gözleri arkadaşını tarar. "İyi olacak mısın, yoksa sana bakmam mı gerekiyor?"

"Siktir git," diye gülerек Alek. "Sadece bir şeyler yiyeceğim, sonra yarın sabaha kadar uyuyacağım."

"Ben onunla kalacağım," diyor Armani. "Aurora ile biraz vakit geçir. İkinizin konuşacak çok şeyi var."

Revirden çıkıyoruz ve Armani ile Alek yemek salonuna girerken, biz kalenin yan çıkışlarından birine doğru yürümeye devam ediyoruz.

Şelaleye giden yolun yanındaki bir bankta durduğumuzda Misha durur. Bana oturmam için işaret eder ve yanıma rahatça oturur.

Derin bir nefes alıp, vücudumu ona doğru çeviriyorum ve sabırla konuşmaya başlamasını bekliyorum.

"Abbie'ye yapılan suikastı engellediğimizde Viktor'un emrine karşı geldik." Misha öne eğilir, ön kollarını uyluklarına dayar. İnanamıyormuş gibi başını sallar. "Cezası ölümdür."

Bu gerçeğin kanımı dondurmasıyla birkaç kez gözlerimi kırpıştırırım. "Ama... bu olmayacak, değil mi? Değil mi?"

Yavaşça başını sallar. "Viktor bize merhamet gösterdi. Beni cezalandırmak için Alek'i vurdu." "Ben... Abbie için değil miydi?"

"Hayır, içimizden biri kurşunu yemeliydik ve Viktor Alek'i seçti çünkü bunun beni inciteceğini biliyordu." Misha başını çevirip bana bakar. "Ama o ana kadar

o ana kadar öleceğimi düşündüm. Hiç şüphem yoktu."

Tüm parçalar yerine oturduğunda keskin bir nefes alırım. Misha dün bu yüzden bu kadar farklıydı. Bana veda ediyordu.

Tanrım.

Ona atılmadan önce bir nefes daha alıyorum. Onu o kadar sıkı sarıyorum ki, olabilecekler için kalbim parçalanıyor.

Misha'yı neredeyse kaybediyordum.

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadım.

"İş bitene kadar endişelenmeni istemedim." Beni kucağına çeker, kolları beni çelik bir bant gibi sarar. "Zamanım dolmadan seni olabildiğince çok sevmek istedim."

Yüzünü görebilmek için geri çekilip, avuçlarımla çenesini kavrayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Ona karşı hissettiğim koşulsuz sevgimin her zerresiyle onu öpüyorum. Bu öpücük çaresiz ve duygusal, ve aramızdaki bu anda, bir şey yerine oturuyor. Bir milyon erkeğin gücü, bin yıldızın parlaklığı ve en derin okyanusun derinliği var onda.

Öpüşmeyi bırakıp gözlerinin derinliklerine bakarak, "Seni seçiyorum, Misha" diyorum.

Yüz hatları gerginleşir. "Ben de seni seçiyorum, Aurora." Saçlarımla bir tutamını nazikçe kulağımın arkasına koyar. "Ölümle karşı karşıya kaldığımda, sadece seni düşündüm." Başını sallar. "Seni kaybedemem, bu yüzden kendini en kötüsüne hazırlaman gerekiyor. Babam boyun eğmezse, onu öldüreceğim, çünkü yapmazsam, bu senin ölümün anlamına gelir ve bu olamaz."

Babamın ölmesini düşünmek ne kadar acı verse de, dünyamızın böyle işlediğini de anlıyorum. Babam, bratva ve İtalyan mafyasına karşı gelerek hepimizin hayatını tehlikeye attığını biliyor.

Umarım babam bratva ile barışır ve mutlu bir son olur, ama bunun olma ihtimali pek yüksek görünmüyor.

Söyleyecek başka bir şeyim kalmadığından, "Bizim için en iyisini yapacağına güveniyorum" diye fısıldıyorum. Şansımı denemek için soruyorum, "En kötüsü olursa, Abbie'yi koruyabileceğimiz bir yol var mı?"

Misha başını sallar ve kalbim rahatlar.

"Onun babasını da ortadan kaldırmam gerek. İş o noktaya gelirse, bratva'ya boyun eğmesi gerekecek. Viktor o zaman suikastı iptal eder."

"Tanrıya şükür," derim, neredeyse başım dönüyor.

"Bunu atlatacağız," diye söz veriyor Misha. "Sonra evlenmeliyiz."

Bir kahkaha kaçır ve itiraz etmediğimde başını eğirir. "Benimle evlenmekten memnun musun?"

Omuz silkiyorum. "Gelecekte bir görücü usulü evlilik olacağını hep biliyordum. Seni kocam olarak alıyorum. Bu benim için bir kazanç." Bir düşünce aklıma geliyor ve hemen soruyorum, "Senin için sorun yok mu?"

Misha bana aklımı kaçırmışım gibi bakar. "Ayılar ormanda sıçar mı?"

Kahkaha patlar içimden. "Lanet olsun, çok romantiksin. Zavallı baygın kalbim."

Beni göğsüne yapışana kadar kendine doğru çeker, sonra çenemi kavrar ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurur. Gözleri benimkilere bakarak, "Mümkün olsaydı bugün seninle evlenirdim. Seni karım olarak istiyorum, Aurora." der.

Etrafımızı saran fırtınada bir anlık mutluluk buluruz ve bu bana önümüzde bizi bekleyenlerle yüzleşmek için güç verir.

Bölüm 34

Misha

Bu haftaki eğitim çok zorlu geçti. Yine birbirimize işkence etmek zorunda kaldık, bu sefer sıcak demirlerle.

Aurora'yı kontrol etmeden önce duş almak için odama giderken yanım yanıyor.

Kadınımın çok gurur duyuyorum. Dün, *tek başına* otuz dakika boyunca sandıkta kalabildi. Küçük alanlara olan korkusunu yeneceğinden eminim.

Kapıma vardığımda, "Beni bekle" diye seslendiğini duydum.

Anahtar kartını kilide okuttum, kapıyı açtım ve onun içeri girmesini bekledim, sonra ben de arkasından girdim.

Aurora kendini göğsüme atıyor ve kollarını belime doluyor.

Ben irkildiğim anda, geri çekildi. "Neden irkildin?"

"Bugün işkence dersi aldık." Banyoya gitmeden önce onun dehşete kapılmış ifadesine gülümsüyorum. "Sadece duş almak istiyorum, sonra bir şeyler yiyebiliriz."

"İşkence dersleri mi alıyorsun?" diye hayretle sordu ve peşimden geldi. "Ne tür işkence dersleri? Yaralandın mı?"

Beni endişelendirmesi çok sevimli olduğu için tekrar gülümsedim. "Ben iyiyim. Halledemeyeceğim bir şey değil."

Kaşlarını çatıyor. "Senin halledip halledemeyeceğini sormadım."

Gömleğimin yakasından tutup başımın üzerinden çektim, Aurora nefesini tuttu.

"Misha!"

"Ben iyiyim, *moy malen'kiy olen*'."

"Bana küçük geyiklik yapma," diye tersler ve yanımdaki yanık izini incelemeye gelir. "Revire gittin mi?"

Çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Dur. İyi olduğumu söyledim."

O, kendini kaybetmeden önce derin bir nefes aldı. "Bunu söylemeyi kes! Yemin ederim Misha, bir kez daha iyi olduğunu söylersen, ben... Ne yapacağımı bilmiyorum ama hoşuna gitmeyecek."

Kahkaha patlaması yaşıyorum ve saçlarını karıştırıyorum. "Çok tatlısın, biliyor musun?"

Gözlerini bana dikip, dizlerinin üzerine çöküp kargo pantolonumu tuttu.

O fermuarı aşağı çekerken ben kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu bir tehditse, işe yaramıyor," diye mırıldanırım, sesim eğlenceli.

Penisimi çıkarır ve çelik gibi sertleşene kadar yukarı aşağı okşamaya başlar. Gözlerinde cüretkar bir ışıkla dudaklarını bana kapatır ve bacaklarım neredeyse yerinden çıkacak kadar derin bir şekilde emmeye başlar.

Bir elimle tezgâha tutunurken, diğer elimle saçlarını kavradım. "Khristos, *Krasivaya*," diye inledim. "Beni istediğin zaman tehdit edebilirsin."

Aurora, sanki eriyen bir dondurma gibi beni yalıyor ve emiyor, ve orgazmım yaklaşırken testislerim gerginleşince, ıslak bir sesle penisimi serbest bırakıyor.

Ayağa kalkar, başparmağıyla alt dudağını siler, gözleri benimkilere kilitlenir. "Eğer boşalmak istiyorsan, bana bu lanet olası işkence derslerinden ve revire gidip gitmediğinden bahsedeceksin."

Bir anlığına, onun bu kadar sinsi olmasına şaşıyorum, sonra dudaklarım gülümsüyor. "İşkence dersleri, düşman tarafından yakalanırsak konuşmamamız için bizi hazırlıyor. Revire gitmeme gerek yok çünkü yanık daha önce hissetmediğim bir şey değil." Onu ensesinden yakalayıp, "Ve merak ediyorsan, artık iyi değilim. Şimdi dizlerinin üzerine çök ve sikimi em."

Çenesini kaldırır ve dilini çıkararak boynumu yalar. "Boşalman mı lazım, bebeğim?"

Tanrı aşkına.

"Çok istiyorum."

"İşkenceye dayanabileceğini sanmıştım," diye alay ediyor, parmakları çaresiz penisimi kavrarken. Beni bir kez okşadıktan sonra, kirpikleri gözlerinin üzerine iniyor ve baştan çıkarıcı bir siren gibi görünüyor.

Kahretsin, şu anda çok seksi.

Ağrıyan sertliğim onun elinde seğiriyor.

Tepkim Aurora'ya cesaret verir ve "Bu sik kimin?" diye mırıldanır.

Hayatım mahvoldu. Bana böyle işkence etmeye devam ederse, onun yardımı olsun ya da olmasın boşalacağım.

"Senin," diye homurdanıyorum. Elimi kaldırıp gömleğini tutup yukarı çekiyorum.

Beni bırakmak zorunda kalıyor, ki bu benim sikimin hiç hoşuna gitmiyor.

Onu çıplak hale getirdikten sonra, elimi bacaklarının arasına sokuyorum. "Kısasa kısas, *moy malen'kiy olen*." Klitorisini okşuyorum ve arzuyla göz bebeklerinin büyüdüğünü izliyorum.

Aurora bana atılır. Elleri boynumun iki yanını kavrar ve ağzı acilen benimkine çarpar.

Kolumu beline dolayarak onu yerden kaldırıp yatağıma taşıyorum.

Onu bırakarak öpüşmeyi kesip kollarını boynumdan çekerim. Yatağa oturur ve başlığa yaslanana kadar geri kayarım, sonra "Başladığın işi bitir, *Krasivaya*" derim.

Aurora yatağa sürünerek gelir ve seksi kışını bacaklarımın arasına yerleştirir. Parmakları tekrar ağlayan sikimi sarar, bir kez pompaladıktan sonra mırıldanır. *Lanet olsun, mırıldanıyor.*

"Erkeğimin büyük, sert sikine ağzımı koymam mı gerekiyor?" Öne eğilir ve beni tabandan başa kadar yalar. "Seni boğazıma kadar emmemi ister misin?"

"*Khristos, da,*" diye homurdanıyorum, işkence o kadar iyi ki, durmasını istemiyorum.

"Nefes alamadığım için gözlerimin yaşarmasını ister misin?"

Ellerim saçlarını bulur, ipeksi telleri yumruklarım. "Sert konuşmanı seviyorum."

Hassas penisimin başını üfler, sonra yumruğunun beni sardığı yere bir damla ön sıvının damladığını izler. Dilini çıkarır ve damlayı yakalar, sonra "Hmm. Çok iyi." diye mırıldanır.

Dudakları penisimin etrafını kapattığında nefesimi tutuyorum, ama o sadece başını emiyor ve sonra tekrar duruyor.

"Bebeğim," diye inliyor, gözleri bana kayıyor, "Çok ıslak ve açım. Penisimi bırakıyor, diz çöküyor ve elini bacaklarının arasına kaydırıyor.

Onun amını okşamasını izlerken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Diğer eli omzunun üzerinden kayıyor ve sonra göğsünü sıkıyor. "Yaramaz kız," diye mırıldanıyorum, gözlerimin önünde açılan erotik manzaraya hayranlıkla bakarken.

"Ne kadar açgözlü bir *kiska*."

"Amcığım onun sikine ihtiyaç duyuyor." Sesi baştan çıkarıcı ve kısık, beni çıldırtıyor.

Aurora öne doğru eğilip bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor, sonra amını benim sikimin üzerinde yukarı aşağı kaydırıyor. Ellerini saçlarına gömerek memnuniyetle inliyor ve bana göğüslerinin muhteşem manzarasını sunuyor.

Kolumu uzatıp onu sararım ve göğüsleri aramızda ezilecek şekilde göğsüme doğru çekerim.

Diğer elimle kendimi onun girişine yerleştiriyorum ve emrediyorum, "Sik beni, Aurora."

O, ben onun içine tamamen girene kadar aşağı doğru iterek bana yaramaz bir gülümseme atar. Başını eğip alt dudağını ısırır ve benim istediğim gibi sikimde zıplamak yerine, üzerimde sürtünür.

"Siktir. Beni," diye bağırırım.

Gözlerimin içine bakar ve "Hayır" diye mırıldanır. Dudaklarını benimkilere o kadar yaklaştırır ki, nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Beni bu kadar tahrik ettiğin için amımı cezalandıracak mısın?"

Tek bir hareketle içinden çıkıp onu sırt üstü çeviriyorum. Uyluklarını genişçe açıp klitorisini istemediğim kadar sertçe tokatlıyorum.

Aurora'nın sırtı yataktan kalkar ve derisinde tüyler ürer. "Oh, Tanrım. Evet."

Kızın amını tekrar tokatladım ve o zevk dolu bir inilti çıkardığında, kanım sikime hücum etti.

Elimi omzunun yanına koyarak, yüzünü görebilmek için ona doğru eğildim. "*Moya kiska* sert seviyor mu?"

Gözleri arzuyla parıldarken, "Evet. Kötü bir kız olduğum için beni cezalandır." diye itiraf etti.

Tanrım, bu ıslak bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi.

Bacaklarının arasına tekrar tekrar tokat attım ve ışık hızında çözülmesini izledim.

Sadece ıglıkları havayı doldurduğunda ve vücudu titremeye başladığında duruyorum. Klitorisini okşarken dokunuşum yumuşak ve nazik, böylece zevkini sonuna kadar yaşayabilir.

Penisim acı verecek kadar sertleşmiştir, ama onun orgazmının geçmesini beklerim, ne yapacağını görmek isterim.

Nefesini toparlar toparlamaz, beni sırt üstü yatırır ve ağzını penisimin etrafına kapatır. Beni o kadar sert emiyor ki, tüm vücudum titriyor ve içimden bir inilti kopuyor.

"Dişlerini kullan," diye homurdanıyorum ve saçlarını yumruğuma sarıyorum, böylece saçları, onun beni ağzıyla sıkmesini izlerken görüşümü engellemesin.

Aurora'nın başı, dişlerini penisimin üzerinde gezdirirken yukarı aşağı sallanıyor, sonra boğulana kadar beni derinlemesine alıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve boğulmaya devam ederken, gözlerinin yaşarmaya başladığını izliyorum.

"Nefesini tut," emrediyorum.

Burnundan nefes alır, sonra ben boğazına girerim. Boğulma sesi çıkarır, bu ses beni o kadar tahrik eder ki testislerim sıkışır. Tekrar boğazına girerim, elleri kalçalarımı kavrar, tırnakları derime batar.

Üçüncü itişte, yine boğulur ve gözyaşları yanaklarından aşağı akar.

Zevk, vahşi bir kasırğa gibi içimi parçaladı ve hareketlerimi kontrol edemeyerek, sertçe ağzına girmeye devam ettim, pelvisim şişmiş dudaklarına çarpıyordu.

Tırnaklarının derimi deldiğini hissediyorum ama benden uzaklaşmıyor, verdiğim her damla spermi yutuyor.

Orgazm o kadar şiddetli ki, görüşüm kararır ve nefes alamam. Göğsümden gürleyen bir ses çıkmadan önce birkaç kez sarsılırım ve ancak o zaman Aurora'yı hala yumruğuma sıkıca sarılmış saçlarından geri çekebilirim.

Erotik bir sersemlik içinde, onu sırt üstü yatırıp amına sertçe giriyorum. Orgazm beni daha da sertleştirmekten başka bir şey yapmadı, bu daha önce hiç olmamıştı.

Saf mutluluk dalgaları beni neredeyse bayıltırana kadar onu sertçe sikiyorum. Aurora boşalırken etrafımda sıkıştığını hissediyorum ve zevk etrafımızdaki her şeyi yok ederken, nefes almaya çalışarak onun üzerine yığılıyorum.

"Lanet olsun." Hırsla nefes alıyorum. "İyi misin?" "Uh." *Nefes nefese.*

"Huh."

Şaşkın bir kahkaha atarak soruyorum, "O nereden geldi?"

Omuz silkiyor ve bana sırtıtıyor. "Çünkü beni yoldan çıkardın."

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Aurora

Misha'ya son bir öpücük verip, isteksizce kollarından ayrılıyorum. "Yarın görüşürüz, bebeğim."

O da başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Abbie'nin tatil evine vardığında bana konumunu ve mesajını gönder."

"Tamam."

Misha'ya gülümsedim ve merdivenlerden aşağı indim. Abbie, güvenlik şefimiz Elio ile birlikte beni bekliyordu.

"Merhaba Elio," diye selamladım onu.

Bana başını salladı. "Sizi görmek güzel, Bayan D'Angelo."

Zırlı SUV'nin arka koltuğuna biniyoruz ve korumaların binmesini bekliyoruz.

"Hazır mısınız?" Elio sürücü koltuğundan soruyor. "Evet," diye cevaplıyor Abbie.

Geçen cumartesi dışarı çıktığımızda olanlardan sonra bu hafta sonu için pek heyecanlı değilim. Ama ailemle olan planımı iptal edip annemin doğum günü partisini kaçırmak da bir seçenek değil.

Abbie endişeli ruh halimi fark eder ve elimi sıkar. "Yanımızda bir ordu var." Bana güven verici bir gülümseme atar.

Derin bir nefes alıp yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. "Haklısın." Çantamdan telefonumu çıkarıp Misha'dan gelen mesajı görüyorum ve hemen açıyorum.

Hala canlı konumunu bekliyorum. Beş dakika içinde almazsam, arabaya atlayıp seksi kışını bulmaya geleceğim.

Sana vereceğim şaplak hiç de eğlenceli olmayacak.

Kıkırdayarak, adamın endişelenmesini kesmesi için ona canlı konumumu gönderiyorum, sonra bir mesaj yazıyorum.

Sözler. Sözler. Beni orgazmla tehdit etme.

Mesajı hemen okur ve bir saniye sonra telefonum titremeye başlar.

"Hey," diye cevap veriyorum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Beni şimdiden özledin mi?"

"Tabii ki," diye mırıldanır. "Sen benden uzak olduğunda hoşuma gitmiyor." Sesimde alaycı bir tonla, "Bu ilk kez oluyor," derim. "Ve umarım son kez olur."

SUV'ye dolu yağışı vuruyormuş gibi bir ses duyarım ve bir şey pencereden sektiğinde çığlık atarım.

"Ne oldu?" diye sorar Misha.

"Bilmiyorum..." Cevabım Elio'nun "Koltukların arkasına yatın" diye bağırmasıyla kesilir.

"Ne oluyor lan?" Misha kulağıma bağırırken, ben hızla koltukların arasına kayıyorum.

Bu sefer SUV'ye bir başka kurşun yağmuru yağdığında, "Bu bir saldırı!" diye bağırıyorum.

Tanrım, yine mi?

Abbie çaresiz bir çığlık atarak başını korur.

Misha aldaticı bir sakinlikle, "Aurora, beni dinle. Benim için cesur olmalısın. Pencereden dışarı bak ve ne gördüğünü söyle" diyor.

"Tanrım," diye inleyerek boynumu uzatıp dışarıya bakıyorum, sonra "Siyah SUV'lar. Plakaları yok," diye mırıldanıyorum. Ateş edenlerden birine bakarken duraksıyorum. "Asyalı erkek."

Elio diğerk arabaları geçerek saldırganları atlatmaya çalışırken, tekrar ateş açılır.

"Bratva değil," diyor kesin bir şekilde. "Telefonu kapatma. Telefonunu cebine veya gömleğine koy. Cihazı olabildiğince uzun süre o pisliklerden sakla, böylece neler olduğunu duyabileyim," diyor Misha, sonra bağıyor, "Alek, Armani, size ihtiyacım var!"

"Misha," SUV tekrar manevra yaparken inlerim. "Korkuyorum."

"Biliyorum, *krasivaya*, ama sen güçlü bir kadınsın. Eğitimini hatırla. Savaşmadan pes etme."

Eğitimimin bana bir faydası olacağını sanmıyorum ama yine de deli gibi başımı sallıyorum.

Bir şey bize çarptığında SUV titriyor ve sallanıyor, ben de "Seni seviyorum!" diye bağıyorum.

"Sakin ol ve odaklan," diye bağıyor Misha. "Sana geliyorum. Telefonu sakla. Hemen!"

Cihazı göğüslerimin arasına sıkıştırıp Abbie'nin elini tutuyorum. SUV'nin arkasına sert bir çarpma gelmeden önce gözlerimiz bir an için birbirine kilitleniyor. Araç bir saniye havaya yükseliyor, sonra şiddetli bir şekilde yalpalıyor ve takla atıyor.

Abbie kan donduran bir çığlık atar ve ben tavana çarparak karanlık bir dünyaya fırlatılırken eli elimden kopar.

Kafamı sallarken zihnim bulanık ve karışık.

Vücudumun her yeri ağrıyor ve gözlerimi açarken inlemelerim çıkıyor.

Ne oluyor?

Kafam geriye doğru yuvarlanmadan önce, bir adamın kamerayla uğraştığını görebiliyorum ve tavana sabitlenmiş zincirlere bakıyorum.

Birinin Japonca ya da başka bir Asya dili olduğunu düşündüğüm bir dilde konuştuğunu duydum. Sözler kısa ve öfkeliydi ve zihnimdeki sisin bir kısmını dağıttı.

Başım geriye doğru eğilir ve adam tekrar görüş alanıma girer. Kendi dilinde bir şeyler bağırır, sonra el çantamı ters çevirip içindekileri yere dökmesini izlerim.

Aniden, saldırı ve kaza anıları zihnime hücum eder ve vücudumu buz gibi bir korku kaplar. Kaçırıldığımı fark ettiğimde, mücadele etmeye başlarım.

Bileklerimi saran kelepçeler derime batıyor ve içimden bir inilti kopuyor.

Yukarı bakıp, zincire bağlı kelepçelere bakıyorum. Ayaklarım yere zar zor değiyor, bu pozisyonda ne kadar süre kaldığımdan dolayı omuzlarım çoktan ağrımaya başlamış.

Abbie!

Çılgınca etrafıma bakıyorum, ama sadece çantamı, bir kovayı ve çalışma tezgahı ya da raf gibi görünen bir şeyi parçalarken benden rahatsız görünmeyen adamı görüyorum.

Gözlerim açıklığa kayıyor ve bir tren görüyorum.

Bir tür tren tesisinde mi tutuluyorum?

Bu düşünceyi aklımdan geçirirken, adamın gözleri bana kayıyor ve sonra bana doğru yaklaşıyor.

Yüksek topuklu ayakkabılarımı çekip çıkarınca, "Bana dokunma lan!" diye bağırıyorum.

O bacaklarımı okşarken ben ciddi bir şekilde direnmeye başlıyorum ve o pisliğe dizimi vurmaya çalışıyorum. O benim zavallı girişimimi atlatıyor ve elleri kalçalarımaya yerleşirken, sanki derimde milyonlarca ateş karıncası dolaşıyormuş gibi kıvranıyorum.

"Çek ellerini üzerimden," diye bağırırım, panik damarlarıma yayılır.

Onu durdurma abalarımđan hala rahatsız olmayan adam, gömleğimi yakalar ve yırtar.

Telefon.

Kahretsin.

Cihazı göğüslerimin arasından koparıp yere atıyor ve botuyla ezip parçalıyor.

Misha.

Konumumu bildiğini ve beni kurtarmak için yola çıkmış olabileceğini düşünerek içimi büyük bir rahatlama kaplar.

Beni bulacak.

Sakin ol.

Abbie nerede?

Adam kameraya doğru geri dönerken, "Arkadaşım," diyorum. "O nerede?"

Elio ve diğer korumalara ne oldu?

"Hey," diye bağırıyorum. "Arkadaşım ve birlikte olduğum insanlar nerede?"

"ldler," diye mırıldanıyor ve konteynerin kenarına doğru yürüyerek aşağıdaki çakıllara atlıyor.

ldler.

Bu kelime, on tonluk bir taş gibi kafama yerleşene kadar bir dakika geçer.

Abbie öldü m?

Nefesim kesilir ve yüzüm anında çöker, ama gözyaşlarım akmaz. şoktan ağlayamıyorum.

Hayır

İçimden bir çığlık patlar ve deli bir kadın gibi zincirleri çekerim.

Eğer o ölseydi, bunu hissederdim. Değil mi?

Abbie'nin başaramadığını kabul edemediğim için, başımı şiddetle sallıyorum.

"Hayır." Boğazım yoğun bir kederle geriliyor. "Hayır, o hayatta. O sadece

beni korkutmak için söyledi. O hayatta." Acı dolu bir nefes alıyorum, kederim büyüyor ve kararmaya başlıyor, sanki içimi parçalayacakmış gibi. "Eğer ölseydi bilirdim," diye inliyorum.

Ruh ikizimi kaybetmenin acısı o kadar şiddetli ki, içimden yıkıcı bir çığlık kopar.

Onunla ilgili anılar zihnimde canlanıyor. Gülümsemesi. Küstahlığı. Beni koşulsuz sevgisi.

Ra-Ra.

"Tanrım." Kuru bir hıçkırık kaçır ağzımdan. "Hayır."

Üç adam konteynere tırmanırken aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum.

Nefes almakta zorlanıyorum, içimi dolduran kederden göğsüm patlayacak gibi.

ben.

Adamlardan biri kameraya doğru giderken, ikisi açıklığın yanında durur.

Geri kalanı yaklaşıp, gözleri soğuk bir şekilde bana kilitlenir.

"Bayan D'Angelo, arkadaşınızı öldürdüğümü duydunuz galiba? Onun boğazını kesmekten büyük zevk aldım."

Kafamı şiddetle sallarım. "Yalan söylüyorsun."

Omuzlarını silkiyor, sonra bana uzun ve sert bir şekilde bakıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye bağırırım, Abbie'nin bu kadar korkunç bir şekilde öldüğünü kabullenemiyorum.

Durumumun gerçekliği kafama dank edince omurgamdan bir ürperti geçer ve kederime, Abbie gerçekten öldüyse yakında ona katılacağım düşüncesi de eklenir.

Bölüm 36

Misha

Aurora'ya ulaşmak için çok az zamanım olduğunu bilerek, Alek ve Armani'nin hemen arkamda olduğu halde Koslov'un ofisine koşarım.

Tanrım, kalbim buna dayanamaz. Ona ulaşmam lazım ve ona saldıran pisliklere Tanrı yardım etsin.

"Misha?" Direktör Koslov, masasının arkasındaki koltuğundan kalkarak sorar.

"Aurora saldırıya uğradı. Canlı konumunu biliyorum. Adamlara ihtiyacım var." "Viktor bu emri onayladı mı?" diye soruyor.

"Hayır." Neler olduğunu duyabilmek için telefonumu kulağıma tutmaya devam ediyorum. Şu anda, sadece inlemeler ve metal gıcırtilarla bozulan ürkütücü bir sessizlik var. Bir kaza olduğunu varsayıyorum ve Aurora'nın beni duyamayacağını bilsem de, "Aurora, iyi misin?" diye soruyorum.

Soruma cevap gelmez ve endişem on kat artar.

Dikkatimi tekrar Direktör Koslov'a çevirip, "St. Monarch'ın hizmetlerini kiraliyorum" diyorum.

O başını sallıyor. "Kaç kişiye ihtiyacınız var?" diye soruyor bana doğru yürürken. "Bir saatlik ücret, koruma başına yirmi bin dolar."

Ne kadar tutacağı umurumda değil. "On adam ve silaha ihtiyacımız var."

Kapıda duran muhafızlara bakan Direktör Koslov, "On dakika içinde on adamı hazırlayın" diye talimat verir. Gözleri tekrar bana döner. "Peşin ödeme yapmanız gerekiyor."

Alek'e bakarım. "Transferi yap. Telefonu kaybetmek istemiyorum."

Alek başını sallar, telefonunu çıkarır, bankacılık uygulamasına girer ve parayı transfer eder.

Müdür Koslov kapıyı işaret eder ve biz de silah deposuna doğru aceleyle gideriz. Orada istediğimizi almamıza izin verir. *Tabii ki bir bedel karşılığında.*

Her birimiz bir Heckler & Koch makineli tüfek, bir Baretta ve bir Glock alırız.

Müdür Koslov zırhlı yelekleri işaret eder. "Onları da alın. Hediye olarak düşünün."

"Teşekkürler efendim," diye mırıldanarak iki tane alıp Alek ve Armani'ye atarım. Birini göğsüme bağlarım, silahları pantolonumun beline arkamda saklarım ve makineli tüfeğin askısını omzuma atarım.

Bir mühimmat kemeri takıp şarjörlerle dolduruyorum.

Müdür Koslov'un telefonu çalar ve o da kontrol eder. "Tanrıya şükür," diye mırıldanır ve gözleri bana takılır. "Bratva değil."

Ben de öyle düşünmüştüm ve sorumlusunun kim olduğunu yüzde doksan eminim.

Müdür Koslov içini çekiyor. "Yakuza ile uğraşıyorsun." Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

"Ben dönene kadar Kazuo, Seijo ve Takahary'yi tutun lütfen."

O başını sallar. "Perşembe günü ayrıldılar."

"*Blyad'*," diye bağırırım.

Telefonun diğer ucundan bağırışmalar duyuyorum ve dikkatim Aurora'ya ne olduğuna odaklanıyor. Elimi kaldırıyorum, böylece herkes sessiz kalıyor.

Japonca konuşuyorlar, bu yüzden tek kelime bile anlamıyorum, ama bir saniye sonra Abbie'nin "*Hayır, hayır, hayır, hayır!*" diye bağırdığını duyuyorum.

Aurora'dan hiçbir ses gelmeyince kanım donar. Giysilerin hışırtısı, bir homurtu ve iki el silah sesi duyulur.

Hayır.

Onu öldürmeyecekler.

Nasıl işlediğini biliyorsun. Bu kişisel bir mesele. O pislikler sana acı çektirmek istiyorlar, bu yüzden ona hızlı bir ölüm vermeyecekler.

"Gidelim!" diye bağıryorum ve cephanelikten koşarak çıkıyorum. "İyi şanslar, Misha," diyor Direktör Koslov arkamdan.

Kaleden dışarı çıkıyoruz ve bekleyen on adamı görünce rahatlıyorum. Hepsini selamlamak için bir saniye duruyorum.

"Teşekkürler. Yakuza'nın bir grubuyla karşı karşıyayız. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum." Telefonumdan Aurora'nın konumunu kontrol ediyorum ve sinyalin yol boyunca hareket ettiğini görüyorum.

"Bizi takip edin. Hedef hareket ediyor."

Armani direksiyonun başına geçerken ben yolcu koltuğuna oturuyorum. Alek arkaya atlayarak "Lanet olası yakuza" diye mırıldanıyor.

Telefonumu SUV'nin Bluetooth'una bağladım, böylece Armani'nin görebilmesi için canlı konum ekranında görünüyor.

Bir bakış attıktan sonra motoru çalıştırdı ve aracı kapılara doğru sürdü.

Diğer SUV'ler hemen arkamızdan geliyor ve ben de silahlarımı kontrol ederek harekete hazır olduğumdan emin oluyorum.

"Durmuş gibi görünüyor," diyor Armani ve gözlerimi ekrana çeviriyor.

Öne eğilip haritayı büyütürüm, tam olarak nerede olduklarını görmek için.

"Tren garı gibi görünüyor," diye mırıldanırım. "Saklanacak çok fazla yer var." Haritada garın kenarını işaret ederim. "Burada dur."

"Sanki egzersize ihtiyacım varmış gibi," diye mırıldanır Alek. "Orada kaç tane vagon var? Bir de dış binalar var. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

"Aurora'yı tuttukları yerin dışında da adamlar görevlendirilmiş olacaktır," diyor Armani, yoldaki diğer arabaların arasından geçerek.

"Umarım öyledir." Arkadaşlarıma bakarım. "Beş dakika kadar var. Hazır mısınız?"

"Evet, şu orospu çocuklarını öldürelim," diye cevaplar Alek, sıkılmış bir ses tonuyla.

Umarım zamanında yetişiriz.

Canlı konum kesiliyor, telefonunu bulduklarını söylüyor.

"Siktir, acele et," diye bağıríyorum ve Armani gaza basıyor.

Yoğun bir korku dalgası beni sarar. O pislikler hayatımın aşkını öldürürlerse, aklımı kaçıırırım. Onsuz yaşayamam.

O güçlü bir kız. Onu acı çekmeye zorlayacaklar, bu yüzden işine odaklan.

Onu bulmak için harcadığın her saniye, onun acı çektiğı bir saniyedir.

Odaklan.

Geliyorum, moy malen'kiy olen'.

Aurora

Başka bir adam konteynere tırmanıyor ve bu sefer onu tanıyorum.

Kazuo Jirocho.

O pislik. Tahmin etmeliydim. Her fırsatta Misha ile sorun çıkarmaya çalışıyordu.

Siktir. Onu kasıklarına diz attım.

Adam bana doğru yürürken gözlerimi kısıyorum. Dudaklarında acımasız bir alaycı gülümseme beliriyor. "Rahat mısın?"

"Siktir git," diyorum.

Yararı olmayacağını bilsem de, bağlarımla mücadele ediyorum.

"Bir haberim var," diyor ve yönünü çalışma tezgahına çeviriyor. Benim fark etmediğim bir çantayı alıyor ve yıpranmış ahşap tezgahın üzerine koyuyor. "Babanı aradım ve Petrov'la yattığını söylediğimde ne kadar şaşırdığını tahmin edebilirsin." Kazuo gülüyor. "Pek iyi karşılamadı."

Tanrım. Hayır.

Kazuo çantadan penseyi alır ve bana döner. "Baban yolda, bu yüzden fazla vaktimiz yok."

Yoğun bir korku kaslarımı gerginleştirir ve ağzım korkunç bir şekilde kurur.

Misha ne yapardı?

Kazuo bana doğru yürür ve attığı her adımda kalp atışlarım hızlanır, ta ki kan başıma hücum edip başım dönene kadar.

"Baban ve Petrov kavga ederken..." Saatine bakar, "ki bu bana yaklaşık on dakika kazandırır, biraz eğleneceğiz."

"Cehenneme git," diye homurdanırım. Sesimde korkumun belli olmasını hiç sevmiyorum.

Abbie'yi öldürdüğünü söyleyen adam odadan çıkar ve kameranın yanındaki adam bir düğmeye basar.

Ölümümü kaydediyorlar. Tanrım.

Kazuo yaklaşırken nefesim kuru dudaklarımdan dışarı fırlıyor. Sadece tepki olarak bacağımı uzatıyorum, ama o gülerek yakalıyor.

"Onu tutun," diye diğer iki adama talimat verir ve onlar hemen yaklaşır. Biri uyluklarımı, diğeri ise serbest bacağımı tutar.

Kazuo, manikürlü küçük parmağıma penseyi yaklaştırırken, ben deli gibi kıvranıp mücadele ediyorum.

"Hayır!" diye bağıyorum. O tırnağı tuttuğunda, içimi ezici bir hayal kırıklığı ve umutsuzluk kaplıyor.

Dudaklarımı sıkıştırıp gözlerimi kapatarak güvenli bir yer bulmaya çalışıyorum.

Aklım Misha'ya ve bir sandıkta oturduğumuz ana, bana öğrettiği her şeye gider, ama bu anıyı zihnimde tutmak için çok geçir ve tırnağım koparıldığında içimden acı dolu bir çığlık kopar.

Zihnim acımasızlık ve acıdan sersemliyor ve buz gibi bir ürperti cildimi kaplarken çaresizce nefes almaya çalışıyorum.

Kazuo, bir sonraki parmağa geçmeden önce eğlenerek kıkırdar.

Kaslarım gerilir ve ayağımı onun acımasız tutuşundan kurtarmak için deli gibi uğraşırım, ama bu sadece parmaklarının derime daha fazla batmasına neden olur.

Çığlık atmamak için dişlerimi olabildiğince sıkıyorum. İkinci tırnağımı kopardığında acı dayanılmaz hale geliyor ve içimden hıçkırıklar patlıyor.

Dilimi ısırmış olmalıyım çünkü ağzım kan tadı ile doluyor.

Misha! Daha fazla dayanamayacağım. Aklımı kaçıracağım.

Bölüm 37

Misha

Tren garının en alt kısmına varıp SUV'lerden indiğimiz anda, başka bir motorlu tugay bize doğru hızla yaklaşıyor.

"*Khristos*," diye mırıldanıyor Alek, makineli tüfeğini kaldırıp nişan alırken.

"Bekle," diye mırıldanıyorum. İleri adım atarak, silahımı hazır tutarken İlk araç kayarak durur.

Caruso D'Angelo ve Emilio Sartori, silahlarını ellerinde, arka koltuklardan iniyorlar.

Blyad', tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

"Aurora için buradayım," diye bağırırım. "Kızlar güvende olduktan sonra yüzleşebiliriz." O, başını sallaması bir saniye fazla uzun sürer. "Kızlarımız önce gelir." İsteksizce başımı sallarım.

Kadınlar güvende olduğunda, bu iki adamla ilgilenmem gerekecek. Bugün ya ateşkes olacak ya da cesetler düşecek.

Armani'ye bakarım. "İki adam al ve D'Angelo ile Sartori'nin arkasında kal. Bize saldırırlarsa, onları öldür."

O başını sallar ve iki muhafızı işaret ederek düşmana doğru ilerler.

D'Angelo yaklaşır. "Tek bir yanlış hareket, ölürsün."

Bu beni korkutacak mı?

"Aynı şey senin için de geçerli," diye mırıldanarak arkanı dönüp park edilmiş vagonlara ve arabalara doğru yönelirim.

Tetikte, vagonların arasındaki boşluklardan gözetlerim ve siyah bir parıltı görürüm, hemen geri çekilir ve herkese durmalarını işaret ederim.

Başımı Caruso'ya çevirip, zar zor gizlediğim nefretle, "Solumuzda," diye mırıldanırım.

O başını sallar. "Senin işaretinle."

Bana öncülük etmesine şaşıyorum, ama muhtemelen arkasında yürümemi istemediği içindir.

Derin bir nefes alıp yavaşça ilerledim. Birkaç saniye önce gördüğüm kişiden hiçbir iz yoktu, bu yüzden riski göze alıp açıklıktan geçtim.

"Ben diğer tarafa dolaşacağım," diyor Alek.

Üç adamı yanına alır ve ben sağa doğru ilerlerken onların sola ayrıldığını izlerim.

İki vagon arasındaki başka bir açıklıkta, bir adamın bir konteyneri koruduğunu görüyorum.

Bingo.

Caruso ve diğer adamlara beklemelelerini işaret ettikten sonra çömelip yavaşça yaklaşıyorum.

Susturucu almalıydım. Tetiği çektiğimde işler çabucak karışacak.

Vagonlar arasındaki bağlantı parçasının üzerinden atladığımda, adamın gözleri benim yönüme çevrilir ve ben tetiği çekerim. Bir dizi kurşun ona isabet eder ve vücudu titreyerek çakılların üzerine düşer.

Öne doğru atılıyorum, koşuyorum ve kendimi havaya fırlatarak konteynere atlıyorum ve ışık hızında durumu değerlendiriyorum.

Aurora zincirlerden sarkıyor. Kazuo ona silah doğrultuyor. Önümde iki pislik var.

Kurşunlar uçmadan önce her şeyi algılamam sadece bir saniye sürer.

Arkamda adamların sesini duyuyorum, ama önümdeki pisliklere odaklanarak onları ortadan kaldırıyorum.

Kazuo gülüyor. "Biraz erken geldin."

"Partini mahvettiğim için üzgünüm. Davetiyem postada kaybolmuş olmalı," diye homurdanırım.

Gözlerim o pislikle Aurora arasında gidip geliyor.

Tanrım, ona işkence etmişler.

Ama hayatta.

Bana bakarken dudakları aralık, yüzü acı ve şoktan gergin.

Caruso beni arkamdan vurmasa iyi olur.

Makineli tüfekimi indirip yere bırakıyorum. "Bunu nasıl yapmak istersin?"

Kazuo'nun gözleri Caruso ile benim aramda gidip geliyor. "Ben de bu fırsatı birbirinizi öldürmek için kullanacağınızı sanmıştım." Omuzlarını silkiyor. "Planımın işe yaramaması ne yazık. *Henüz.*"

Aniden Aurora Kazuo'nun yönüne doğru tekme atar ve bu onun dikkatini tekrar ona çeker. Silahı arkamdan çıkarıp ateş ederim.

Ateş etmeye devam ettim ve şarjörümdeki tüm mermileri Kazuo'ya sıktım.

Hızla boş silahı yere atarım, dönüp pantolonumun belinden Heckler & Koch'u çıkarırım ve Caruso'ya nişan alırım.

"Hayır!" Aurora ağlar. Hıçkırıklar onu sarsar. "Ateş etme. Lütfen. O zaman beni de öldürsen daha iyi."

"Onu seviyorum, baba. Onu öldürürsen beni de kaybedersin" dediğinde, onun babasıyla konuştuğunu anlıyorum.

"Kapa çeneni!" Caruso kızına bağırır. "Adamlar konuşuyor."

Ne. Lanet. Olsun.

"Kadınıma böyle konuşamazsın!" diye bağırırım, sözlerimde öfke doludur.

Caruso'ya silahımı doğrultmuş halde Aurora'ya yaklaşıyorum.

"Onu bağlarından kurtarın," yanımdaki korumalara emir veriyorum. Caruso ve ben birbirimize bakışarak kilitleniriz, ta ki ben "İki seçeneğin var.

Ya bratva'ya boyun eğersin ya da bugün ölürsün."

Dışarıda bir kargaşa duyuyorum, sonra kapıda Emilio Sartori'ye silahlarını doğrultmuş olarak ortaya çıkan Eğitimci Nikolai ve Direktör Koslov'u görünce çok şaşıyorum.

"Kuzenim adına buradayım," diyor Nikolai. "Sayıca azınlıktasınız.

Bu savaşı bitirelim, D'Angelo."

Başımı eğip sallayarak Caruso'nun gözlerine bakıyorum. "Ne olacak?"

Aurora yere düşer, sonra bacağımı tuttuğunu hissederim. Onun yerde korku içinde kıvrılması kalbimi parçalar ve sol elimi başının yanına koyarak yüzünü dizime bastırırım.

"Aurora benim," diye mırıldanıyorum. "Aileni düşün, Caruso. İnatçılık ve gurur hepinizin sonunu getirecek."

Caruso omzunun üzerinden Emilio'ya bakar ve Emilio başını sallamadan önce aralarında sözsüz bir konuşma geçer.

Aurora'nın babası dikkatini tekrar bana çevirir ve başını sallar. "Yirmi dört saatlik ateşkes ilan ediyorum."

"Viktor sabırlı bir adam değildir," diyorum. "Kararını şimdi ver."

Aurora ayağa kalkarken bana yaslanır ve önüme geçmeye çalıştığında onu geri çekerim ve "Bu işe karışma" diye homurdanırım.

"Baba," diye yalvarır. "Lütfen. Ölmeni izlememe neden olma."

Gergin bir dakika geçer ve Caruso, "Şartlar nedir?" der.

Nikolai öne çıkar. "Kârının yüzde on beşi ve bratva'ya bağlılık yemini."

Caruso başını sallar ve öfkeyle yere tükürür.

Parmağım tetiği sıkılaştırır. "Hala lüks bir hayat süreceksin. Sırf inatçı olduğun için her şeyi bırakma."

Hâlâ cevap vermediğinde eklerim, "Bratva ve İtalyan mafyasına karşı duruyorsun. Bunun olması sadece an meselesi olduğunu biliyordun."

Hava dramatik bir şekilde gerilir ve nefesim kesilir, tüm dikkatim Caruso'ya odaklanır.

"Sadece Viktor ile görüşürüm," der Caruso. Gözleri tiksintiyle üzerimde dolaşır. "Sıradan askerlerle konuşmam."

Öyle mi? Yakında damadın olacak, pislik herif.

Nikolai telefonu açar, sonra "Caruso konuşmaya hazır" dediğini duyarım. Telefonu Aurora'nın babasına uzatır ve adamın bakışları kızına kayar.

Karanlık gözlerinde onaylamama ifadesi belirir, sonra bakışlarını ondan ayırır. Sol kolumu omuzlarına dolayarak onu yanıma çekiyorum.

"Pozisyonumu korumayı talep ediyorum," diyor Viktor'a.

Caruso, birkaç dakika süren görüşmeyi sonlandırır. Nikolai'ye telefonu geri verirken, "Geçici bir ateşkes sağlandı" der. "Tanrıya şükür," diye fısıldar Aurora.

Dönüp kollarını beni kucaklayarak yüzünü zırlı yeleğime dayar ve ağlamaya başlar.

Acil tehlike geçip Nikolai ve Direktör Koslov kontrolü ele aldığı anda, dikkatimi kadınıma çeviriyorum.

"Neren yaralandı?" Onun sıkı kucaklamasından kurtulup vücudunu kontrol ediyorum ve ayağından üç çivi çıkarıldığını görünce bir dizi küfür ediyorum.

Silahımı eline tutuşturup, "Tehdit oluşturan herkesi vur" diye emrediyorum. Eğilip onu gelin gibi kucağıma alıyorum, sonra açıklığa doğru yürüyüp atlıyorum.

Başımı sağa çevirdiğimde, Alek'in yanında Abbie'nin ona yaslanmış durduğunu görüyorum. Yüzü o kadar kötü dövülmüş ki her yer kan içinde.

Aurora'yı onlara yaklaşıtıyorum, ama arkadaşını görünce, kollarımdan kurtulup ona koşuyor ve çakıl taşlarının üzerine kanlı ayak izleri bırakıyor.

"Abbie," diye bağırır Aurora, yoğun bir rahatlama ile, sonra arkadaşını Alek'ten koparır ve ona sarılır. "Bana öldüğünü söylediler."

Abbie Aurora'yı kucaklamak için hareket etmiyor, sanki şoktan sersemlemiş gibi hareketsiz duruyor. Bir süre sonra "Acıyor, Ra-Ra" diye inliyor.

Aurora geri çekilir ve bir saniye sonra Nikolai yanımdan geçip Abbie'yi kollarına alır. Abbie hıçkırarak ağlamaya başlar ve Nikolai'nin göğsüne yaslanır. Sanki onunla kesin ölüm arasında tek engel Nikolai'ymiş gibi kollarıyla ona sarılır.

Tamam mı?

Caruso ve Emilio'nun kızlarını kontrol etmemelerine daha da şaşıırıyorum.

Siktiğimin herifleri.

"Onları St. Monarch's'a geri götürelim," diye emrediyorum.

Aurora'yı kucağıma almadan önce Armani'ye bize gelmesi için işaret verdim. Acı çeken ayağıyla yürümesi istemiyorum.

"Kızlarımızla nereye gidiyorsun lan?" diye bağırır Caruso.

Ona siktir git demeden önce Aurora bağırır, "St. Monarch's'a gidiyorum. Sen bratva ile barışmış olman, benim her şeye razı olduğum anlamına gelmez."

"Bana geleceksin," diye emreder Caruso.

"Onu benim ölü kollarımdan zorla alman gerekecek," diye homurdanırım. Arkanı dönüp araçların bulunduğu tren garının arkasına doğru yürürken, Müdür Koslov'un "Aptalca bir şey yapma, Caruso. Hala

azınlıktasın. Aurora ve Abbie, St. Monarch's'ta en iyi tıbbi bakımı alacaklar."

Bu yerden sıkıldım, araçlara doğru yürüyorum.

"Teşekkür ederim," Aurora boynuma fısıldıyor. "Beni almaya geldiğin için."

"Senin için her zaman geleceğim, *moy malen'kiy olen*'."

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Aurora

Revirdeki yatakta otururken, gözlerim doğal olmayan bir şekilde sessiz olan Misha'ya kayıyor.

"Misha," diyorum dikkatini çekmek için.

Doktor, parçalanmış ayak parmaklarımı temizlemeye devam ediyor ve Misha'nın gözlerini bana dikmesi biraz zaman alıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra başını sallıyor ve bakışlarını, şu anda ayağıma bandaj sarmaya meşgul olan doktora çeviriyor.

Doktor işini bitirir bitirmez, "Sana ağrı kesici vereceğim, ama bir şeyin yok. Tırnakların altı ila on ay içinde tekrar çıkar" diyor.

"Gidebilir miyim?" diye soruyorum, başka bir kontrol yapmak istemediğinden emin olmak için.

Doktor başını sallar, "Birkaç gün dinlenin. Ağır antrenman yapmayın."

"Tamam." Doktorun yatağından inerken, sağ ayağıma baskı yapmamaya dikkat ederek gülümserim.

sağ ayağıma baskı yapmamaya dikkat ederek. "Teşekkür ederim."

Misha öne atılır ve beni kollarına alır. "Yürüye bilirim," diye itiraz ederim.

"Bugün bunun olması mümkün değil," diye mırıldanarak beni revirden dışarı taşır.

"Bekle, Abbie'yi kontrol etmek istiyorum," derim, onun kollarından kurtulmaya çalışırken.

Eğitmen Nikolai onu revirden dışarı taşıdı ve o zamandan beri onu görmedim.

"Kıpırdama lan," diye bağırdı Misha.

Gözlerim onun yüzüne kayar ve öfkeli ifadesini görünce kaşlarım havaya kalkar. "Neden bana kızgınsın? Yakalanmamız benim suçum değildi."

Köşeyi dönüp merdivenlere doğru yürürken derin bir nefes aldı. "Sana kızgın değilim. Sana yaptıkları şeyden dolayı çok sinirliyim."

Oh.

Elimi boynunun yanına koyarak, "Ama şimdi iyiyim. Her şey bitti."

Görünürde kendini sakinleştirmeye çalışıyor, sonra mırıldanıyor, "Abbie iyi. Biraz dinlendikten sonra seni ona götüreceğim."

Misha beni süitine taşır ve doğrudan yatağına götürür, beni nazikçe yatırır.

Uyarıcı bir bakışla, "Sadece tuvalete gitmek için kalkabilirsin. Anladın mı?"

Yanımdaki yeri okşuyorum. "Sadece benimle kalırsan."

"Tabii ki seninle kalacağım," diye mırıldanıyor.

Dolabına doğru yürüyüp eşofman giydiğini izliyorum.

Gözlerim, kalçalarından beline doğru kıvrılan V şekline takılır.

Leziz.

Birkaç ağır kesici alırsam seks yapabilecek kadar iyi olacağımı düşünüyorum.

Misha raftan bir gömlek alır ve yatağına geri dönerken gözleri yüzüme kilitlenir. Bir saniye sonra başını sallar. "Aklını seksten uzaklaştır, *krasivaya*. Bunun için uygun durumda değilsin."

Kıkırdayarak güldüm. "Evet, ama bir kız hayal kurabilir."

Misha beni soyup giysilerimi odanın köşesine atmaya başlar. Bana kendi tişörtünü giydirdikten sonra yanıma uzanır ve beni kollarına alır.

Derin bir nefes vererek, "*Khristos*, artık kalbim rahatlayabilir," diye mırıldanır.

Yüzümün her yerine öpücükler kondurduktan sonra geri çekilip sorar, "Nasılsın?"

Onun sorusuna cevap veremediğim için sadece omuz silkiyorum.

Konteynırda, gerçekten öleceğime inandığım bir an vardı. Beni saran boşluk hissi tarif edilemezdi.

Bu delilik. Hem rahatlamış hem de travma geçirmiş durumdayım. Kendime bunun bittiğini söyleyip duruyorum.

Misha bana kaşlarını kaldırıncı, "İyi olacağım. Sadece biraz sarsıldım" diyorum.

"Konuş benimle." Elini yüzüme getirip parmaklarıyla yanağımı okşadı.

Omuzlarımı tekrar silkiyorum ve sonra göğsüne sokuluyorum. "Sadece bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ettim."

"Üzgünüm, *moy malen'kiy olen'*," diye mırıldanıyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Oraya olabildiğince çabuk ulaşmaya çalıştım."

"Biliyorum." Onu elimden geldiğince sıkı sarılırken itiraf ettim, "Öleceğimden ve seni bir daha göremeyeceğimden çok korktum. İşkenceyi kaydediyorlardı ve eminim ki bunu, beni nasıl öldürdüklerini sana izletmek için yapıyordu. Bundan nefret ettim."

Misha birkaç derin nefes alır, sonra emreder, "Bana bak."

Başımı geriye eğip gözlerine bakıyorum. Açık mavi irislerinde o kadar çok sevgi var ki, maruz kaldığım travmanın bir kısmını hafifletmeye yardımcı oluyor.

Bir anlığına bana bakıyor, sonra diyor ki, "Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?"

Kafamı sallarım, olayların yol açtığı çalkantılı duygular göğsümde kabarıyor.

"Çoğu insan histerik olurdu, ama sen değil. Kendini sandığından çok daha güçlüsün."

Misha'nın sözleri, aldığım darbe sonrasında beni yeniden ayağa kaldırıyor. Onun en sevdiğim yanı bu. Beni güçlü hissettiriyor. Asla moralimi bozmuyor.

"Seninle burada yatabildiğim için mutluyum," diyorum yumuşak bir sesle.

Bir an sessizlik oluyor, sonra soruyorum: "Babam bratva'ya bağlılık yemini ettiğine göre, sence şimdi ne olacak?"

Misha yan dönerek yüz yüze geliriz. "Şimdi düğünümüzü planlayalım. Üç aydan az vaktimiz var."

Oh, doğru!

Gözlerim biraz büyür. "Ölümle yüzleşmekten, düğün törenine kadar," diye gülümserim.

Alnında endişeli bir kırılganlık belirir. "Hâlâ evlenmek istiyor musun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Evet. Hazırlıklar için biraz daha zamana ihtiyacım vardı."

Ve bir evlilik teklifi de çok hoşuma giderdi.

"Her şeyi planlamana yardım ederim," diyor Misha.

"Öyle olsa iyi olur," diye şakacı bir şekilde mırıldanıp esniyorum.

Misha'nın yanında uzanırken, yorgunluk kemiklerime işliyor ve Misha'nın eli sırtımda yukarı aşağı gezerken, uykuya dalıyorum.

Uyandığımda oda karanlıktır.

İlk başta Misha'nın uyuduğunu sanıyorum, ama kollarından sıyrılmaya çalıştığımda, beni daha sıkı sarıyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye homurdanır.

"Susadım."

"Yatakta kal," diye emrediyor ve bana bir şişe su getirmek için kalkıyor. Işığı açıyor ve gözlerim anında onun sertleşmiş penisine, eşofmanının önünü şişiren penisine takılıyor.

Ondan şişeyi alıp onu kızdırırım. "Daha da sertleşirsen, kumaşı yırtacaksın."

Yine yatağa düşer ve sırt üstü yatarak ereksiyonuna bakar. "Kıçın benim sikime sürtünyordu," diye şikayet eder. "Uyurken seni sikmediğim için mutlu olabilirsiniz."

Kıkırdayarak bir yudum su içtim, sonra şişeyi komodinin üzerine koydum. "Öyle uyanmak benim için sorun olmaz."

Misha'nın gözleri benimkilere çevrilir. "Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak yanıma dönüp, erkeğimin kokusunu taşıyan yastığa sarıldım. "Ama uyarayım, ben ölü gibi uyurum."

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Bunu bir gece, en beklemediğin anda test edeceğim. Amına girerken ne kadar derin uyuduğunu göreceğiz."

Tanrım.

Bu fantezinin görüntüsü karnımı sıkıştırdı ve içim ateşle doldu.

Elimi uzatıp eşofmanını aşağı çekiyorum, böylece penisi serbest kalıyor. Kasları sıkıca saran kadife gibi cildini gözlerimle yutuyorum, sonra parmağımı başından tabanına doğru gezdiriyorum.

"Benimle seviş, Misha," diye fısıldıyorum. "Veda ettiğini sandığın zaman yaptığın gibi."

Terli pantolonunu tamamen çıkarır ve üzerime çıkmadan önce külotumu çıkarır. Vücudunun ağırlığı benimkini yatağa bastırır.

Tam da sevdiğim gibi.

Misha'nın gözleri benimkilerle buluşur ve beni ne kadar sevdiğini görmek kendimi değerli ve güvende hissetmemi sağlar.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun, *moy malen'kiy olen*?"

Başımı sallıyorum ve o sertliğini içime ittiğinde, "Ben de seni o kadar seviyorum" diyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 39

Aurora

Misha ile ilk randevuma hazırlanırken başka bir elbise deniyorum.

Abbie yine başını sallar. "Doğum günü partisine giden bir çocuk gibi görünüyorsun." Yatağımın üzerinde oturduğu yerden kalkarak, "Dolabımdan birkaç elbise alacağım" der.

Onun yatak odamdan çıkıp gitmesini izledikten sonra aynadaki yansıma bakiyorum.

Evet, haklı.

Kahretsin, bunu ne zaman almıştım ki?

Elbiseyi çıkarıp kıyafetlerimi kontrol ediyorum ama bir dakika sonra vazgeçiyorum.

Abbie kolları dolu olarak geri koşar ve elbiseleri yatağıma bırakır. "Bir bakalım." Yığının içinden parlak yeşil bir elbise çıkarır.

Kıkırdamadan kendimi alamıyorum. "Bence bu biraz fazla resmi."

"Ee?" Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Misha ile ilk randevun."

"Evet, ama restoranda dikkat çekeceğim." Dişlerimle alt dudağıımı ısıriyorum. Abbie elbiseyi elime tutuşturup gözlerimin içine bakıyor. "Ne olmuş yani? Ra-Ra, başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Onları boş ver. Sen bir bratva/mafya prensesisin. Ne istersen giyebilirsin."

Haklı.

"Tamam." Ona gülümsedim ve elbiseyi giydim.

Abbie fermuarını çekmeme yardım etti ve aynada yansıma baki kontrol ettiğimde, yüzümde geniş bir gülümseme belirdi.

"İşte ben buna ilk buluşma elbisesi derim," diye mırıldanır Abbie, biraz duygusal görünerek.

Arkamı dönüp ona sarılırim. "Bu anı benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

Geri çekilirken gözlerim onun yüzünü tarar. Çürükler güzelce iyileşiyor. Saldırıdan bu yana iki hafta geçti ve her şey normale döndü.

Tüm tehditler bir şekilde halledildiğine göre, buradan ayrılmamız güvenli. Bir şekilde diyorum çünkü saldırıdan sonra bratva ve yakuza arasında gerginlik var. Ama Kazuo emirlere karşı geldiği için yakuza'nın elinde hiçbir koz yok.

Viktor ve babam arasındaki mesele çözülene kadar İsviçre'de bratva'nın varlığı da oldukça hissediliyor.

"Bu gece fazla yürümemem iyi olur," diyerek yatağın kenarına oturup yüksek topuklu ayakkabılarımı giydim.

"Pfft." Abbie elini salladı. "Misha'ya biraz fırsat ver, seni her yere taşır."

"Değil mi?" diye gülüyorum. "Bana bu kadar düşkün olmasını seviyorum."

Abbie'nin gözleri benimkilere kilitlenir. "Senin adına mutluyum, Ra-Ra."

Yatağın üzerinden uzanarak kolunu sıkıca tutuyorum. "Teşekkürler dostum. Umarım beyaz atlı prensin yakında gelir." Başını sallar.

"Hayır, erkeklerden bıktım."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir. "Bu sözleri duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Kıkırdar. "En azından şimdilik."

"Yani Nikolai ile aranızda gerçekten hiçbir şey yok mu?" Kalkarken soruyorum, topuklarımın canımı yakmadığından emin olmak için deniyorum.

"Hayır, hiçbir şey yok." Yüz hatları bir anlığına acı dolu bir ifadeyle gerildi. "Onun tarafında hiçbir şey yok."

"Peki ya Alek?" Nikolai konusunu değiştirip Abbie'nin dikkatini başka yöne çekmek için soruyorum. "Saldırıdan beri sana karşı oldukça nazik davranıyor."

Abbie başını sallayarak kahkaha atar. "Beni dövdükleri için bana karşı nazik davranıyor. Biz sadece arkadaşız. Bir nevi. Daha çok, sen ve Misha evleneceğiniz için aramızda sözsüz bir barış var gibi."

"Herkesin bir kez olsun iyi geçinmesi hoş bir değişiklik."

"Evet," diye zorla gülümser. "Hadi. Saçını yapman lazım. Misha yakında gelecek."

"Kahretsin, haklısın," gülüyorum. "Saçım fare yuvası gibi görünürken dışarı çıkacaktım."

Tam o sırada kapı çalındı. Abbie yataktan fırladı. "Ben açarım."

Banyoya koşarak saçımdan tokayı çıkarıp saçımı taradım.

Yatak odama dönmek için arkamı döndüğümde, Misha gözüme çarptı ve ikimiz de donakaldık.

Vay canına, kömür rengi üç parçalı takım elbise içinde çok seksi görünüyor. Abbie bana bu elbiseyi giymemi söylediği için çok mutluyum.

"*Absolyutno zakhvatyvayet dukh,*" diye hayranlıkla mırıldanıyor ve bana nefes kesici gördüğümü söylüyor.

Ona yaklaşırken dudaklarım kıvrılır. "Sen de harika görünüyorsun, bebeğim. Keşke evde kalabilseydik de takım elbiseni yavaşça çıkarabilseydim." "Tamam, hoşça kal," diye bağırır Abbie ve kapı çarparak kapanır.

İkimiz de onun hızlıca çekilmesine gülüyoruz, sonra Misha kolunu bana doluyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Khristo, sen bir hayalsin," diye mırıldanır. "Ben şanslı bir piçim."

Onun iltifatları beni kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsetirken, kapıya doğru yürüyüp süiti terk ediyoruz.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum. "Bir restorana."

Ona gözlerimi devirdim, bunun üzerine popoma bir şaplak attı.

Kaleden çıkıp merdivenlerin önünde bekleyen limuzini gördüğümde, gözlerim Misha'ya kayıyor.

Bana yürümem için eliyle işaret eder, sonra arka kapıyı açar.

Lüks araca biniyorum ve elbiseyi düzeltirken sürücüye bakıyorum. Başımı eğerek, "Cidden mi? Alek ve Armani de geliyor mu?" diyorum.

Misha yanıma oturur ve "Güvenliğimiz için" der.

"Sadece biz olacağımızı sanıyordum," diye şikayet ettim, randevumu onlarla paylaşmaktan memnun olmadığımı belli ederek.

"Bizi restorana götürüyorlar sadece," diye açıklıyor Misha, sonra bizimle ön koltuklar arasına siyah bir ekranın yükseldiği bir düğmeye basıyor. "Onlar yokmuş gibi davran."

Onların akşam yemeğine katılmayacaklarını düşünerek rahatladım, koltuğa yaslandım ve dikkatimi Misha'ya verdim.

Gözleri yüzümü okşadı ve kısa sürede aramızda samimi bir atmosfer oluştu.

"Bunu seviyorum," diye itiraf ettim.

"Hâlâ hissediyor musun?" diye soruyor

Misha. "Neyi?"

"Aramızdaki patlayıcı kıvılcımı."

Dudaklarım yukarı kıvrılır. "Her gün."

Bana doğru eğildi ve parmağını çenemin altına koyarak dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu.

Araç sonunda durur ve Misha bana sırtarak bakar. "Yemeğe ve şaraba hazır mısın?"

Gülerek başımı sallarım ve onun arka koltuktan çıkmama yardım etmesine izin veririm. Limuzinin ön tarafına bakarım, ama orası çoktan boşalmıştır ve Armani ile Alek'ten iz yoktur.

"Çevremizi kontrol ediyorlar. Senin açıkta olmanla herhangi bir risk almak istemiyorum," diye açıklıyor Misha.

Awww. Bayılacağım.

Elini belimin altına koyar ve restoranın girişine doğru yürürken etrafa bakınmaya devam eder.

Her zaman tetikte. Koruyucu mağara adamım.

Daha özel olan arka köşedeki güzel, mum ışıklı bir masaya oturduk.

Misha karşımda oturmak yerine solumdaki sandalyeye oturur.

Garson bize birer kadeh şampanya dolduruyor, sonra "Birkaç dakika beklemek ister misiniz, yoksa başlangıçları getireyim mi?" diyor.

"Beş dakika verin," diye cevaplar Misha.

Garson ayrıldığında, Misha'ya yaslanıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Burası muhteşem."

"Senin yarısı kadar bile güzel değil," diye mırıldanır ve elimi tutar. "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Ciddi bir ifade yüz hatlarını gerginleştirir ve bu anında midemde bir gerginlik yaratır. "Kötü bir şey mi?"

Kafasını sallar. Boğazını temizler, gözleri benimkilere kilitlenir. "Sen bir yıldız gibisin, Aurora. İki yıl önce, hayatımı bir geceliğine aydınlattın

ve o günden beri, seni bir kez daha görebilmek umuduyla gökyüzüne bakıp durdum."

Oh. Tanrım.

Bunun ne olduğunu anlayınca, gözlerim yaşlarla doldu.

"Yemin ederim, söylediğin her kelime, dolgun dudaklarında beliren her gülümseme, mutluluktan döktüğün her gözyaşı için yaşıyorum." Elini yüzüme uzatır ve yanağımdaki gözyaşını siler. "Evlilik bizim fikrimiz olmasa da, senin kocan olmaktan daha mutlu olamayacağımı bilmeni isterim. Düşünmek için zamana ihtiyacım yok. Bunun çok erken olabileceğine dair hiçbir şüphem yok."

Beş yıldızlı bir restoranda çirkin bir şekilde ağlamamaya çalışarak titreyerek nefes alıyorum.

Misha'nın gözleri yumuşar. "Zorlandığın için değil, istediğin için bu seçimi yapmanı istiyorum."

Hızla başımı sallarım.

Misha sandalyesinden kayar ve tek dizinin üzerine çökerek, "Aurora, benim karım olma şerefini bana bahşeder misin? Ölene kadar benim küçük geyiğim olur musun?" der.

Sanki cin çarpmış gibi başımı sallarım. "Evet."

Garson önüme bir tabak koyar. Dumanı kapatan cam bir kapak vardır ve kapak kaldırıldığında duman kaçır ve ben, üzerinde... Lanet olsun, ne olduğunu bilmiyorum ama yıldızlı bir geceye benzeyen bir yatak üzerinde sergilenen zümrüt nişan yüzüğünü görünce nefesim kesilir.

Misha yüzüğü alır ve sol elime getirir. Yüzüğü parmağıma takarken, "Emin misin, çünkü bu yüzüğü parmağına taktığımda geri dönüş yok," diye sorar.

Kıkırdarak gülüyorum. "Yalancı."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Evet, haklısın. Yüzük olsun ya da olmasın, seni bırakmam." Yüzüğü parmağına takıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım, duygularım yine boğazıma yükselirken.

Misha gözlerimin içine derinlemesine bakar ve şöyle der: "Bu restoran, gece kulübünün olduğu yere inşa edildi. Hayatımızın geri kalanının, seni ilk gördüğüm yerde başlamasını istedim." Masayı işaret eder. "Sanırım bu, sana ilk öpücüğümü verdiğim yer."

Dudaklarım açılır, sonra sözleri kafama dank eder ve kendimi ona atarım.

Burası, beyaz atlı prensimi, hayatımın aşkını ve bir aile kuracağım adamı tanıdığım yer.

Son.

OceanofPDF.com

Yayımlanmış Kitaplar

YOZLAŞMIŞ KRALLAR

*Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu
sırayla veya tek başına okunabilir)*

Beni yok et
Beni kontrol et
Beni acımasızca
davran Beni
yeniden eğit
Beni ele geçir

THE SINNERS SERİSİ

*Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu
sırayla veya tek başına okunabilir)*

Bir Günahkar
Tarafından Kaçırılan
Bir Günahkar
Tarafından Sahip
Olunan Bir Günahkar
Tarafından Çalınan Bir
Günahkar Tarafından
Seçilen Bir Günahkar
Tarafından Yakalanan

AZİZLER SERİSİ

*Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu
sırayla veya tek başına okunabilir)*

Merhametsiz Azizler
Zalim Azizler
Acımasız Azizler
İhanetin Gözyaşları
Kurtuluşun
Gözyaşları

GÜZELCE KIRILMIŞ SERİSİ

*Organize Suç / Gerilim Romantizm (Bu
sırayla veya tek başına okunabilir)*

Güzelce Kırılmış Güzelce
Yaralanmış Güzelce Yok
Edilmiş

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA

Üniversite Romantizmi / Yeni Yetişkin / Milyarder Romantizmi

Kalpsiz,
Pervasız,
Dikkatsiz,
Acımasız,
Utanmaz

TRINITY AKADEMİSİ

Üniversite Aşk / Yeni Yetişkin / Milyarder Aşk

Falcon
Mason
Lake
Julian
Epilog

MİRASÇILAR

Üniversite Aşk Hikayesi / Yeni Yetişkin / Milyarder Aşk Hikayesi

Soğuk Kalpli Mirasçı
Kibirli Mirasçı

İsyankar
Mirasçı
Sadık
Mirasçı
Duygusuz
Mirasçı
Günahkar
Mirasçı
Baştan
Çıkarılmış
Mirasçı Yasak
Mirasçı

Bağımsız Spin-off
Benim Kahramanım Değil
Genç Yetişkin / Lise Romantizmi

GÜNEY KAHRAMANLARI SERİSİ

Gerilim Romantizm / Çağdaş Romantizm / Polis
Memurları ve Dedektifler

Aramızdaki Okyanus
Dolaptaki Kız
Kendimize Söylediğimiz
Yalanlar Boşa Harcanan Tüm
Zaman
Kaybolmuştuk

OceanofPDF.com

Benimle bağlantı kur

[Haber Bülteni](#)

[Facebook](#)

[Amazon](#)

[GoodReads](#)

[BookBub](#)

[Instagram](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Teşekkür

The Saints serisine gösterdiğiniz sevgi, The Sinners serisine ilham verdi ve bu da Corrupted Royals serisine ilham kaynağı oldu. Okurlarımın istediği sürece, istedikleri şeyleri yazmaya devam edeceğim. Tüm desteğiniz için çok teşekkür ederim.

Editörüm Sheena, tüm bu telaşlı teslim tarihleri karşısında çelik gibi sinirlere sahip. Bana katlandığın için teşekkür ederim.

Alfa ve beta okuyucularım Leeann, Brittney, Sherrie, Kelly ve Sarah'ya, benim kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri oldukları için teşekkür ederim.

Candi Kane PR – Bana ve teslim tarihlerini kaçırma kötü alışkanlığıma sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Yoly, Cormar Covers – Kağıt bebeklerime mükemmel bir görünüm kazandırdığınız için teşekkür ederim.

Sokak ekibim, kitaplarımı tanıttığınız için teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli!

Kapak tanıtımına ve yayın gününe katılmak için zaman ayırmış olan tüm blog yazarlarına ve okuyuculara özel teşekkürler.

Hepinizi çok seviyorum ;)

OceanofPDF.com

THE OTHER SHELF

The Other Shelf Kitap Kanalı

The Other Shelf Sohbet Kanalı

İremucka Favorites Kanalı